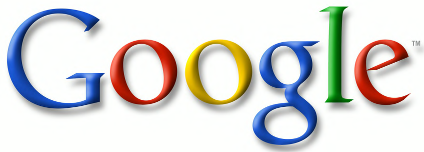
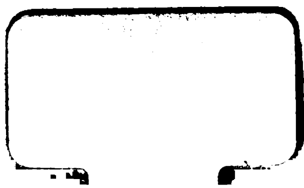

Oehlenschlägers

Tragødier.

Syvende Bind:

Karl den Store.
Hugo von Rheinberg.
Den lille Hyrdedreng.

Kiøbenhavn, 1842.

Paa Forfatterens Forlag,

trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,
Badstuestræde Nr. 124.

Karl den Store.

(1833.)

Karl den Store, de Frankers og Longobarders Konge.
Fastrade, hans Dronning.
Pipin, hans Søn.
Imma, Bertha, } hans Døttre.
Eginhard, Angilbert, } deres Beilere.
Alkuin, Erkebiskop af Tours.
Astolf, en fransk Ridder.
Wittekind, Sachsernes Hertug.
Albion, hans Broder.
Hildegund, Albions Elskede.
En Overdruide.
Siegbert, Buto, } Sachser.
En Kriger.
Grimwald, Pipins Svend.
Karls Svend.
Franker, Druider.

Handlingen foregaaer paa Heresburg i Westphalen og i Sachserskoven, i Nærheden af Allerfloden. Tiden er 782.

Første Handling.

En Hal paa Heresburg.

Karl. Alkuin.

Karl.

Jeg elsker disse Skoler, Alkuin!
Det varme Jern maa smeddes før det kiøles,
Og Qvisten bøies maa mens den er ung.
For Gud er vi desuden alle Børn,
Og Mennesket kan lære, mens han lever.
Det gaaer ei os, som Dig, min bolde Ven.!
I hvem al verdslig Viisdom er forenet,
Skiøndt Biblen og de hellige Kirkefædre
Bestandig blive dog din Hovedsag.
Du est den bedste Fakkel i min Nat;
Og saa nødvendig mig, som Himmelstiernen
For kiække Skipper, at han ei skal strande.

Alkuin.

Det er et Kiendemærke paa det Store,
At det er ei sin Storhed sig bevidst,
Og skatter tit en ringe Hiælp for høit.

Karl.

Nei, Alkuin! min Ven, der feiler Du!
Hver Virkekraft maa være sig bevidst,
Thi ellers virked den jo kun i Blinde.
Tro mig: Kong Karl godt føler, hvad han er;
Og stundum selv vel hvad han ikke er!
Thi vi er alle Syndere for Gud,
Og fik Forfængligheds til Faddergave
Paa Vuggen.

Alkuin.

Ved din Vugge stod en Engel,
Som kyssed Dig paa Panden og paa Brystet.
Og vied ind Forstanden Dig og Hiertet,
Imens en Seraf hærdede din Arm.

Karl (smilende).

En Engel staaer ved hver en Christens Vugge;
Om der ved min har staaet fleer, min Ven!
Jeg lader usagt; thi som lille Noer
Man skielner slet, og Englen er usynlig.
Saameget veed jeg, at jeg løb omkring
For Lud og koldt Vand, som en bitte Pog,
I Ingilheim med Møllerdrengene.
Jeg lærte Intet, uden, som Kong Cyrus,
At føre Pilteflokken an i Krig.
Pipin, min Fader, var en mægtig Herre;
Men frygted for, at Videnskab og Kunst
Forføre skulde Frankeren, at vorde
Til Romerskrantning. Ofte derimod
Han tog mig med i Karl Martellus-Graven,
Og lod mig løfte Kæmpens tunge Hammer.

Alkuin.

Han bar sin Faders Hammer som en Mand,
Skiøndt liden kun af Legem, stor af Aand.
Og ædelt var hans Heltehierte; skiøndt

Hans Adfærd tit bar Præget af Barbaren.
Dig blev det forbeholdt, at ene Kraft
Med Viisdom, Christendom med Kiærlighed
Til Oldtids Kunst og sindrig Videnskab.
O Karl! Det kommer ikkun an paa Dig,
Saa blomstrer et Athen igien i Franken.

Karl.

Nei, nei! Det sørger nok min Nabo for.
Hvad er en Hauge, som har intet Hegn?
Som savner Fred? Hvor Hønsegaardens Kræ,
Med kaade Spræt og uforskammet Krabsen,
Tilintetgiør hver Nat, hvad Du om Dagen
Med ærlig Flid har plantet, saaet og vandet?
Nei — til vor Sorg, og for at Herrens Viingaard
Skal trives ei, har Menneskenes Fiende,
Har Diævlen selv skabt Sachserne, der lure
Som frygtelige Rovdyr ved min Grændse.
Og skiøndt jeg aver dem og tugter dem
Med Seir paa Seir, og skiøndt de love Bedring,
Sig lade døbe, lære Christendom —
Forbryderne dog spotte Sakrament
Og Eed og ærligt Løfte; vente kun
Min Bortgang, for paany med morderisk Daad
At ængste Franken.

(Med stigende Vrede)

Men ved Himlens Konge!
Retsnart forgaaer Taalmodigheden mig,
Og Krukken gaaer tilvands indtil den brister.

Alkuin.

Tal Dig ei varm og bliv ei heftig Herre!
De vove det ei meer.

Karl.

Du skuer dybt
I Grammatik, min Ven! Geometrie,

Dialektik, Astronomie, Musik; —
Men Karl seer mere dybt i Sachsers Hierte;
De vove det! Men lad dem vove! De
Skal finde Karl for sig, at møde dem.
Lad os nu nytte dette Pusterum!
Som Jakobs Børn vi spise Paaskelammet
Med Sværd ved Belte, staaende. Til Middag
Maa Du mig atter læse for, min Fader!
Af St. Hieronimus og Augustin.
O! Havde jeg kun tolv deslige Mænd
I dette øde, store Kongerige!
Det skulde hiælpe.

Alkuin (venlig).

Himlens, Jordens Skaber
Har selv kun eiet tvende slige Mænd;
Og Du forlanger tolv, Du stolte Karl?

Karl.

Jeg siddet har den hele Morgenstund,
Arbeidet i min Lov, Lex salica.
Hvad Nyt idag?

Alkuin.

Hans Hellighed os sender
Fra Rom en Skare gode Sangere,
At holde Kirkemessen.

Karl.

Det var skiønt!

Alkuin (mørk).

Endnu en Nyhed!

Karl.

Ha! Men ingen god;
Det spaaer dit Oie for mig.

Alkuin.

Pipin, din Søn,
Er atter her.

Karl.

Den Ulykſalige!
Hvad vil han mig? Han er den Eneſte
Blandt alle Menneſker, ſom ængſter mig! —
Han er min Søn —

Alkuin.

Et Slegfredbarn!

Karl.

Det ſamme
Var Karl Martel, min ſtore Stammefader,
Og dog en Verdenshelt, ſom faa paa Jord.
Men Alkuin! Pipin har Intet af
Sin Fader. Hans umættelige Hovmod
Og lumſke Grumhed, hader jeg; mig hader
Min Søn, fordi jeg vil forjage Sluben,
Der ſlører Tidens førſte Morgenrøde.

Alkuin.

Ifald der høſtes ſkal, hvor Du har ſaaet,
Saa lad Pipin ei arve Kongeſpir.

Karl.

Han er den Eneſte blandt mine Sønner,
Som eier Kraft; men han er ſlet af Hiertet;
De Andre — gode, venlige, — men ſvage!
Tit forekommer mig min hele Virken,
Min Livsdaad, ſom en prægtig Urtekoſt,
Der blomſtrer i et Vandglas, — uden Rod.

Alkuin.

Nei, Du har plantet Chriſtendommens Palmer
I Frankens, i Germaniens Egeſkov,
Og de vil ſtige høit mod Himlens Blaa,
Naar Du er vandret længſt til dine Fædre.

Karl.

Der kommer Eginhard og Angilbert.
Nu munter, gamle Ven!

Alkuin.

Vi holde dog
Vor Samling paa sædvanlig Viis?

Karl.

Forstaaer sig!
Mit Hof er hvor jeg er; og jeg er vant til
At være hiemme paa det Sted, jeg er.
For os er ingen Residents; skiøndt Aachen
Og Ingilheim og mine Fædres Hiem
Det gamle Heristal mig hue meest,
Er snart en Borg i Sachsen, snart Paris,
Snart Pavia vort Ophold.

Eginhard og Angilbert
(komme med Pergamentbøger).

Eginhard.

Naadige Konge,
God Morgen!

Karl.

Hvilken Konge, Eginhard?

Eginhard (smilende).

Kong David, tænker jeg.

Karl.

Forstaaer sig selv!
Den Konge burde stedse hedde David,
Som gaaer i Mark mod Barbari og Glubskhed.
Og David frygter ikke Goliath!

Eginhard.

Du har beæret os med store Navne,
Selv tog Du Davids af Beskedenhed.

Karl
(til Angilbert).

Nu min Homer? Hvad har Du? Har Du samlet
De gamle Bardesange, som jeg bad?
Du bringer mig en prægtig Bog; saa tyk,
Saa skiønt indbunden.

(Angilbert rækker ham Bogen; han aabner den.)

Og hvor deiligt skrevet,
Med tydelig og stor Fractur; og Guld
Og Farver, snørklet i hvert første Bogstav.
Hvor jeg beklager, at jeg ei har lært
At skrive smukt. Jeg øver mig vel tit,
Men Haanden, stivnet af at føre Sværdet,
Vil ikke følge Tanken ret. Det var Dig
Vel vanskeligt at samle disse Viser?

Angilbert.

I Førstningen, mens Hyrden, Bonden troede,
Jeg vilde spotte dem; men siden, Herre,
Da vel de mærkte, hvor min Siæl blev henrykt,
Ved Fædrelandets gamle Skialdekvad,
Var' Alle villige. Da sang mig Bonden
Ved Plougen, om den lille Dverg i Høien,
Som hialp at meie Kornet. Gierne Pigen
Kvad gammel Elskovsvise, der saa lidt
Blier gammel, naar hun synger den, som Morgen-
Og Aftenrøde falme; steds et Værk
Af Øieblikkets Sky og evige Sol.
Og mangt et herligt Sagn om Wodans Idræt
Iblandte sig.

Karl (smilende).

Hvad siger Flaccus dertil?
Om Nordens Jupiter?

Alkuin.

Jeg kalder ei ham:
"Gentis humanæ pater atque custos."

Karl
(vender sig til Eginhard).

Nu, min Historiker! Nu, min Latiner!
Der tumler dine Ord med samme Lethed,
Som Cicero, paa Grammatikens Mark;
Har Du nu skrevet op vort Eventyr — —

(Eginhard række ham Bogen.)

Karl
(aabner den og bliver pludselig alvorlig).

I Spanien, ved Ronceval —

Eginhard.

Og Intet
Fordreiet og udsmykket, Herre Konge!

Karl
(som har læst i Manuscriptet, med dyb Følelse).

Ja, ja! Her staaer det! Dette Nederlag —
Ulægelige Saar, dybt i mit Hierte,
Som ingen Tid, først Døden sletter ud.
Deri, min Ven! var ogsaa Sachsen Skyld.
Alt havde jeg indtaget Pampelona,
Til Saragossa gik jeg over Ebro,
Den aabned mig sin Port; og atter indsat
Blev i sit Embed Ibinalarabi. —
Da bragtes mig den onde Tidende
Om Sachsens Opstand; og jeg ilte hiem.
Til Uheld gik vor Vei, paa snevre Sti,
Hen giennem Roncevallens bratte Klipper.
Vi maatte vandre Mand for Mand, — det blev
Gasconierne let at hævne sig.
Jeg var afskaaret fra min Helteflok;
Og Roland faldt, og Olger Danske faldt —
Og Ekhard hin Trofaste.

Angilbert.

Dine Venner!

Karl.

Det er I ogsaa. Men Du Alkuin
Er meget ældre; Eginhard og Du
Min Angilbert, er yngre. — De var mine
Jevnaarige.
O kiære, unge Brødre!
I veed endnu ei ret, hvad det betyder
At miste Dem, som vandred Livet med os
Det bedste Stykke, mellem Barndoms Morgen
Og Oldings Aften.
(Stærkt bevæget)
Roland! Skiønne Helt!
Og Du, min Olger, drabelige Danske!
Og Du min ærlige, min vise Ven,
Min Ekhard! hvis bekiendte Trofasthed
Er bleven til et Ordsprog rundt i Landet.
Jeg offred Eder mine Brodertaarer!
Nu flyde de paany; og de skal ofte,
Ret ofte flyde! Thi den Mand fortiener
Ei Ven, som ei begræder Vennens Død.
(Han vender dem Ryggen og træder tilbage i Salen for at fatte sig.)

Angilbert.

O hvilket Hierte!
(Griber Eginhards Haand og siger sagte til ham)
Skal vi vove det?

Eginhard.

End ei! Vi bør ei overraske ham
I sligt et Øieblik. Det er imod
Min Følelse. Med Billighed og Kiækhed
Vi ærligt møde hans Besindighed!
Det vil ham hue bedre. Nu har han
Ei Følelse for Bertha, for sin Imma,
Nu tænker han kun paa de tabte Helte.

Bertha og **Imma** komme.

(Alkuin hilser venligt og gaaer.)

Angilbert
(griber Berthas Haand).

Min Bertha!

Bertha.

Angilbert!

Eginhard.

Min Imma!

Imma.

Eginhard —

Siig! Har I vovet det?

Eginhard.

End ei.

Imma.

Desbedre!

Angilbert.

Naar faae vi Mod dog til at skrifte for ham?

Imma (smilende).

Jeg haaber aldrig.

Angilbert.

Aldrig?

Imma.

Modet kommer,
Naar Kiærligheden svinder, siger man;
Og sligt et Mod var altfor dyrt betalt.

Eginhard.

Vi vil gaae bort. Han staaer i dybe Tanker.
Ei sømmer det sig at forstyrre ham.
Vi lade med hans Døttre ham alene.

(Eginhard og Angilbert gaae.)

Karl
(vaagner af sin Grublen, seer sine Døttre og nærmer sig dem med megen Venlighed).

Imma, — kiække Bertha!
Velkommen, mine smaa Huusholdersker!
(Kysser dem.)
Har nogen Mand i Franken dem saa smukke?
Hvor gaaer det Skarlagormene? Siig, dandser
Med Uld og Linned flittigt Væverstolen?
Men mine Piger bringe deres Fader
Slet intet? Ha I Efterladne! Skal
Jeg knibe Jer den dovne Orm af Panden,
Som da I var Smaaglutter? Husker I?

Imma (munter).

Ja vist, vi stod imellem dine Knæe;
Saa rulled Du imellem Fingrene
Et Blad, kneb os det ud af Øienbrynet;
Det var den dovne Orm.

Karl.

Desværre maa
Den ikke være knebet rigtigt ud.
Hvorlænge skal jeg gaae med denne Kiortel?
Jeg trænger til en ny; og bærer ingen
Til daglig Brug, som ei er spundet af
Min Immas Haand og tvundet af min Berthas.

Imma (skiælmsk).

Men kiære Fader! Skikker det sig ogsaa
For Kongebørn, at strikke, væve, spinde?

Karl.

Var ei Penelope saa god som Du?
Hun sad ved Væverstolen hele Dagen;
Det var et Mønster! Og den stakkels Kone
Dog aldrig havde Ro for Friere.

Bertha.

Og vi forlange heller ingen Ro.

Imma.

Ifald vi spinde skal som andre Piger,
Saa burde vi vel vente Pigeløn.

Karl.

Og hvilken Løn?

Bertha.

Man siger, at de spinde
Sig til en Mand, naar de er' flittige.

Karl.

Lad den Fugl flyve! Jeg har ofte sagt Jer,
At jeg vil ikke af med Jer, kan ei
Undvære Jer. Her maae I blive hos mig!
Hvad hiælper det, en Fa'er har smukke Døttre,
Naar han dog strax skal miste dem igien?

Imma.

Men har Du ikke nylig giftet Dig
Igien, vor gode Fader?

Karl.

Stille Børn!
Jeg venter et Gesandtskab med en Tolk
Fra Harun Alraschid, Bagdads Kalif.
Fra Rhinens grønne Viinbierg Rygtet gik
Til Tigris Palmekyst om Karls Bedrift.
Nu sender Harun kiærlig Venskabshilsen.
Han er en tapper Helt; men Helt ei blot,
For Menneskeligheden slaaer hans Bryst;
Og skiøndt med krumme Sabel kun han følger
Profetens Maane; — Maanen skinner klar
I Haruns Ørk, hvor Aand og Kunster trives.
Og venligt møder han nu christne Drot,
Som slaaer for Korset med det lige Sværd?

O Gud! Hvor faa uskyldige Mænd behøves,
Med Viisdom, Tapperhed og Kongemagt,
At giøre Jorden lykkelig! — O Herre!
Lad ofte slige To sig række Haand —
Og Jordens Slægter vil ei længer sukke.

(Han gaaer med sine Døttre.)

Pipin træder ind og seer sig om.

Saa staaer jeg da igien i disse Haller!
En Fremmed — en Fordreven — Landsforviist.
Her holdes Skole — her er Spindehuus,
Fortælles Eventyr i Ammestuen.
En gammel Munk er Kongens bedste Ven;
En Skriver og en Visemager nyde
Hans Siæls Fortrolighed. — Den store Karl!
En god fiirskaaren Bonde, — som med Fynd
Sig lægger efter Avlingen. — En Gnier,
Der giemmer Pengene paa Kistebunden,
Og saa til anden Tid, — en Ødeland,
Vellystig gammel Mand, der gifter sig
Hvert Øieblik igien, og holder Friller. — —
Og hvorfor hades jeg? Fordi jeg er
Bastard. Ha! Men min Moder Himmeltrud
Opveied alle Kongens Ægteqvinder,
Og jeg de tykke, langtopløbne Brødre.
Min Fader hader mig, fordi jeg føler
Hvad Fyrsten bør; fordi jeg overseer
Den Hob, som Skiæbnen gav mig Magten over;
Fordi jeg troer, at Heltekraften spildes,
Naar ikke den forbinder sig med Strenghed.
Har Elementerne Medlidenhed?
De knuse Tag og Hytter, Mast og Flaader.
Den røde Ild sig hvirvler med sin Flamme,
Frit i sin Skiønhed, uden Skaansomhed,
Og Havet smiler, mens det drukner Folk.

Men derfor bliver Ild og Vand og Luft
Dog Adels-Elementer. — Men min Fader
Tilhører **Jorden** kun. Han nærer dem!
Og veed ei, at en lydig, dygtig Flok
Skal aves, som et Kobbel magre Hunde. —
Men nu maa jeg dog lidt betvinge mig,
Og stemme Visen noget i hans Tone.
Jeg haaber, den Opdagelse, jeg bringer,
Skal lønnes mig. Thi stolt er han dog ogsaa,
Paa sin Viis; og han vælger sikkert ei
En Skriver og en Skiald til Svigersønner.
Saa lønner han mig med Austrasien!
Og sidder jeg kun fast i Sadlen der,
Da skal Turneringen først ret begynde.

Alkuin kommer.

Pipin.

God Morgen, Alkuin!

Alkuin
(med streng Alvor).

Den har **Du** ei.

Pipin.

Hvorfor ei det?

Alkuin.

Fordi Gud lader vel
Sin skiønne Sol opgaae for Onde, Gode;
Men kun den Gode fryder sig i Solen.

Pipin.

Saa riig paa Tankesprog?

(Alkuin vil gaae.)

Pipin.

Hør, Alkuin!

Alkuin.

Hvad vil Du mig?

Pipin.

Advare Dig, min Gubbe!
Hvis Du har kiær din Ærkebispestol.

Alkuin.

Den rokkes ei saa let.

Pipin.

Hvis Du har kiært
Dit Liv.

Alkuin.

Det kan ei Døden røve mig.

Pipin.

Frygt for den Stærke!

Alkuin.

Frygter Du den Stærke?

Pipin.

Ja, kun for Styrken bøier sig min Nakke.

Alkuin.

O gid Du talde sandt; saa var din Siæl
Ei evig alt fordømt.

Pipin.

Løs mig din Gaade!

Alkuin.

Har Du Legenden læst om St. Christopher?

Pipin.

Fortæl! Jeg hører gierne Eventyr.

Alkuin.

Han vilde tiene kun den Stærkeste.
En grusom Konge kaldte sig den Stærke;
Ham gik Christopher til, og tiente tro.
Engang blev Diævlen nævnt, — da gyste Drotten.

„Hvi gyser Du? Er Diævlen mere stærk?" —
„Jeg kan ei nægte det." — „Saa har Du jo
Bedraget mig! Jeg tiener kun den Stærke."
Han gik at tiene Diævlen; tiente tro.
Engang ved Midnat rede de ad Veien;
Da standsed Helveds Fyrste, drog sin Ganger
I Bidslet, saa den steiled hen i Marken.
„Du giør en Omvei!" raabte St. Christopher. —
„Jeg tør ei ride did!" — „Hvorfor?" — „Seer Du
Ei Korset der i Maanskin, med den Døde,
Som ei er død; hvem ikke jeg tør nævne?" —
„Da tør jeg nævne ham: det er Herr Christus!
Er da Herr Christus mere stærk end Du?" —
„Jeg kan ei nægte det!" — „Saa har Du jo
Bedraget mig! Jeg tiener kun den Stærke." —
Han gik og tiente Christus, tiente tro.
Han gik den lige Vei — og kom til Maalet!

Pipin.

Og hvad betyder dette Eventyr?

Alkuin.

Du troer Dig stærk — og stolt — og ligefrem?
Gak ligefrem, med Stolthed! som Du vil,
Kun ligefrem — giør ingen Sidespring!
Du kommer til det Gode, kan ei andet.
(Med overordenlig Kraft)
Men skeier Du fra Veien ud, som Diævlen
I Mørke, fra det hellige Kors, Pipin!
Lad hele Verden kalde Dig en Helt, —
Jeg kalder Dig en Træl!

Pipin.

Forvovne Munk!

(De forlade hinanden.)

Anden Handling.

Forrige Sal.

Pipin
(alene, lytter).

Jeg haaber, Audientsen er forbi.
Araberne har bragt Foræringer
Og smigret ham. Og jeg maa staae herude
Som fattig Betler i en Krog i Hallen,
For at lyksaliggiøres med en kort
Opmærksomhed af —, ha — min egen Fader!

Karl kommer.
Hvad vil — hvad har Du her at sige mig?

Pipin.
Guds Fred, min Fader!

Karl.
Dette skiønne Navn
Blier i din Mund mig en Bebreidelse.

Pipin.
Jeg ei bebreider Dig, fordi Du skiænkte

Mig Livet; skiøndt Du ei var viet til
Min Moder. Livet er en skiønne Ting.

Karl.

Ja, naar man ei misbruger det. Hvad vil Du?

Pipin.

En Fader spørger Sønnen, hvad han vil?

Karl.

Drev Længsel Dig, da var mit Spørgsmaal Synd.

Pipin.

Saa streng? Saa tvivlsom? Saa mistænkelig?

Karl.

Ei af Natur er jeg mistænkelig;
Langt meer: jeg gierne troer alt Godt om Folk,
Indtil gientagen Slethed lærer mig,
At jeg har faret vild.

Pipin.

Jeg tilstaaer dig,
At Ungdomslidenskab har mig forført.
Man bliver Mand engang, man faaer Forstand.
Glem Drengens Raadhed, skiænk mig Fadertillid!
Jeg skal ei svigte den.

Karl.

Pipin! Jeg veed
At skiælne mellem Skrøbelighedssynd
Og Ondskabssynd. Det er min Christenpligt.
Var Du blot raad — hvor gierne jeg tilgav!
Men nei desværre, Synden kom ei fra
Dit hede Blod, men fra dit kolde Hierte.

Pipin
(henter sit Skiold, som han har ladet staae ved Døren).

See dette Skiold! Det blev saa slemt forhugget,
Dengang jeg stred med Dig mod Thassilo.

Karl.

Jeg veed det, Du er ingen svag Forbryder.
Endskiøndt af Væxt kun liden —

Pipin.

Som min Farfar
Jeg ligner ham i Fødsel, Væxt, i Navn.

Karl.

Han var ei skiæv. O gid Du var det kun
Paa Legem, ei paa Siæl.

Pipin.

Det mærkes ei,
Naar Ingen veed det. Hader Du mig derfor?
Jeg er den Ældste, lad mig arve Riget!
Karl og Pipin — de Navne burde skifte
Stedse i vor Æt paa Kongestolen. Ludvig
Ei ligner Merovingen Klodevig,
Der grunded Frankers Magt. Du kan ham hæve
Saa høit Du vil, han bliver dog en Munk.

Karl.

Hvis vælges skal af to heelonde Kaar:
Dog heller ærlig Munk, end grusom Bøddel.

Pipin.

Jeg er ei grum, min Fader!

Karl.

Værste Grumhed!
Der aldrig plages af Samvittigheden.

Pipin.

Jeg har i Hidsighed dræbt nogle Fiender.

Karl.

Du har tildøde ladet martre Fanger.
Dit Liv er uden Troskab, uden Sæder.
Du er ugudelig, besøger aldrig
Guds Huus, og Herrens Frygt Du kiender ei.

Pipin.

Du siger —

Karl.

Sandhed. Tit i Drukkenskab
Du pralte med: at ingen Leo skulde
Med Korset atter gienne Dig fra Rom,
Hvis Du var Attila; at ingen snaksom
Forfærdet Cicero med tomme Floskler
Til Intet skulde giøre dine Planer,
Hvis Du var Catilina. Du har sagt:
Man giorde Nero Uret; at han var
En Mand af usædvanlig sieldne Gaver;
Og at den Kiækhed hued Dig, for alle,
Da han paa palatinske Bierg, ved Harpen
Sang Viser; mens i Rom han vilde see,
Hvorledes Troia brændte.

Pipin.

Gode Himmel!
Hvad kan ei siges i et Drikkegilde?

Karl.

Jeg veed at skielne mellem Sort og Hvidt.

Pipin.

Et gammelt Biergslot har Du skiænket mig; —
Uroxer kan jeg fælde der og Vildsviin,
Imens Du overvinder Sachserne.
Hvi maa jeg ikke hiælpe Dig? Betragt
Mig som en graadig Jagthund, om Du vil!
Den er dog god til Jagt, kan gribe Dyret
I Struben, hænge fast. — Naar det er fældet, —
Forlyst i Hallen Dig med Jægerne,
Og lad din Hund i Gaarden gnave Been!
Den bliver Dig dog tro.

Karl.

Du tro, Pipin?

Pipin.

Meer, strenge Fader! end Du vel formoder.
Og til Beviis derpaa kan mit Besøg
Idag Dig tiene. Jeg udsætter mig
For Skiældsord og Foragt, og kommer dog.

Karl.

Hvad er dit Ærinde?

Pipin.

Du skuer grant;
Men ofte seer man Skoven ei for Træer,
Og oftest mærker Den, som videst skuer,
Ei hvad der i hans Nærhed foregaaer.

Karl.

Tal uforblommet!

Pipin.

Gerverd bygger Dig
Et Kammer i dit nye Slot i Aachen,
Hvorfra Du grant kan skue, hører jeg,
Alt hvad i Kongeborgen foregaaer.
Stor Skade, det var ikke færdig længst;
Saa havde Du seet meer, end Du behøved,
For at forbittres paa to Nidinger,
Som nu Du overøser blind med Kiærtegn.

Karl.

Tal tydeligt! Hvis ei — ved Himlens Konge!
Jeg tugter Dig.

Pipin.

Siig, Fader! Elsker Du
Ei Eginhard og Angilbert?

Karl.

Som Sønner.

Pipin.

Maaskee Du snart vil hade dem, — som Sønner;

Thi viid: de tækkes Imma, tækkes Bertha,
Med uanstændig Broderkiærlighed.

Karl.

Bagvasker!

Pipin.

Ved den høie Himlens Konge,
Som Du saa tit anraaber, fromme Fader!
Jeg taler Sandhed. Bertha, Imma sætte
Din Krønikskriver og din Visemager
Høit over alle Mennesker paa Jorden,
Selv over Dig. Din Eginhard har skrevet
Sig Immas Hierte til; hun er heroisk,
Og sværmer for Ledrifternes — Fortæller!
Den kiække Bertha lytted som Hyrdinde,
Naar Angilbert sang gamle Kæmpeviser.
Skal Karolingers ædle Blod nu blandes
Med Tieneres, der knap blev fødte frie?

Karl.

Tie, Uforskammede!
(Han slaaer i Bordet med sit Sværd, en Svend kommer.)
Kald mine Døttre!
Kald Angilbert og Eginhard! Paa Timen!
(Svenden gaaer.)

Pipin.

Jeg ønsker ei at være seet af dem;
Og Du kan bedre tale med dem ene.

Karl.

Viig fra mig, Satanas!

Pipin (afsides).

Det virker. Herligt!
(Skiuler sig i en Krog.)

Imma, Bertha, Eginhard
og **Angilbert** komme.

Karl
(stirrer paa dem uden at tale, med vredtfunklende Øine).

Angilbert.
Han veed det! Det er ude med os.
(Han kaster sig paa Knæe og skiuler sit Ansigt i sine Hænder.)

Eginhard
(mere rolig, men behiertet).
Veed han?
Saa vil jeg høre staaende min Dødsdom.
(Han folder sine Hænder og stirrer ned for sig, Angilbert reiser sig igien.)

Karl
(til Imma og Bertha).
Hvem er I?

Imma
(venlig og behiertet).
Dine Døttre.

Karl.
Nei, umuligt!
Thi Datterens Natur er Lydighed
Og Aabenhiertighed imod sin Fader,
Og Kongedatterens Natur — er Høihed.

Imma.
Men Menneskets er Kiærlighed! Før Konger
Fik Børn og Fædre Døttre, store Fader,
Var Kiærligheden Menneskets Natur.

Karl.
Jeg har opvarmet Slanger i min Barm,
Og grusomt føler jeg mig her bedragen.
Gud gav mig Kraft til at beherske Jorden;
Mit store Rige breder sig fra Sachsens

Iiskolde Vinterskov til Østens Palmer;
Min Aand behøver brede Tumleplads,
Mit Hierte nøies med et lille Rum.
Jeg veed, en Æts Lyksalighed ved Arnen,
Opveies ei af alle Kongekroner:
Og derfor var jeg Fader, var jeg Husbond,
I al min Vælde; kasted Purpurkaaben,
Og tog den slette Frankerkiortel paa,
Naar jeg stod inden for min egen Tærskel.
Og saae mig mine Døttre mildt i Øiet,
Da svandt Bekymringen. — Men jeg tog feil.
To Gieglersker har spillet Giæk med mig!
Og tvende Trælle, som jeg drog af Støvet,
Til Tak stial mine kiæreste Juveler.

Bertha
(stolt og heftig).

Kom Angilbert! Min Fader har forstødt mig.
I Pialter hænger alt Fyrstindekaaben
Om mine Skuldre, — lad mig bytte den
Med Hyrdens Gedeskind. Tag Harpen med!
Den kan dog ingen Drot berøve Dig;
Og giør han det, da tømrer Du en ny
Af Egens Træ og Faarets Tarmestrænge.
Men maae vi ei — da synke vi tilsammen
For Bøddeløxen — glade. — Jages vi
Bort med Foragt? O den — den kan vi taale.
Ja Fader — jeg var smeltet — jeg var nærved
At synke dybt i Støvet for din Fod;
Thi Du har hoilig Ret til at fortørnes,
Og aldrig kunde jeg forsvare mig; —
Men Du har kaldt min Angilbert en Træl,
Dit Barn en Gieglerske! — Kom, Angilbert!
En ædel Stolthed luer i dit Blod,
Saa heftig, som i mit —

Karl.

Forvovne Pige!

Du trodser mig?

Bertha.

Jeg trodser din Foragt —

(Kaster sig med udbrydende Taarer for hans Fødder, og kysser hans Haand.)

O store Karl! Var ellers jeg din Datter?

(Karl er bevæget.)

Imma (rolig).

Viis, Bertha, Dig Kong Karl den Stores Datter
Med Værdighed — Besindighed — Fornuft!
Vor Fader vredes — det er heel naturligt,
Da pludselig han først opdager nu,
Hvad længst han kunde seet, ifald hans Hoved
Ei havde været fyldt af andre Tanker.
Thi har vi dulgt vor Venlighed, vor Yndest
For Eginhard og Angilbert? Selv naar
Vor Fader var tilstede? Har han tit
Ved sit Exempel ei opmuntret os
Til at høiagte disse Ynglinger,
Hvem langt han foretrak for mange Fyrster?
Har Fyrster ikke beilet til vor Haand
Forgiæves? Har vor Fader yttret ei
Sit Mishag med et Ægteskab, som skilte
Ham langt fra sine Døttre? — Nu velan!
Hvortil bestemte han da sine Døttre?
Til Nonner? Nei! Thi Kiærlighed til Qvinden
Han føler selv, saa stærkt som nogen Mand;
Og vi har arvet hans Tilbøilighed,
Og elske Mænd, fordi vi ere Qvinder.

Karl.

Ha Pige, Pige!

Imma.

Er det nu en Feil,
At Angilbert og Du, min Eginhard!
End ei er Fyrster? Nu den Feil kan rettes,
Saasnart han vil; thi han kan skabe Fyrster
I Hobetal. — Men elsker han endnu
Sin stakkels Imma og sin lille Bertha;
Behandler han vor salig Moders Børn
End som en Fader, ikke som en Stedfa'er,
Fordi vi fik en ung og deilig Stedmo'er; —
Seer han endnu os gierne pusle lidt
Omkring sig; trænger han til vore Haandtryk,
Til vore Kys og til vort Favnetag,
Til vor uoverlagte Barndomsspøg,
Hvorved hans store Siæl paa stor Bedrift
Igien, som halv i Slummer, samler Kræfter; —
O Bertha! Da forstøder han os hverken
Til Orken eller til et Kongerige.
Vi følge ham, som Aftenstiernen Solen,
I Opgang og i Nedgang. Eginhard
Og Angilbert giør han til Fyrster ei;
Nu er de meget meer, — de er hans Venner!
(Hun griber hans Haand og trykker den til sine Læber.)

Karl (mildere).

Jeg har bekæmpet Sachser og Langbarder,
Bayrer og Vender, alle tappre Mænd; —
Skal atter her, veltalende, med Ord
En Qvinde mig beseire? Men den Helt
Kun strider slet, som ei med Rette strider;
Og Imma — desto værre — Du har Ret!
Hvor kunde jeg forlange vel, I skulde
Fornægte Jer Natur, og være blinde
For disse Ynglingers Fortienester,
Da selv jeg bragte dem i Fruerstuen?

(Atter mørk)

Men at saa hemmeligt, — men Eginhard
Og Angilbert! Hvad kalder jeg slig Daad?
At lefle hemmeligt for Kongens Døttre;
At vinde dem ved snedig Elskovskunst,
Mens jeg — uvidende — med sikker Tillid
Jer skiænkte min Fortrolighed — mit Venskab?
Det var uædelt, egennyttigt, falskt.
Jeg vil ei straffe Jer; jeg kiender Hiertet!
Jeg veed, at Kiærlighed giør Hiertet svagt;
Men I er ikke Mænd, som jeg formoded! —
Den, som idag bedrager mig med Eet,
Imorgen kan bedrage mig med Andet.
Tag mine Døttre da, forlader mig!
Til Hertuger vil jeg udkaare Jer;
Men — mine Venner kan I ikke være.

Bertha.

Nei Fader! Angilbert og Eginhard
Har ikke leflet egennyttigt, falskt.
Troer Du, at egennyttigt Lefleri
Dem havde vundet dine Døttres Hierter?

Imma.

Vor var kun Skylden! Vi dem kom imøde;
Vi talde først! O hvis Du havde seet
Hvor tappert disse redelige Svende
Forskandsed sig mod vore kiælne Blik,
Bag gammel støvet Bog og Pergament;
Hvorledes Hin sin Tilflugt vilde tage
Til Roms og Grækenlands berømte Mænd,
Der lidet kiendte kun til kiælen Elskov;
Hvordan den Anden løb i Natten ud,
Betroede først sin Ild den kolde Maane; —
Du havde vist tilgivet dem! Os rørte
Den rene, stærke Kiærlighed kun meer.

Vi kasted os i vore Heltes Arm;
Og Fader, dersom dine Venner taug,
Var det af Skaansel kun for dine Piger.

Karl
(efter en kort Taushed, pludselig venlig og oprømt).

Jeg indseer klart den hele Sammenhæng;
Og hvor jeg indseer Sammenhængen klar,
Jeg pleier snart at fatte min Beslutning.
I er uskyldige! — Jeg skiænker Eder —
Dog nei, jeg skiænker Eder Intet, Børn!
Den Vredesengel vil jeg blot ei være,
Som jager Jer af Eders Paradis.
Da intet er forbrudt, hvi skulde jeg
Da nærme mig med Hævnens Flammesværd?
Den høie Himlens Konge være lovet,
Som skiænkte mine Døttre slige Mænd;

(Han lægger deres Hænder i hinanden, og siger med høi Røst henimod Krogen, hvor Pipin har skiult sig):

Og som erstatte Tabet af en nedrig
Uværdig Søn, med To mig værdige!

(De gaae.)

Pipin kommer frem.

Du driller mig? Saa kan jeg ogsaa drille!

(Raaber ind ad Døren, hvor Karl gik med sine Døttre og deres Brudgomme):

Kong Karl — et Ord! Min naadige Fader! Hør
Din Søn et Øieblik! før han forlader
Din Tærskel, og gaaer atter ud i Skoven,
Hvor Du ei seer ham. Aldrig, om Du vil!

Karl
(kommer tilbage).

Hvad vil Du mig? Jeg intet har at tale
Med Dig meer. Troer Du, jeg vil kives med Dig?

Gak til din Skov og kæmp mod Skovens Dyr,
Pipin! Saa kæmper Du med dine Lige.
Hvad der Du bruger, skal jeg sende Dig;
Men vogt Dig for blodtørstig Grusomhed!
Det første Mord vil koste Dig dit Liv.
Tungt bli'er det mig, at see mit eget Blod
Rødfarve Bøddeløxen, — men dog heller
Det rødme der, end paa min Kind af Skam.

Pipin
(med paatagen Kulde).

Min Fader, Du har Ret! Med Nidinger
Bør man ei overbære. Derfor ærgrer
Det mig saa meget meer, naar store Konger
Beskyldes, ufortient, for Nidingsværk.
Dog hvo gaaer fri paa denne Verdens Jord?
I denne snevre Skorsteen, Livets Vei,
Fra Hyttens Ildsted op mod Himlens Blaa,
Man plettes let, mens man i Soden kryber;
Og i det mindste pletter Rygtet os.

Karl.

Jeg er et syndigt Menneske, som Andre,
Har ofte feilet; men et Nidingsværk
Skal Ingen forekaste mig.

Pipin.

O nei!
Thi sæt, at Alt var sandt, — et Nidingsværk
Kan rask Ærgierrighed dog ikke kaldes.
Med min Philosophie er Du forsvart.

Karl.

Med ondskabsfulde Smil, jeg seer, Du blotter
Din Huggetand. Bid Hugorm! Brug din Gift!

Pipin.

At Desidor Du skilte ved sit Rige,

Og Tassilo ved sit, at Rotgaud misted
Sit Hoved i Friaul, at Sachserne
Til Affald fra de gamle Fædreguder
Du tvang, ved mange blodige Skiærmydsler —
Det dadler Ingen. Men man mumler om —
Afskylige Bagvaskelse! Jeg veed det;
Men — Rygte ligefuldt.

Karl.

Hvad mumler man?

Pipin.

Du var jo alt forsonet med din Broder.
Den lange fiendtlige Forbittrelse,
Som ødelagde Rigets Marv og Kraft,
Jo havde tabt sig alt. Hver var tilfreds
Med Sit; og var Du det just ei med Dit,
Saameget meer Beundring Du fortiente,
Som tvang din Herskelyst. — Da døde Karlman —
Beleiligt — pludseligt; — just som man frygted
For flere Kampe. Pludselig han døde;
Som han var allerfriskest — i sin Borg.
Ei nogen Sygdom foregik, han døde,
Og blev begravet. Og Du græd, som Broder,
Ved Heltens Liig — og arved Heltens Rige!

Karl.

Afskum! Du kalder mig en Brodermorder?

Pipin.

Bevares! Jeg har sagt, hvad Rygtet siger.

Karl.

Du lyver! — Folket kiender mig. Enhver,
Som saae mig i mit Øie, veed, at Karl
Er ingen Morder, ingen lumsk Forbryder. —
Mig glæder Livet, Herrens Ord mig trøster;
Troer Du det muligt, hvis jeg var en Kain?

Ærgierrigheden rev mig hen, som Karlman;
Jeg stred mod Karlman i en aaben Feide
Om Enevælden; — det var ikke Ret.
Den Ungdomsbrøst maa Himlen mig tilgive!
Dog ærlig var min Strid, og mine Vaaben
Var ei Misgierningens. Kun Nidingen,
Der er istand til Sligt, mistænker mig.
Men at min egen Søn — o Gud, o Gud!
Jeg kaldte stundom mig for Spøg en David,
Og nu forfølger mig min Absalon.
Men vogt Dig, Absalon! at ei Du hænger
Dig i dit eget Haar og giennembores
Af fremmed Spyd! Jeg skal ei hævne mig,
Jeg vrider mine Hænder over Dig.

(Gaaer.)

Pipin.

Ja vrid Du dine Hænder, til Dig Blodet
Udspringer af din Neglerod! Ei over
Din Søn, som Du forskiød, men over Dig!

Grimvald kommer.

Ja Herre, lad ham vride sine Hænder!
Jeg tænker, at han snart skal vride dem.

Pipin.

Grimvald, min raske Svend, hvad bringer Du?

Grimvald.

Et Evangelium; men som dog neppe
Vil smage Karl, thi det er ikke bibelsk.

Pipin.

Forkynd!

Grimvald.

Jeg Dig forkynder, hvad Herolden
I dette Øieblik forkynder Karl.

Vi fulgtes ad. Jeg haabed døg at være
Den Første; men han var saa snel som jeg.

Pipin.

Saa siig da —

Grimvald.

Sachserne har giort et Oprør,
Et mægtigt Oprør, kæmpet mandeligt,
Ved Sontal, — overvundet Frankerne.

Pipin.

Umuligt!

Grimvald.

Wittekind er vendt tilbage,
Han været har i Danmark hos Kong Godfred.
Man siger, Dansken iler ham til Hiælp.

Pipin.

Men at min Fader ikke vidste det?

Grimvald.

Deri var Adalgis og Grillo Skyld.
De frygted, Thedrik skulde høste Frugt
Af denne Seir, og gav ham intet Vink,
Skiøndt han var sat af Kongen over Hæren;
Begyndte Slaget selv, paa egen Haand,
Uordenligt, i utilstrækklig Mængde.
De haabed, som sædvanligt, strax at vinde;
Men Albion i Spidsen mødte dem,
Med en forfærdelig og talrig Skare.
De stred som Løver, men de faldt som Faar.

Pipin.

Jeg gad ei være nu i Adalgis
Og Grillos Sted.

Grimvald.

Jeg ikke heller, Herre!
Thi Adalgis og Grillo beed i Græsset.

De bøded deres Dristighed med Livet,
Og spared Kongen den Uleilighed
At straffe dem.

Pipin.

O herligt! — Jeg ei længer
Er Franke, jeg er Sachser. Jeg mig skynder
Til Wittekind og Albion; og — skal jeg —
Saa offrer jeg til deres blodige Guder.
Min Fader trænger ikke til min Hiælp;
Han har forsmaaet, han har forstødt sin Søn.
Jeg fægte skal med Skovens vilde Dyr?
Vel, strenge Drot! Jeg søger mine Lige.

(Gaaer med Svenden.)

Karl kommer hurtig, med Harnisket paa sit Bryst, som endnu ikke er spændt bag til, med Hielmen i Haand, som han sætter paa og binder om Hagen. Tvende Svende, som følge ham, skynde sig med at snøre Harnisket fast, og Skinnerne paa Arm og Been. Andre bringe hans Vaaben.

Nu hurtig! Rask! Bring mig mit Spyd! min Glavind!
Er Skimlen sadlet?

En Svend.

Hallo trækker den
Af Stalden.

Karl.

Langsomt kryber I, som Snegle!
Nu — snør mig Skinnerne paa Arm og Been.
Ha Wittekind velkommen! Ret som kaldet!
Jeg trænger til en stærk Bevægelse.
Pipin har ærgret mig, og jeg har siddet
For længe stille. — Ha min gode Glavind!
Saa skal jeg bruge Dig saasnart igien?
Og Du mit Spyd — rag over Flokken høit,
Og jag din Rædsel i Oprørerhiertet!

Ja jeg skal tugte dem! O det er herligt! —
Mod List og Rænker, Løgn, Bagvaskelse,
Kun strider Helten slet; men mød mig Diævel
I aaben Mark! Ved Hestevrinsk, Trompetstød,
I Stormens Brus; lad Regnen skylle ned
Og Solen ryste sin fortærende Fakkel —
Karl svigter ei! Nu er han klædt i Staal,
Og Sachse! Tung som Staalet falder Hævnen.

(Gaaer.)

Tredie Handling.

Skov med Telte.

Fastrade. Astolf.

Fastrade
(kold og streng).

Vi feired altsaa? Ingen Fare meer?

Astolf.

Det stærke Tordenveir har faaet Bugt
Med Lummerheden. Karl slog ned som Lynet;
Han splitted Hedningernes Flok. Nu trygle
De atter om hans Naade.

Fastrade.

Ingen Naade!
Selv Herren er ei naadig mod den onde
Til Helvede Fordømte.

Astolf.

Du har Ret.

Fastrade.

Da Sachserne for tre Aar siden brændte
Min Fader Radolfs Borg, da kun med Nød

Jeg undgik Skiændselsdøden, gode Ridder!
Da svor jeg ved den hellige Jomfrues Krone,
Jeg skulde hævne mig. Nu kommer Hævnen.

Astolf.

Ifald kun Kongen ei — Han let bevæges!

Fastrade.

Velan, min Ven! Vi skal bevæge ham.

Astolf.

Du giælder meest hos den forelskte Karl;
Men han har Venner, og de kiære Døttre —

Fastrade.

Ei bede vil for deres Elsktes Morder.
Har Du opfyldt mit Ønske?

Astolf.

Ja tilvisse!
Ei Angilbert og Eginhard herefter
Skal vove sig i Kampen meer; vil ei
Med stolte Blik see tiere ned paa Folk,
Der ei, som de, har lært at læse, skrive.
Forklædt som Sachser grebe mine Trælle
Dem begge, da de red igiennem Skoven,
Og bragte dem —

Fastrade.

Til?

Astolf.

Wodans Offerpræster.

Fastrade.

Det giør mig ondt, at de skal lide Døden
Paa denne Viis.

Astolf.

Den lides uden Smerte.
De døe, som Helten døer, for Øxens Hug.

Fastrade.

Det var nødvendigt mig, at fierne dem
For evig fra min Kreds; thi de forførte
Min Husbond. Angilbert og Eginhard
Er begge fødte Sachser. Deres Gudsfrygt
Ei havde dybe Rødder. De beloe
I Smug, jeg veed det, min Gudstieneste
For Splinten af den hellige Martyrs Kors,
Og for den Knibtang, hvormed Bødlerne
Afsled Agathes hulde Jomfrubarm.
Jeg veed, at Alkuin, skiøndt Ærkebisp,
Beforder ikke mindre fæle Vantro,
Og at med Kongen hemmeligt han læser
I Kietternes og Hedningernes Skrifter.

Astolf.

Det giør han ofte.

Fastrade.

Han er gammel, graa,
Han døer vel ogsaa snart. Men Kongens Døttre
Skal ikke dele Magten med Fastrade.
Jeg tænker Nonnesløret klæder bedst,
Og at i Klosteret de bedst begræde
De tabte Beilere.

Astolf.

Ja lad dem græde!
Jeg tit nok saae dem uforskammet lee.
„Enfoldig, Rænkefuld, Uvidende,"
Med disse Skiældsord rutted de bestandig.

Fastrade.

Og sligt et Ægteskab var uanstændigt,
Uværdigt for Kong Karl den Stores Døttre. I
Du har dog tydelig forstaaet mig?

Astolf.

Jeg bringer Tidenden om Eginhards
Og Angilberts Henrettelse —

Fastrade.

Saasnart
Jeg giver Tegnet, lader Du fremtræde
De dierve Hævnere. Og andengang
Du bringer selv den gyselige Nyhed;
Fortæller Alt, som skeet; og det saa grumt
Som Du kan skildre det. Nu gaa i Teltet!
Der kommer Kongen.

Astolf.

Vel, min høie Dronning!
(Gaaer.)

Karl kommer.

Min skiønne Hustru! Hvor jeg maa beundre
Din Tapperhed. Du følger med din Husbond
I Striden! Frygter ei bag Skov og Krat,
Mens voldsomt Skare stormer imod Skare?

Fastrade.

Den trygge Borger sidder bag sin Vold,
Og driver kiæk sit fredelige Haandværk
Midt under Krigen; thi han veed, at Volden
Beskytter ham. Hvor er en Vold, som Karl?
Min Ven! Mens Blodet rinder for din Fod,
Groe fromme Lilier freidigt bag dit Sværd.

Karl.

Din Kiækhed, Viv! er kun en Trolddom meer,
Hvormed den lille Amor fanger mig.

Fastrade.

O nævn ei disse stygge Hedningguder!

Karl.

For Spøg?

Fastrade.

Selv ei for Spøg.

Karl.

Den stakkels Amor!
Det giør mig ondt for ham, at han skal høre
Til Hedenskabet. Lad os da forvandle
Ham til en liden sølvervinget Engel.

Fastrade.

Ja Herre! Kiærligheden er en Engel.

Karl.

Og saa er Du! Der mangler Dig kun Vinger.
O drag den mørke Handske fra din Haand!
Lad mine Læber svales paa din Snee
Du skiønne Haand! Thi, under aaben Himmel,
Tør Munden vel ei lønne med et Kys?

Fastrade
(kysser ham).

O ringe Løn for vældige Bedrift!

Karl.

Hvad er min Seir? Jeg skammer mig fast ved
At kalde det en Seir. En Ulvejagt,
Det er det rette Navn. En Horde Vildmænd,
Som ei forstaaer engang at føre Krig,
Og skiælver, naar den seer en Helteflok.
Ha, hvis jeg før ei havde Krige ført
Imod Langbarder, Bayrer, Spanierne,
Jeg vidste slet endnu hvad Kampen var.
Her slaaer en Mand blot i en Humlerede;
Den, som han træffer, knuses; og de Andre
Flye, for at stikke ham i Halsen atter,
Saasnart han vender Ryggen. — Nei, her er
Ei andet for, end at — udrødde dem.

Fastrade.

Det var aldeles talt mig ud af Hiertet.

Karl.

Af Hiertet taler jeg mig ikke selv!
Nei, tvertimod, man reent maa glemme Hiertet,
Thi Hiertet er ved slige Leiligheder
En svag Forførerske, selv først forført.
Naar Ilden brænder, — mon jeg mig betænker,
At sløife Skuret, for at skaane Borgen
Og standse Luen? Disse Jammerhelte!
Halvfemtetusind i den dunkle Skov!
Der sidde sammenkoblet de som Hunde,
Og skiælve feigt for Straffens hvasse Sværd.

Fastrade (iiskold).

Saa lad ei Hævnens Sværd forgiæves blinke!
Viis ei mod Sachserne Barmhiertighed!
Tit viste Du den før, — det var forgieves.
Har Du ei ladet hugge Kæmper ud
Omkring i Riget, store Kampestene,
Der holde Lovens tunge Sværd i Haand?
Saa lad Steenkæmperne bevæge sig!
At ei man spaser med dem, som i Kiæret
Næsvise Frøer med den døde Klods.
Lad dybt i mørken Skov, hvor mangen Franke
Har blødt for Offerpræstens Bøddelkniv,
Til Dødens Blokke store Stammer fælde!
Saa skeer dem deres Ret.

Karl (gysende).

Halvfemtetusind!

Fastrade.

Retfærdigheden spørger ei om Tallet,
Kun om Forbrydelsen.

Karl.

Hvor findes Bødler
Til denne Mængde?

Fastrade.

Det er let. Jeg har
Alt fundet dem.

Karl.

Du?

Fastrade
(klapper i Hænderne og raaber):

Mine Hævnere!

(En Flok Frankertrælle i røde Kapper, med store Øxer paa Skuldrene, træde tause frem og stille sig i Række.)

Fastrade.

Der seer Du Mænd, som ikke gyse for
At fælde Sachser efter Lovens Bud.

Karl.

Skarprettere? — Saamange! — Vil I være
Skarprettere?

Formanden.

Ja, Herre! Vi er Børn
Af myrdede Forældre; Brødre, Venner
Af lumskeligt i Freden dræbte Franker.

Fastrade (heftig).

Og jeg maa slutte mig til denne Flok.
Min Faders Borg end brænder for mit Øie,
Paa Klippen i den frygtelige Nat,
Da kun med Nød din Hustru redded sig
Fra Vindvet, i et sønderrevet Lagen,
Ned i en Afgrund, der var meer barmhiertig,
End Nidingerne, som forfulgte mig.
Jeg svor i Kirken, for den hellige Jomfru,
At Skoven skulde drikke Sachserblod, —

Karl.

Ved Himlens Konge! De fortiente Døden.

Fastrade.

Ved Roden ligger Oxen alt. Nedhug
Det hule Træ, som ei vil bære Frugt!

Karl (tier).

Fastrade (sagte).

Nu er det Tid! Kom nu min anden Hiælp!
(Hun vinker med Lommetørklædet.)

Astolf kommer.

Et rædsomt Budskab bringes Dig, Herr Konge!

Karl.

Hvad vil Du Astolf? Hvor er Eginhard
Og Angilbert?

Astolf.

O gid de vare faldne
For Fienden, store Karl! Saa vilde Du
Begræde dem, men finde Trøst i Sorgen.
Nu er der ingen!

Karl.

Tving dit Ugleskrig!
Jeg veed, Du aldrig kunde lide dem.
Hvad er der hændt dem?

Astolf.

Som vi reed fra Slaget,
Anfaldt i Skoven os en fiendtlig Sværm,
Og Eginhard og Angilbert blev skilt
Fra Flokken, reves bort af Sachserne.
De flygted med dem, — til den nære Klippe;
Og snart vi saae i Dalen langt derfra
Hvorledes Wodans Offerpræst dem dræbte
Paa Biergets store musbegroete Steen,
Rev Hiertet dem af Brystet, og saa blodigt
Det var, det strakte rygende mod Solen.

Karl (smertelig).

O hellige Jomfru! Christus! Himlens Konge!

Fastrade.

Min ædle Husbond! Fat dig, gode Karl!

Karl.

O Venner! Eginhard og Angilbert!
O mine stakkels Døttre — mine Piger!

Fastrade.

De Nidinger!

Karl.

O ædle, store Hierter!
Udrevne! Dampende mod Solens Straaler!
Afskyelige, dyrekiøbte Seir!

Fastrade.

Græd ei, min bolde Husbond! Sømme Taarer
Sig vel den store Helt?

Karl.

O lad mig offre
Mit Venskab disse ærlige Demanter,
Som ingen Værd har paa den usle Jord,
Men som Guds hellige Engle veed at skatte. —
Stig Eginhard! og Du min Angilbert!
Til Himlens Forgaard, hvor i Straalepandser
Jer Roland, Olger møde, som Cheruber.
Tryk dem til Broderfavn, og siig, at Karl
Snart følger efter.

Fastrade.

Det forbyde Gud!

Karl (stærk).

Længst Liv er Øieblik mod Evigheden.
End lever jeg, og jeg skal ogsaa virke;
Ei sukke blot og græde, min Fyrstinde!
Vær Du forsikkret!

(Opbragt)
Nu saa lad da Oxen
Med Blodet farve Sachsers Egeskov!
Barmhiertighed er kun en Dyd, som vises
Mod Skabninger, der Hierte har i Barmen;
Men disse vilde Dyr har intet Hierte.
Saa lad dem dræbes kun i Rævesaxen,
I Ulvegruben. Lad dem bløde, Trælle!
I skumle blodigklædte Dødsherolder,
For Eders Oxer. Ingen Skaansomhed!
I Luften staaer Retfærdighedens Engel,
Svøbt i en brandguul Tordenhvirvelsky;
Hun holder i hver Haand et blodigt Hierte —
Ha, det er Angilberts og Eginhards!
Hun raaber Hævn? Op! Dommens Dag er nær;
Forsoner hende med et Rædselsoffer!
(De gaae.)

Sachsernes Lund.

Aften. Fuldmaane. Irminsøilen i Baggrunden.

Sachser af begge Kiøn. Overdruiden.

Druiden.
I tappre Brødre, vene Søstre, hører mig!
Hoit stige bør af Seirens Glæde Hiertet os;
Thi Albion slog med sine Skarer Frankerne;
Og Wittekind nu med sin Hær ved Paderborn
Forfølger Fienden. Snart med glade Budskab vi
Tilbagevente ham i Hiemmets Egeskov.
Nu lader os, ved denne gamle hellige Gud,
Af Steen udhuggen, feire hellig Glædesfest!
Nu, ved den fulde Nattemaane, holde froe
Vort aarlig igientagne lystige Mummespil.

Lad Lysets Alfer drive bort Svartalferne!
Som Sachser hine, disse flye, som Frankerne.
Rundt om i Skoven feire Sachserflokke fleer,
Med Spil og Maaltid, Festen; men for Irminsul
Bør ene dandses Alfelegens Glædespil!

Vild krigersk Musik. Spilfægteri mellem formummede Sachser, som Lysalfer og Svartalfer; hine med smukke Fuglevinger og blinkende Spyd; disse i Dyrehuder med Køller. Efterat de dandsende Flokke i selsomme Stillinger have kæmpet nogle Gange mod hinanden, drives Svartalferne paa Flugt. Flere Sachser komme; blandt dem

Buto med **Siegbert.**

Buto.

Du Alt har tabt! Jeg vandt i Tærningspil
Dit Bytte, dine Klæder.

Siegbert.

Det er dit.

Buto.

Men Du paa Spil har sat tilsidst Dig selv;
Og nu est Du min Træl.

Siegbert.

Det kan ei nægtes!
Det stærke Øl forførte mig. Saa tag
En Sachser, fri som Luften før, og stolt
Som Havets Bølge, naar den slog mod Stranden.

(Rækker ham Hænderne.)

Der har Du mine Hænder! Bind dem, Buto!
Med Skovens Bast, bortslæb mig, som din Træl!

(Buto vil binde ham.)

Albion kommer.

Ha hvad er det?

Siegbert.

Et Billed, Albion!

Paa den bedrageriske, falske Lykke.

Albion.

Nei, det skal aldrig skee! Jeg kiender Siegbert.
Din hele Krop opveier ikke, Buto!
Hans mindste Finger. Vil Du sælge ham?

Buto.

Ja, dersom jeg kan faae ham godt betalt.

Albion
(tager en Kiæde af sin Hals).

Vil Du afhænde ham for dette Guld?

Buto.

Ja nok!

Albion
(giver ham den).

See nu er altsaa Kiæden din.

Buto.

Og Siegbert din.

Albion.

Min Ven? Det haaber jeg,
Fordi jeg atter skiænker ham hans Frihed.

Sigbert
(omfavner ham).

O ædelmodige Hertug! Albion!
Der kiender jeg vor Helt — vor Helt igien!

Albion.

Kiend ogsaa Dig, og sæt ei Alt paa Spil
For det bedrageriske Tærningkast!

Siegbert.

Jeg føre vil din Lærdom mig til Nytte.

(En Melodie spilles. Eginhard og Angilbert føres bagbundne ind af Druider.)

Overdruiden.

Paa denne Dag har Wodan rigt velsignet os,
Og værdigt Offer skiænket denne Glædesfest.
To Franker, og, som Rygtet siger, Konning Karl
Den Slagters Venner, fødte Sachser, men som Børn
Opdragne tidligt i en christen Overtro,
Blev fanget levende, da de drog mod os fra Kamp,
Og bringes nu til Wodans Lund, at deres Bryst
Maa bløde for Druidens hellige Flintekniv.

Albion.

O Sachser! Hvis I skylde Seiren Albion,
Som selv I frit tilstaaet har, saa lønner mig
Med disse Tvende, offrer dem til Guden ei.

Overdruiden.

Vi meget skylde Dig, min Søn! men Wodan meer.

Albion.

I lønne ham kun slet med blodig Offerfest.

Overdruiden.

Din Vantro, Hertug! kiender og fordømmer jeg.

Albion.

Ei, Gubbe! nogen Sachser elsker Guderne,
Tilbeder dem af Hiertet meer end Albion;
Men denne blodige Skik, at offre Mennesker,
Er stiftet ei af Wodan, Frea, Thuner ei;
Kun Mennesket har drømt det til sin egen Qval.

Overdruiden.

Da Sachsers første Drot, da hist paa Harzens Bierg
Af Egen Askan voxte, ved det hellige Væld,
Ham lærte Wodan tidligt alt slig Offerskik.
Vi kiende Dig og skatte dine Dyder, Drot!
At Du tilbeder Guder, at Du slaaer for dem
Med Kæmpekraft, beviste Du paa Seirens Dag;
Thi være denne Svaghed Dig tilgivet her.

Men intet rokker Fædrelandets gamle Sæd;
Og hvo formastelig dadler vore Fædres Tro,
Han ligner Karl den Slagter; understøtter ham.

Flere Sachser.

Nei! Wodan kræver Offeret. Fæld Frankerne!

Albion
(vender sig fra dem).

Ulykkelige! Jeg kan ikke frelse Jer.

Overdruiden.

End staaer tilbage først at høre Varslerne.
En ædel Jomfru, kaares bør af ædel Æt.
Hidbringer Hildegunde med de fagre Haar,
Hvis Die sexten Gange saae Kiærminderne
Bedække Flokkens Bredder.

En Druide bringer hende.

Der er Hildegund.

Overdruiden.

Følg, unge Mø! os flux i Lundens Helligdom,
Bag Billedstøtten! Der Du spaa af Fuglens Flugt,
Og af de hvide Hestes Trav blandt Stokkene,
Hvad Wodan fordrer; om han kræver Disses Blod,
Hvad eller, om han skaaner dem til Trællestand.

Hildegunde.

Jeg følger Eder.

Overdruiden.

Eden har Du svoret høit
Paa Freas Krands, at være tro, og tolke ret
Hvad hellige Varsler, vene Mø! tilsige Dig.

(Druiderne gaae med Hildegunde, fulgt af den store Hob.)

Albion (afsides).

Jeg elsked hende heftigt, fra jeg hende saae!
End har ei Læben tolket, hvad i Hiertet boer.

Det kommer an idag paa hendes Spaadomsord;
Indvier hun til Døden disse fangne Mænd,
Da tier jeg, og da begrave Taushed Du
Min Kiærlighed, til Døden selv begraver den.

(Han følger efter; kun fire bevæbnede Sachser blive tilbage i Baggrunden, for at bevogte Angilbert og Eginhard.)

Angilbert
(efter et kort Ophold).

Min Eginhard, lad end os tale sammen!

Eginhard.

Jeg kan ei tale! Modet har forladt mig.

Angilbert.

Maaskee dog redder denne Jomfru os.

Eginhard.

Til evig Trældom!

Angilbert.

Ha Du grønne Skov!
Som Bertha, Du er ung og frisk og skiøn;
Og dog — dog skal vi myrdes i din Favn,
Og spodsk begræder os den kolde Kilde.

Eginhard.

Lad os i Døden hæve vore Hierter
Til Ham, som leed, før vi, den bittre Død.

(De knæle og bede.)

Angilbert (reiser sig).

Forunderligt! Hvor kraftigt Bønnen styrker.

Eginhard (ligeledes).

Indbildning skrækker, Følelsen os trøster.

Angilbert.

Farvel, Du store Karl! O seired Du,
Og sønderknuste Du den fæle Blodsteen,

Mit Blod da maatte gierne flyde paa den
For sidste Gang.

Eginhard (begeistret).

Karl seirer! Jeg det aner!
Han knuse skal den røde Offerblok,
Og skiænker vore Liig en Fadertaare.

Angilbert.

Og Imma, Bertha binde Blomsterkrandse,
Ei til vor Grav, thi vi fik ingen Grav;
Men paa den Kiste, Eginhard! hvor Du
Har giemt de dyrebare Pergamenter,
Hvor jeg har lagt de gamle Bardesange,
Der skal de hænge Krandsen hen, og sidde
Med hviden Haand til Kind, og mindes os.

Eginhard.

Vi kan ei favnes. Bunden er vor Arm;
Giv mig dit Broderkys!

Angilbert
(kysser ham).

Vi følges ad!

Eginhard.

Og nu ei noget Ord i Verden meer. —

(De sætte sig hen, hver paa sin Steen. Albion kommer tilbage med Hildegunde.)

Albion.

I Trælle! Løser disse Frankers Baand,
Thi de er frie; de hellige Varsler udfaldt
Til deres Frelse.

Angilbert.

Hellige Jomfru, Tak!

(De løses og omfavne hinanden.)

Albion.

Tak denne Jomfru!

Hildegunde.

Takker Guderne!
Jeg har kun talt af min Samvittighed.
Mod Venstre fløi med Skrig den sorte Ravn,
Og Hesten snubled for den hvide Stav;
Hvis Guder havde krævet Eders Død —
Det var min tunge Lod, at fordre den.
Men Albion maae I takke; thi Druiden
Ham skiænked Jer til Trælle; Helten skiænker
Jer atter Frihed.

Eginhard
(glad forundret).

Du os skiænker Frihed?

Albion.

Hvor ofte skal jeg plages af Beundring,
Fordi jeg ingen Trælle lider om mig?
Jeg hader Trældom! Derfor strider jeg
Mod Karl den Slagter, som hans evige Fiende.
Jeg elsker Frihed. Kun mod frie Mænd
Jeg løfter Sværd. Gaaer! Henter Eders Vaaben!
Saa mødes vi vel snart i aaben Mark,
Og der fornyer jeg gierne vort Bekiendtskab.

Angilbert.

Nei aldrig mere stride vi mod Dig.

Albion.

Det skal I, hvis I end Jer kalde Franker.

Eginhard.

Hvorledes? Løfte Sværd mod sin Velgiører?

Albion.

Hvad kommer Eder min Velgierning ved?
For Eders Skyld har jeg slet intet vel giort;
Jeg følger kun mit eget Hiertes Drift.

Angilbert.

O Jomfru! Nu saa tak Du ham for os;
Thi hvis mit Øie seer ei ganske feil,
Da er din Tak ham ikke ligegyldig.

Albion.

Har Du en Fæstemø?

Angilbert.

Dem har vi begge.

Albion.

Saa skynder Eder hiem, at de ei græde
De smukke Øine ud. Men vogter Eder,
At falde strax igien i Sachserhænder;
Thi alle mine Landsmænd drives ei
Af samme Tænkemaade; leed saameget
Af Karl den Slagter, at det ei kan lastes,
Om stundom noget plumpt de hævne sig.
Gaaer ned ad denne Klippesti til Høire!
Den fører Eder i en snever Huulvei,
Som staaer forladt, og bringer i en Dal,
Beboet af fredelige Frankerhyrder,
Som gierne vise Jer til Eders Hiem.

Angilbert.

Vi takke Dig!

Albion.

Jeg ønsker ingen Tak
Af Franker, og af Sachser allermindst,
Som Franker blev.

Eginhard.

O hvis Du kiendte ham,
Du blev det selv!

Albion (leer).

Ja saa blev ogsaa Harzen

En sumpig Eng, hvor Faar kan gaae paa Græs. —
Farvel, og glemmer alt hvad her er skeet!

Eginhard.

O Helt! Du taler mod dit eget Hierte.
Saa mild og dog saa bitter?

Albion.

Bitterheden
Er styrkende. Ja Fieldets Bitterurt
Os læger Saaret snart. Siig Karl den Slagter,
At vore Saar er lægt; nu falder Raden
Til ham at bløde. Men det lunkne Vand
I Aachen stiller ikkun Blodet slet.

Eginhard.

Farvel! Vi skal fortælle ham din Høimod.

Angilbert.

Og Ingen skatter Høimod meer end han.

(De gaae.)

Albion.

Den slebske Franke saae mig ind i Hiertet,
Og understod sig at fortælle Dig,
Min Landsmandinde! hvad knap Albion
I hele tre Aars Tid har sagt sig selv.
Nu veed Du det, og hvis min Krigerdaad
Fortiener Løn, — ei Egeskovens Krands
Kan yde den; men hvis din hvide Haand
I Lunden plukker mig en blaa Viol —

Hildegunde.

Vort Folks Beundring, Albion! Vor Helt!
Er det forundt den svage Mø, at lønne
Dig med et Hierte — som alt længst var dit?

Albion
(omfavner hende).

Nu smiler Frea dobbelt fra sin Luft.

En Sachser kommer.

O Hertug! Nu er det ei Tid at favne
Den kiælne Mø. Det frygteligste Budskab
Jeg bringer Dig. Kong Karl den Slagter seired!
Den halve Hær han har til Fanger giort,
De Andre spredtes, som for Stormen Avner.
Og Wittekind kun med en ringe Flok
Er her igien og kommer Dig imøde.

Albion.

Min Elskte! Fly til Hytten, til din Moder.
(Hildegunde og Krigeren gaae.)

Wittekind
(kommer, med den venstre Arm i et Klæde).

Min Broder!

Albion.

Wittekind!
(De staae tause og stirre paa hinanden.)
Du her igien,
I denne Tilstand?

Wittekind.

Du har Ret! Det var
Langt mere rimeligt, at jeg var bragt
Som Liig paa Skioldene, ja endnu meer,
At jeg bagbunden sad blandt mine Landsmænd,
Som Karl den Stores Træl.

Albion.

Kald ham ei stor,
Kald ham en Slagter! Dette Ogenavn
Bør ingen Sachserhelt ham skaane for.

Wittekind
(med et Smil).

En Slagter er han! Hvo vil nægte det?

Saa faldes den, som fælder Høveder;
Og meer Forstand ei viste mine Stridsmænd
Paa Farens Dag.

Albion.

Har han paany da seiret?
Vor sidste skjønne Seier over ham
Har Intet frugtet?

Wittekind (forundret).

Seier over Karl?
Du taler uforstaaeligt, min Broder!

Albion.

Og vandt ved Sontal ikke vi en Seier,
Hvormed vi hævned lang Forhaanelse?

Wittekind.

Jo! — Over Adalgis og over Grillo,
Der knap saa godt forstod at føre Krig,
Som een af os. — Men dennegang var Karl
Selv med i Hæren. Tag det tunge Lod
Af Skaalen, og det allermindste Gran
Faaer Overvægt imod den tomme Skaal.

Albion.

Døm ei uværdigt om vor Heltedaad!

Wittekind.

Af os var den ret hæderlig og herlig,
For Karl den Store var det Børneleg.

Albion.

Jeg kiender ikke Wittekind igien.
Du saaret er, jeg seer din venstre Arm
Indbunden i et Klæde.

Wittekind.

Ligemeget!
Den høire bruger jeg saa godt som Du.

Jeg har slet intet mistet, fra vi saaes;
Kun faaet mere.

Albion.

Hvad?

Wittekind.

Erfarenhed.

Albion.

Og kiendte Du ham ikke før?

Wittekind.

Ei ret!
Min egen Sag, min vilde Heftighed
Mig giorde blind for hans Bedrift. Hvad hiælper
Vort Raseri? Hos ham er Krigen Kunst;
Og tapper er han, som den bedste Sachser.

Albion.

Er Slaget tabt, saa vil vi hævne det,
Saa sandt, som Wodan skuer Alt i Hlidskialf.

Wittekind
(meget alvorlig).

Saa sandt han skuer alt? O ja! Saa sandt!

Albion.

Du faaer mig til at gyse, Wittekind!
Har Karl forhexet Dig? Selv Guderne
Du stoler meer ei paa?

Wittekind.

Nei, aldrig meer;
Thi viid: jeg er en Christen.

Albion.

Karl Dig tvang
Engang til Daaben; men af Trælletvang
Forlader ingen Sachser sine Guder.

Wittekind.

Nei, nei! Frivilligt jeg forlader dem.

Albion.

Ha, løs mig denne Gaade!

Wittekind.

Da i Slaget
Jeg havde kæmpet til det Yderste,
Jeg kasted mig i Faren for at døe.
Snart blev jeg saaret, ikke blot i Armen,
Men dybt i Skulderen, og sandsesløs
Jeg sank til Jorden. — Da jeg vaagned atter
Fandt i en lille Kirke jeg mig ene,
Forladt, i fierne Skovkapel bag Bierget,
Hvorhen mig mine Trælle havde bragt.
De kom at lædske mig med Kildevand,
Forbandt mig mine Saar og gik igien.
Jeg skulde sove, men det var umuligt.
Huldt kyssed Aftensolen brogede Rude,
Oplyste Kirken med de smaa Gudsengle.
Den hellige Jomfru stod for Alteret,
Hun smilte til mig, bøied mildt sit Hoved,
Og raabte: „Wittekind!" — Jeg troede først,
Det var en Feber af mit hede Blod,
Og lytted atter; men fra hendes Læber
Jeg hørte tydeligt en Sølverstemme:
„Ha hvi forfølger Du mig, Wittekind?"
Da slog med Vingerne de smaa Gudsengle,
Og fløi fra Altret til mit Smertesleie. —
Snart kom jeg mig; hun har helbredet mig,
En Eremit mig døbte, jeg er Christen.
Jeg strider ikke meer mod Karl den Store!
Jeg gaaer til Heresburg, at tjene Karl.
Tvedragt skal meer ei sønderslide Tydskland,

Eendrægtig knæle Folket for een Gud,
Og ingen Mennesker meer offres Guder!

Albion.

O lad først Munkene faae Magt i Landet,
Saa, tro mig, Offeret vil først begynde.
De vil ei slagte blot den Enkelte,
Men brænde Kiettere vel tusindviis,
Til Ære for de blege Helgener,
Som selv blev pinet græsseligt tildøde.
Held mig, at vaagen jeg har havt et Syn,
Som overveier dit. Det var ei, Broder!
I Feber, i en Hvælving; men paa Harzen,
Hvor Himlens Loft staaer over evige Fielde.
Der saae jeg Wodan, Hertha, Thuner, Frea
Paa Morgenskyer svæve giennem Luften,
Mens Kildevældet suſed under Klippen.
De raabte: Svigt ei dine Fædreguder,
Hvem i totusind Aar germanske Stammer
Tilbedte, frie og herlige; som fulgte
Fra Asabierget dem til Elbens Kyster!
Jeg svoer at være tro, — og jeg er tro.

Wittekind.

Velan! Vi skilles ad, som ærlige Fiender.

Albion.

Thi Brødre vil vi dog bestandig være.

Wittekind.

Vi føre Hær mod Hær i blodige Kampe.

Albion.

Men løfte dog ei Sværd mod Broderisse.

Wittekind.

Naar jeg er død, jeg kommer til min Frelser.

Albion.

Og jeg til Wodan, til den hvide Frea.

Wittekind.

Min Aand en Engel vorder.

Albion.

Min en Alf.
I Skoven skal maaskee da Englen, Alfen
Tit atter mødes.

Wittekind.

Ja det give Gud!
At end Du kunde frelses efter Døden.

Albion.

Jeg ønsker ingen Frelse! Kun et Tryk
Af dine Broderarme. Vil Du nægte
Mig dette Favnetag til Afsked?

(Han aabner sine Arme.)

Wittekind.

Nei!

(Han omfavner ham.)

Albion.

Følg Du nu din, jeg følger mine Guder!

(De skilles ad.)

Fierde Handling.

Skov.

Albion. Hans Frigivne.

Albion.

Hvo er den Mand, som kommer der?

Svenden.

En Franke!
Han siger, han vil tale med Dig ene.
Jeg frygter Svig.

Albion.

Han er kun Een, jeg Een.
Lad ham kun komme. Han har vovet sig
Ind i vort Land; han vover meer end jeg.

Svenden.

Men de er falske, disse Franker, Herre!
Og hvis det er en Rasende, som offrer
Sit eget Liv, blot for at dræbe Dig?
Jeg holder Øie med ham.

Albion (smilende).

Nu — det kan Du.

(Trællen gaaer.)

Pipin kommer forklædt.

Wodan og Thuner, Frea glæde Dig!

Albion.

Jeg hører paa dit Sprog, Du est en Franke,
Og dog med Ærefrygt Du nævner Wodan?

Pipin.

Er der ei mangen Sachser, ædle Hertug!
Som nævner Helgener?

Albion.

Desværre jo!

Pipin.

Her spilles Legen omvendt. Jeg, en Franke,
Forlader Christendommen, vorder Hedning.

Albion.

Du? — Selsomt!

Pipin.

Kan jeg vorde det?

Albion
(efter at have betænkt sig et Øieblik, ryster paa Hovedet).

Jeg troer ei
Det la'er sig giøre.

Pipin.

Og hvorfor? Med Glæde
Jeg underkaster mig hver hellig Skik.

Albion.

Vi har ei slige Skikke. Ei hos os!
End har jeg ingen Christen kiendt, som tilbød
Sig at forsværge Christendommen. Flygtigt
Du lærer vore Guder ei at kiende,
Ved nogle Dages Omgang med Druiden.
Fra Barnsbeen maa man kiende dem. Som Dreng
Maa Du i Mørke have skiælvet for

Den gamle Wodan med det iisgraae Skiæg,
Seet Thuner lyne fra sin Tordenvogn,
Seet Freas Maanesmiil, og Hertha lee
Hver Vaar i sine Blomster. Dag og Time
Forvandler ingen Christen til en Hedning.

Pipin.

Jeg ønsker inderligt at tækkes Dig.

Albion.

Og derfor vil Du være Hedning? Skam Dig!

Pipin.

Hvor dybt jeg skammer mig, det seer Du her:
Jeg næsten mig har svøbt i Sæk og Aske.
Dog er jeg ikke ganske Den, jeg synes.
Du troer maaskee, Du seer en Betler for Dig?

Albion.

Det er Du; betler Du ei om min Gunst?

Pipin.

Saaledes vil jeg gierne kaldes Betler.
Men da Du Fred har lovet mig, saa viid:
Du skal ei skamme Dig ved mit Bekiendtskab.
(Han lukker Kittelen op og viser sin rige Dragt.)
Jeg var tilforn en mægtig Frankerhøvding.

Albion.

Du aabner Kitlen? Det vil lidt forslaae!
Hvis jeg skal kiende Dig, da maa Du knappe
Meer op endnu og vise mig dit Hierte.

Pipin.

Det bærer jeg paa Tungen.

Albion.

Ei paa Panden.

Og ei i Diet.

Pipin.

Bitter Harm og Modgang
Har furet Panden, svækket Diets Ild.

Albion.

En Frankerhøvding?

Pipin.

Som fik Skam til Tak,
Og som i flere Slag sit Blod har spilt
For Karl den Slagter, uden Vederlag.
Nu vil jeg ikke længer tiene ham;
Dig byder jeg min Arm, og Dig min Kunst.
Jeg lære vil dit Folk at føre Krig.
Du veed, at Karl har slaaet Wittekind;
Det kræver Hævn — og jeg skal hævne Dig!

Albion.

En Hævn paa Borg, og af en Anden laant,
Var kun en daarlig Hævn. Jeg vil ei hævnes;
Men tugte Karl, det vil jeg! Han forbyder
Vort Folks Selvstændighed i Dalene?
Det lad ham! Men paa Bierget er vi frie;
Did bringer jeg min Brud imorgen alt;
Vi gaae paa Jagt, som vore stærke Fædre,
Snart efter Vildsvin og snart efter Franker;
Og Karl tilsidst skal vride sine Hænder,
Som Varus, over sine tabte Skarer.

Pipin.

Men var det ikke bedst, at træffe Skiven
Midt i den sorte Plet? Saa var jo Spillet
Forbi med Eet.

Albion.

Hvad mener Du?

Pipin.

Følg mig
Bevæbnet, Herre, med en tapper Flok!

Jeg bringer Dig, ad hemmelige Sti,
Til Heresborg, i Kongens Sovekammer.
Vi støde Dolken i den Stoltes Bryst,
Og Du befrier dit kiære Fædreland.

Albion
(opbragt, støder ham fra sig).
Snigmorder! Fly!
(En Piil træffer Pipin.)

Pipin
(som vilde flye, falder mellem Træerne).
Ha jeg er dræbt!

Trællen kommer tilbage.
Var det ei godt giort, Herre?
Han vilde overfalde Dig, min Husbond.

Albion (ligegyldig).
Det vilde han just ei; men det var godt giort
Alligevel! Slig Død har han fortient.
(De gaae.)

Heresburg.

Karl. Astolf.

Karl.
Frit Leide har han ønsket? — Wittekind?

Astolf.
Ja, Herre Konge! Den er givet ham,
Som Du befol.

Karl.

Hvor gaaer det mine Døttre?
Min Imma, Bertha?

Astolf.

Blege sad de før
I Haugen, som to tause Billedstøtter.

Karl.

Før blomstred ingen Blomst saa frisk som de.
Lad Wittekind kun komme, naar han er der!
Hvis han har tabt, — jeg har ei mindre tabt.

Astolf (lumsk).

Det græmmer mig at see min Konge sørge.
Du er forstemt. — Maaskee fortryder det Dig,
At — Du har sendt de frække Undersaatter
Benaadning? —

(Med et ondskabsfuldt Smil)

Hvis det angrer Dig, min Konge!
Da vil den Steen snart lettes Dig af Hiertet;
Thi efter al Sandsynlighed kom Naaden
For silde.

Karl
(forfærdet og opbragt).

Lamhed slaa din frække Tunge!
Gaa! Lad Dig aldrig see for mine Øine!

(Astolf gaaer.)

Fastrade kommer fra den anden Side.

Min elskte Ven, hvad fattes Dig? Mismodig?
Hvor er den store Karl?

Karl.

Søg ingen Stormand
I Stuen hos sin Qvinde!

Fastrade.

Grumme Karl,

Du elsker mig ei meer!

Karl.

Det lader saa.

Fastrade.

Har jeg forandret mig?

Karl.

Du er den samme;

Men jeg gaaer ikke meer som før i Drømme.

Fastrade.

Fandt da min Karl mig kun i Drømme smuk?

Karl.

O nei! Hvis Næse, Pande, Øine, Mund,
Udgiorde Mennesket, da var Du det
I en fortrinlig Grad.

Fastrade.

Hvad fattes da?

Karl.

Kun Hiertet!

Fastrade.

Hiertet skiænkte Himlen os
Af høistforskielligt Slags; eet smelter let,
Et andet taaler Hedens største Grad.
Demanten trodser Ilden; vevre Qvægsølv
Som Vand alt bølger i den lune Luft.

Karl.

Du Demanthierte! Kalder Du mig Qvægsølv?

Fastrade.

Lidt for bevægelig er kun min Karl;
Men denne Feil erstatte store Dyder.

Karl.

Ei sandt? — Jeg er for om! Det morer mig
Ei ret endnu, at see Henrettelser.

Fastrade.

Du ypper Kiv med mig, fordi Du sendte
Dit Iilbud, med de fangne Sachsers Dom.
Hvad Du har handlet, maa Du selv forsvare.
Jeg er en Qvinde, Karl! Du er en Mand,
Og bør ei vælte Skylden paa den Svage,
Hvis din Samvittighed bebreider Dig.

Karl.

O gid I vilde være svage Qvinder,
Og ikke giøre Jer til fæle Halvmænd.
Dog — jeg har intet at bebreide Dig,
Thi hvorfor gik jeg i din Qvindelænke?
Velan! Jeg kaster Lænken for din Fod.
Men tro kun ei Fastrade! Tro kun ei,
At oftere mig Retterstedets Ravn
Vil forekomme som en hellig Due.

(Gaaer.)

Fastrade
(kold og rolig).

Med Sværd og Øxe blev Martyrerne
I fordums Dage dræbt af Hedninger;
Det er en Christens Pligt at hævne dem.
Disværre, min letsindige Gemal!
Du est for verdslig — al din Evne glimrer
Kun som en Lygtemand, et Stierneskud;
Men straaler ei fra Himlen, som en Stierne,
Fordi den fæster Rod i Himlen ei.
Hvis han forstøder mig? — Jeg gaaer i Kloster!
Som Priorinde der for fromme Nonner,
Skal mine Bønner sødt, med Røgelsen:
Opstige til den hellige Martyrs Billed,
Der skal jeg føre Regimentet ene,

Med Fromhed — og urokkelige Strenghed.
Hver Synd i Klosteret skal Vand og Brød
Og Riis og Fængsel straffe. — Bort med Elskov!
Det er en Lidenskab for Hedninger.
Jeg murer mine Nonner ind i Væggen,
Ved mindste Nys om Overtrædelser.
Mit Hværv er sluttet; jeg har hævnet mig
Paa Imma, Bertha, som paa Sachserne.
Jeg træder i min Eensomhed tilbage.
Staa Du mig bi nu, St. Sebastian!
Og lær mig, trodse mine Fienders Pile.

(Gaaer.)

Karl kommer tilbage i dybe Tanker.

Jeg kan i Nat ei sove. —
Min Tanke svæver i de mørke Skove,
Hvor Sachsers Blod det grønne Græs har vædet.
Nu skinner Maanen hen paa Retterstedet.
Forbittrelsen er svundet;
Men haardt faldt Oxen, rigt er Blodet rundet;
Og ingen Morgenrøde
Fremkalder Flokken atter fra de Døde,
Før hist — naar Domtrompeten
Os alle kalder frem for Majestæten —
Den Store — Frygtelige —
Hvor jeg og fattigst Betler i mit Rige
Har lige Rang.

(Han tier et Øieblik, og siger derpaa som for at trøste sig selv)

Nu skal ei meer den Vilde
Med lumske Pile Frankerblodet spilde;
Forstyrre, Herre Christ! din hellige Lære. —
Nødvendigt var sligt Offer til din Ære!

(Atter Taushed.)

Hvad vover jeg at tale? —
Jeg hører hist i Gaarden Hanen gale, —
Som hisset, Petrus! da Du ham fornægted.
Jeg føler selsomt mig med Dig beslægtet,
Og — bitterligt, som Du jeg kunde græde!

(Pause.)

I kiære Skygger! I af Graven træde.
Min Eginhard, min Angilbert! som Engle,
Med Hævnens Glavind, — ei med Liliestængle.
Thi skiøndt mit Hierte gyser,
For Eders grumme Mord paa blodige Stene,
Saa trøster mig dog ene
Den Tanke, — som en Straale den mig lyser,
Fra Gravens Nat, — at jeg mig har forsvaret,
Og dem ei spart, som Intet mig har sparet.

Imma, Bertha, Angilbert og **Eginhard** komme

Eginhard.

Min Fader!

Angilbert.

O min kongelige Herre!

(De kysse hans Hænder.)

Karl (forfærdet).

Nu bliver Alting værre!
Nu drømmer jeg lysvaagen;
Thi Skyggebilleder jeg seer i Taagen.

Imma.

Nei, elskte Fader! Glæd Dig med din Datter!
De er ei dræbt, Du favner fro dem atter.

Karl (som før).

De leve? — Du bedrager
Dig selv, mit Barn!

Bertha.

Nei, endt er vore Klager,
Endt er vor Sorg! Lad Alting os forkynde —

Karl (afsides).

Med hvert et Ord vil min først ret begynde!

Bertha (forundret).

Hvad kan din Fryd forhale?

Karl
(høit, til Bertha).

Agt ikke paa min Tale!

(Til Mændene)

Hvo har Jer skiænket Livet?
Selv har I Eder atter Frihed givet!
Ei sandt? Den dumme Fiende,
Den Vildmand, som med Bast kan ene binde,
Holdt Eder slet i Lænker.
En dristig Flugt bedrog de plumpe Rænker;
Og snart igiennem Dalen
I flygted hid, fra Døden og fra Qvalen?

Eginhard.

Nei, Herre! nei! Hver stod for Stenen blodig; —
En Sachser ædelmodig
Gav Livet os tilbage,
Skiøndt vi os fandt i Skiæbnen uden Klage.

Karl
(med stigende Bevægelse).

Hvo?

Eginhard.

Albion! En Helt af Dyd og Ære,
Som fører Sachserhære,
Han løsgav sine Fanger.

Karl
(slaaer fortvivlet Hænderne over Hovedet).

Saa har jeg Intet mere! — Kun min Anger!

En Svend kommer og melder:

Herr Konge! — Hertug Wittekind —

Karl (forfærdet).

Alt her?
Vel, lad ham komme! Heller først end sidst;
Saa er det overstaaet.

(**Svenden** gaaer, og **Karl** giver sine Børn og deres Fæstemænd et Vink. De forføie sig bort.)

Wittekind træder ind, rolig og beskeden.

Himlens Fred
Med Karl den Store!

Karl
(studser, afsides).

Denne fromme Hilsen?
Er det af Spot, Foragt, af undertrykt
Forbittrelse? (høit) Velkommen, Wittekind!
Jeg seer, Du bærer Armen i et Klæde,
Jeg haaber, Du er ikke farlig saaret.

Wittekind.

Nei, kun i venstre Arm, i Skioldets Arm;
Den høire, Sværdets, bruger jeg som før;
Og den, som bruger Sværdet godt, Herr Konge!
Behøver intet Skiold.

Karl.

Vel talt! Jeg ærer
Selv Tapperheden hos min bittre Fiende.
Det veed Du.

Wittekind.

Jeg er ei din Fiende meer.
Jeg kommer for at byde Dig mit Sværd,
Vær Du mit Skiold!

Karl.

Du underkaster Dig?

Witteкind.

Frivillig.

Karl.

Veed Du —

Wittekind.

At ved Allerflod
Du seired over mig? Det veed jeg, Karl!

Karl.

Du kommer for at bede nu om Fred?

Wittekind (stolt).

Nei!.

Karl.

Og hvorfor da?

Wittekind.

For at byde Fred.

Karl.

Som kraftesløs —

Wittekind.

Saae Du mig ikke her.
Troer Du, en Sachser kan fornedre sig,
Og betle, hvor han intet har at give?

Karl.

Hvad kan Du give mig?

Wittekind.

Mit Hierte, Karl!
Og med mit Hierte, følge flere tusind,
Der elske Dig saa let som nu de hade.

Karl.

Forklar Dig!

Wittekind.

Du har seiret over os,
En føie Tid har Du forkuet os, —
I Marken kan ei Sachser gaae mod Franker.
Din Aand er stor, og tunge Dine Sværdslag,
Og hvor Du kommer, følger Seirens Alf
Paa Stormens Vinger frygtelig dit Banner;
Og dog — dog tvinger Du ei mine Landsmænd
Med legemlige Magt! — Et Folk, der trænger
Til Intet, og som frygter intet Tab!
Vil ud Du tørre Moserne for Sachsen?
Vil Du nedhugge Skovene fra Sachsen?
Og vil Du sløife Biergene for Sachsen?
Du kan det ei? Du studser? Ja saa let
I Kamp Du drager, Karl! mod Mosens Frøer,
Mod Skovens vilde Dyr og Biergets Ørn,
Som mod de hærdede Naturens Sønner,
Naar Hadet og naar Hævnen ægger dem.

Karl.

Og hvormed, troer Du, jeg skal tvinge dem?

Wittekind.

Med Mildhed! Med et elskeligt Exempel.
Naturens Søn er som en kraftig Dreng:
Skiæld ham! Han ægges meer. Kast ham paa Jord,
Prygl, spark ham, og han skiærer Tænder, leer
I Døden vild og trodsig ad sin Bøddel;
Men kun et venligt Ord, et Faderblik, —
Og see, den Vilde kommer logrende,
Som trofast Hund og slikker Dig din Haand!

Karl
(vender sit Ansigt bort, og siger med dæmpet Røst)

Jeg prøved Mildhed tit, — det var forgieves.

Wittekind.

Du est en Christen; nu saa lær af Jesus

Taalmodighed imod Forfølgelser,
Og at tilgive de Forvildede,
Som selv end ret ei vide, hvad de giøre.

Karl.

I denne Tone taler Wittekind?

Wittekind.

Jeg er en Christen, Konge! nu som Du.
Du tvang mig ei dertil; thi Christendommen
Er aandelig, indtvinges ei med Sværd.
En hellig Aabenbaring lærte mig,
Hvad vaagen jeg ugudelig foragted.
Din Kraft har ei forbauset mig; selv eie
Vi Kraft, som godt opveier din, Kong Karl!
Din Viisdom og din Kunst, i Krig og Fred,
Din Vennesalighed i Borg, paa Thing, —
Den rørte mig. — Jeg mærker, at Du handler
I Christendommens Aand; og jeg vil hiælpe
Dig til at brede den i Norden ud.
I Biørnens Huler skal ei Mennesket
Herefter boe, ei efterligne længer
Det vilde Dyr; den sædelige Christen
Sig vise for Barbaren som et Mønster!
Og vi skal lære Kiærlighed af Dig.

Karl (urolig).

Veed Du — Du kommer flygtende fra Slaget —
Og har vel ikke hørt, hvad der er skeet. —
Veed Du min Seiers Følger?

Wittekind.

Ja, jeg veed:
Halvfemtetusind Landsmænd har Du fanget;
Men kun i Lænker har Du kastet dem,
For ædelmodig dem at skiænke Frihed.

Karl.

Nei, Wittekind! Sæt Dig i mit Sted! Nei —
For ofte skuffedes mit Ædelmod —
Og intet kiendte jeg desværre dengang
Til Eders.

Wittekind.

Nu hvad har Du da isinde?
Vil Du bortslæbe, sælge dem som Trælle?

Karl.

Nei, Wittekind! Nei! For en langsom Hævn
Af Karl, skal ei hans værste Fiende frygte.
Men vi er alle Mennesker, og Slethed
Kan giøre selv den Mildeste fortørnet.

Wittekind.

Saa har Du ladet mine Drotter dræbe,
Til Skræk og Varsel for den store Flok?
Det var vel strengt; — men Strenghed var nødvendig,
Og jeg beklager mine Venners Død,
Men hader ikke deres Banemand.

Karl
(med stigende Følelse).

Nei, Wittekind! Nei det blev ikke derved.

Wittekind.

Grusomme Karl! Du har dog ikke dræbt
Hver Tyvende, som stod i Rækken bundet?

Karl.

Meer, meer!

Wittekind.

Hver Tiende!

Karl.

Meer Wittekind!

Wittekind.

Hver Anden?

Karl.

Meer!

(Fortvivlet)

Jeg lod dem alle dræbe!

Wittekind

(gyser tilbage).

Umuligt! —

Karl.

Selv jeg holdt det for umuligt,
Hvis ikke det var skeet.

Wittekind.

Halvfemtetusind!
Veed Du, at der var Qvinder, Børn i Flokken?
Dem har Du skaanet dog?

Karl.

En vild Befaling
Foer hen paa Hadets Vinger, før min Skaansel
I Flugten kunde standse den.

Wittekind.

Barbar!
Du kalder Dig en Christen?

Karl.

Jeg har sendt
Et Iilbud efter Hævnerne; maaskee
Der end er Haab! Han bragte Naaden med.

(Seer ud af Vinduet og siger forfærdet)

Forgieves! Naaden, paa sin Duevinge,
Har ei indhentet Vredens vilde Grif. —
Der kommer han tilbage! — Jeg har sagt,
Han skulde bære grønnen Green i Arm,
Hvis han kom tidsnok, men en Bøddeløxe,
Ifald han kom for silde; — ak — der træder
Han med en blodig Øxe taus i Hallen!

Krigeren træder langsomt, nedslaaet ind, og lægger Øren for Kongens Fod.

Karl.

For silde?

Krigeren
(trækker paa Skuldrene).

Karl.

Kunde Du ei standse dem?

Krigeren.

Der var slet ingen. Alting var forbi.
Jeg mødte meer ei Mennesker i Skoven.
Kun paa det vilde Fugleskrig jeg mærked,
Hvor Dynger af de Døde laae. Jeg voved
Mig knap derhen, for griffen Ørn og Ravn,
Som tog mig for et Liig, der reiste sig
Og vilde flye. Til Lykke var jeg dækt
Af Hielm og Brynie; med mit Sværd og Skiold
Arbeided jeg mig giennem Fugleflokken.
Jeg Øren fandt, slængt i det røde Græs,
Og bringer Dig det blodige Seiersteǵn.

(Der hersker en kort Taushed; Krigeren gaaer. Karl og Wittekind stirre begge ned paa Øren i forskiellig Sindsbevægelse; endelig siger):

Wittekind
(med Fatning).

Frit Leide har Du givet mig, Kong Karl!
Jeg har endnu een Bøn at giøre Dig.

Karl.

Forlang!

Wittekind
(peger paa Øren).

Giv mig den Øre!

Karl
(venligtbedende).
Lad den ligge!

Wittekind
(med et vildt Skrig).
Nei Karl!
(Tager den op og kysser den.)
O Landsmænds dyrebare Blod! —
(Med forbittret Heltekraft)
Og nu til Godfred, til de Danskes Konge!
Jeg haaber, han er landet med sin Flaade.
Normannerne skal hævne Sachserne!
(Gaaer.)

Karl
(hiertegreben i dybe Tanker).
Min Vrede sønderbrød mit eget Værk.
Jeg blev en Torso, — Stumpen af et Helt!
Mit Træ ei skyder længer kiækt mod Himlen;
Det kappet blev, har tabt sin skiønne Krone.
O hundred Kroner af hin røde Guld,
Som hundred tusind lydige Trælle smedded,
Opveier ikke den, som her gik tabt!

(Tæppet falder.)

Olger Danske.

Et Efterspil til Tragødien

Karl den Store.

Gotfred, Leirekonge.
Hans Marsk.
Halfdan, } danske Kæmper.
Hugleik, }
Hermentrud, Karl den Stores Amme.
Drago, en Dreng.
En Flok danske Stridsmænd.

En Borg ved Rhinen.

Sal, med et stort Billed paa Væggen i Baggrunden, skiult af et grønt Forhæng. Skiænkeborde ved Væggen. **Hermentrud**, en gammel blind Kone, støtter sig til en Krykkestok. **Drago**, en halvvoxen Dreng.

Hermentrud.

Jeg var hans Amme! Jeg har diet ham
Ved dette Bryst.

Drago.

Ja, Oldemo'er! Det veed jeg,
Det har Du sagt saa tit.

Hermentrud.

Det kan ei siges
For tit, at jeg var Karl den Stores Amme.
Det var en vild Krabat, han beed mig Vorten,
Og skreg hver Dag bestemt til visse Tider;
Men siden smilte mildt han som en Engel.
Som Dreng var han vel hidsig, stolt, men god.
Han hersked over sine Kammerater.
Og saadan har han giort sit hele Liv,
Først i det Smaa, og siden i det Store.
Men dette Mord paa Sachserne, — nei, Drago!
Det kommer ei fra ham, det tør jeg vædde!
Dertil har Dronningen forført min Karl.

Drago.

Men Oldemo'er! Du har jo aldrig seet
Fastrade.

Hermentrud.

Dumme Dreng! Behøver jeg
At see et Menneske, for det at kiende?
Med Ansigtet kan man forstille sig,
Det er et malet Bret, et Skilt, som lyver;
Men Stemmen kommer fra det Inderste;
Og Den skal spille saare godt paa Fløite,
Som vil bedrage mig, indbilde mig,
At skumle Ravn kan siunge som en Lærke.
Hun har forført min Karl, min Fosterson,
Det døer jeg paa.

Drago.

Men, Oldemoder! Skal
Man lade sig forføre?

Hermentrud.

Nei vist ikke!
Dog skeer det ofte. Du er kun et Barn;
Som Adam gaaer Du end i Paradis
Blandt Dyrene, med Hund og Kat og Ænder,
I Hønsegaarden; men faa Skiæg om Hagen,
Og lad først Eva vise Dig sit Æble!
Saa vil vi see. — Jeg har endnu ei glemt det!
Thi jeg er ei saa gammel, som Du troer.
Det er ei Alderdom, som har berøvet
Mig Synet, Barn! Det var en Dieusvaghed.
Jeg er endnu ved mine fulde Kræfter,
Og jeg er ikke bange for de Danske.

Drago.

Da siger man dog, at det er de værste
Blodhunde, til at myrde, plyndre, røve,
Som nogentid er seet paa denne Jord;

Og at de overgaae i Grusomhed
Blaamændene.

Hermentrud.

Ei hvilken tosset Snak!
Det er jo Christne.

Drago.

Christne, Oldemo'er?
De Danske? De har aldrig været Christne.

Hermentrud.

Saa blive de det nok engang med Tiden.

Drago.

Kong Godfred er alt landet med sin Flaade,
Og hærger gyseligt paa Rhinens Bredder.

Hermentrud.

Her i min Kielder har jeg gammel Viin,
Og den skal, tænker jeg, nok mildne ham.
Han træffer ingen paa den hele Borg,
Undtagen mig; og Du kan skiule Dig
Imens i Kielderen, bag nogle Tønder.
Jeg frygter sieldent, og nu allermindst;
Thi jeg har havt en Drøm, som trøster mig.

Drago.

O siig mig Drømmen, Oldemo'er! Thi jeg
Behøver ogsaa Trøst.

Hermentrud.

Jeg drømte grant,
At Olger Danske, Kongens døde Ven,
Som boede med ham før paa denne Borg,
At Ekhard hin Trofaste kom fra Graven,
For at beskierme Karl den Stores Land
Og Liv, — end efter Døden.

Drago.

Det var skiønt.

At vi kan hente Trøsten hos de Døde;
Hos Levende der findes meer ei Trøst.

Hermentrud.

Tys! Hvilken Larm?

Drago.

O alle Helgener!
Nu storme de alt op ad Vindetrappen,
De græsselige Dannemænd!

Hermentrud.

Kom! Leed
Mig hen i Krogen, Drago! Smut saa Du
Af denne Bagdør ud. Staaer Viin paa Bordet?

Drago.

Gid der stod Gift!

Hermentrud.

Gaa nu og lad mig ene!
Jeg har min Krykkestok.

Drago.

Du vil dog ikke
Bortjage Dem med den?

Hermentrud.

Hvo veed?

Drago
(i det han gaaer).

Den Stakkel!
Nu har hun tabt Forstanden alt af Skræk.

Kong Godfred kommer med en **Skare danske Kæmper.**

Marsken.

I danske Kæmper! Stiller Eder trindt
Om Kongen alle! Han vil tale med os.

(De stille sig i en Halvkreds om Kongen.)

Godfred.

Saaledes, Brødre! kom vi op ad Rhinen
Paa vore Snekker. Let, som Bold i Luften,
Som Spaan paa Vandet, smutted Holken snelt
Ad Floden, uden Modstand. Rundtomkring
See vi alt røde Klostermure kneise
Bag Viindrubierget; og bag Borg og Kloster
Sig strække Klipperne.

Marsken.

Et deiligt Syn!
Det kan ei nægtes.

Godfred.

Lad nu Karl forsamle
Sin Hær mod os, ved Veser, Allerflod;
Han drømmer mindst om, at vi alt er dybt
I Hiertet af hans Land; at vi kan hærge,
Ja slaae i Bolt og Jern hans ræbde Mænd,
Før han faaer Nys derom, som venter os
Ved Østersøens Kyst. Dog frygter Godfred
Ei for at møde ham; kun ei til Hest!
Thi vi er ingen Hestfolk, vi er Skibsfolk;
Og der hvor Thor skal skaffe Dansken Seir,
Maa Øret høre Bølgen, Øiet see
Den vandblaa Ægir rulle Skum i Sivet.

Marsken.

Dog kan vi flyve langt, som Storken flyver.

Godfred.

Men Rede bygge vi dog helst ved Dammen.
Er Karl en Helt paa Landet, er han Løve,
Paa Bierget og i Skoven — nu velan!
Saa skal han see, at Godfred er en Hval
Paa Havet, ja en Kæmpekrokodil,
Der ei er bange for at gaae i Land
Og sluge Mennesker, — maaskee ham selv!

Har han i Langbardiet og i Spanien,
I Tydskland øvet sine Ryttere;
Saa har i Irland og i Friisland Godfred
Lært sine Kæmper, paa det gyngende Dæk,
At svinge Breiden og det brede Sværd.

Marsken.

Ja — Sachser tvinger han, men ikke Danske;
Sachser forstaae sig ei paa Krig tillands,
Og de har intet Vand at sætte mod ham.

Godfred.

Jeg kommer Wittekind til Hiælp, og sætter
Et Bolværk mere stærkt mod stolten Karl,
End det, jeg satte ham ved Dannevirke.
Han drager mig for nær! Hans Undersaatter
Ved Østersøen har jeg tvunget alt
Til Lydighed. Nu Obotriten maa
Til Skat os sende hundred hvide Heste,
Hvergang en Fyrste vælges. Friserne
Betale Godfred Skat! Og hvergang ei
Min Rentemester hørte fiernt i Hallen
Sølvpengen klinge lydeligt i Skiold,
Forlangte han en dobbelt Skattepenge.

Halfdan.

O Konge! Dansken skylder Dig stor Tak,
For at Du bragte ham til disse Lande;
Thi de er gode, her er godt at være.
Vor Reise falder anderledes ud,
End Thorkil Adalfars til Biarmeland;
Thi Karl maa være nu saa slem han vil,
Saa er han dog vel ingen Utgardloke,
Med Haar som Horn og i en Øglerede.

Hugleik.

Det tykkes mig fast som et Eventyr,
Et Sagn, fortalt os af en lystig Skiald

Vi seile roligt op ad Floden her,
Saa finde vi en deilig Borg, forladt
Af Mennesker, med Viin paa Skiænkebordet.
Mon ei her boer en Hex, som giækker os?

Halfdan
(som har smagt Vinen).

Nei, Vinen giækker ei, den er naturlig.
En herlig Druesaft! Priis hvo som vil
Det danske Øl, jeg holder mig til Druen.

Hugleik.

Hold Dig til Druen, Halfdan! indtil Druen
Dig tvinger, til at holde Dig ved Bordet;
Men kast Foragt ei paa vort Gammeløl!

Godfred.

Lad Bægerne gaae rundt og lad os smage!

(Der skiænkes i Bægrene og de rækkes omkring.)

Halfdan.

Tillader Du, Herr Konning! at vi siunge
Den Vise, som os Thorkil Rød har digtet?

Godfred.

Ret gierne! Der hvor Sværd og Harnisk rasle,
Bør Heltens Sang og Skialdens Vise klinge.

Sang.

Bevæbnet fare
Vor Brynieskare
Paa Floden blaa!
Til Odins Hæder
Vi vinde Stæder,
Og Franker slaae.
Vi lære Jorden,
Ved Seiersfærd,
At bedst i Norden
Man svinger Sværd.

Op, langs ad Rhinen!
For Øllet Vinen,
Paa Ægirs Vei.
Det ildner Blodet,
Men Heltemodet
Den kræver ei.
Det kan kun styrkes
I Pileskyer,
Hvor Aukthor dyrkes,
Og Asatyr.

Lad væbnet Snekke
Da brat forskrække
Hver fremmed Helt!
Sving høit dit Banner,
Drot for Normanner!
Fra danske Belt.
Til Seir og Lykke,
Til Sydlingskam,
Lad Ranken smykke
Din Hielmekam!

Godfred.

En ærlig Vise! — Nu saa drikker da
Til Aukthors Hæder! — Og ved dette Bæger,
Karl Hammer! giør jeg Eden til din Skræk —
Ja, Eden hellig og ubrødelig,
Saa sandt, som hist jeg haaber Valhals Glæder,
At jeg skal ei forlade dette Land,
Før græsseligt, med mine Danerhelte —
(Holder pludselig inde og stirrer hen i Baggrunden.)
Men hvad betyder dette store Forhæng,
Der midt paa Væggen? Mon der er en Dør?
Mon hemmeligt ei der et fiendtligt Bagholb
Belurer os?

(En af Kongens Mænd drager Forhænget tilside. Man seer Billedet af en stor, drabelig, velskabt Kæmpe, med et deiligt Ansigt; han har Skiold paa Armen og udstrækker sit Sværd, med en truende Mine.)

De Danske
(drage uvilkaarlig deres Slavind. Stemmer imellem dem).
Til Vaaben! — Lader Eder ei forfærde!

Marsken (leer).
Har Vinen alt beruset Jer? Og ræddes
To Kæmpetylter for en malet Mand?

Halfdan.
Det er jo kun et Billed!

Andre.
Ha ha ha!

Halfdan.
Men herligt malt. Han staaer som levende,
Skiøndt han er død maaskee; jeg vædder han
Var ikke god at nappes med i Live.

Marsken.
Hvad fattes Kongen? Brødre! Seer, han stander
Forstenet i Betragtninger, og Taaren
Fra Øiet triller ham i Sølverskiægget.

Godfred.
Den Viin er altfor stærk, for fuld af Ild; —
Den vækker Sindets længstforglemte Minder.

Marsken.
Hvad tænker Kongen paa?

Godfred.
See paa det Billed!
Paa den ukiendte Frankerhelt!

Marsken.
Ja, Herre!
Vi see paa ham.

Godfred.
Og finder Du igien
I denne skiønne Pande, disse Træk,

Ei nogen Lighed med en længstforsvunden
Ungdomsveninde?

Marsken.

Herre! Med din Hustru?
Med din Alvilde? Ja ved Asathor!
Skiøndt det er treti Vintre siden Freya
Tog hende til Sesvarne, mindes jeg
De hulde Træk endnu. Den Fremmede,
Med Sværd og Skiold bevæbnet, ligner hende.

Godfred
(tankefuld stirrende paa Billedet).

Det Barn hun skiænkte Livet, foraarsaged
Sin Moders Død. Du selv har vatnet ham.
Det var en Dreng, og Alger blev hans Navn.

Marsken.

Du leed ham ikke.

Godfred.

Nei, den lille Morder,
Jeg leed ham ei, han røved mig sin Moder.

Marsken.

Ved Drengens Vugge stod dog gode Fylgier;
Og hvis man stole kan paa Ammens Ord,
Da spaaede de, at han engang i Tiden
Udbrede skulde Danernavnet vidt,
Til Fædrelandets Hæder.

Godfred.

Det var Tant.
Som femaars Gut blev han frastiaalet mig
Paa Stranden, af en usæl Vikingsmand.
Den stakkels Alger blev formodentlig
En vendisk Træl, og kiender ei sin Fader.

Hermentrud
(i Krogen, med høi Røst).

Nei, Konge! Olger Danske blev ei Træl.
Vel saae han aldrig meer den Fader, som
Forstødte ham; dog bar han ham i Hiertet;
Og Jeg har ofte hørt ham nævne Dig,
Med Graad i Øiet, naar ved Kongens Bord
Han tømte Bægret, som Du trykte nys
Til dine Læber.

Godfred.

Hvo er denne Qvinde?

Danske.

En Vala! Spaaer hun os om Ragnarokr?

Hermentrud,
(som bliver ledet frem til Kongen, freidig og med naturlig Høihed).

Kong Karl den Stores Amme seer Du her,
Og Olger Danske var den Stores Ven,
Hans Hiertens Ven, som Roland og som Ekhard;
Et uadskilleligt Fiirkløverblad.
Hans Liv en Række var af Krigsbedrifter;
Men stort var Hiertet i den danske Olger,
Og Kiærligheden overgik hans Had.
Han faldt ved Ronceval; og Karl begræd ham,
Som Broderen begræder Broders Død.
Til Hertug havde han udkaaret ham.
Den Egn, hvor Du vil hærge, eied Olger;
Og dette Slot, hvor nu hans Billed hænger,
Var hans. Her leved han med Karl den Store;
Nu det beboes kun af Erindringer!
Eengang om Aaret kommer Karl herhen:
Da sætter jeg et Bord med Viin og Bæger,
Til ham i Salen. Ene sidder han
Med Haanden under Kind da ved sit Bæger.

Og nipper til det, mens hans Taare triller;
Han seer paa Billedet, og sukker sagte:
„Sin Olger Danske faaer ei Karl igien!"

Godfred
(hurtig og stærk bevæget).

Kom Brødre! Vi vil ikke kæmpe mod ham!

Marsken.

Nei!

Godfred.

Brat indskiber Eder, danske Helte!
Jeg strider ei mod Karl den Store.

De Danske.

Nei!
Ei kæmpe vi mod Olger Danskes Broder.

Godfred
(til Hermentrud).

Farvel! — Der skal ei krummes Jer et Haar,
I, som har levet med og lydt min Alger.
Vi stikke snelt igien i Østersøen.
En venlig Vind har fiernet Tordenskyen;
Det bange Franken aander let paany.
Hvor gierne tog jeg dette Billed med! —
Men jeg har ei fortient det; thi jeg skiønned
Ei paa min Alger, mens han leved hos mig.
Velan — Du skal beholde ham, Kong Karl!
Men dette Bæger! — Karl den Stores Amme!
Tillader Du Kong Godfred, Algers Fader,
Til Leire med at tage dette Bæger,
Hvoraf min store Søn drak Livets Fryd?

Hermentrud.

Jeg skiænker Dig det, i min Konges Navn.

Godfred.

Ved hver en Høitid skal jeg tømme det.

Og naar jeg døer, skal Oluf arve Riget,
Mit Guld, mit Sølv, Skarlagen, mine Sværd,
Kun ikke dette Bæger! Jeg det kaster
Fra Kongesalen, naar mig Odin vinker,
I dine Bølger, Isefiord! — Og sagte —
Som Bægret synker, skal mit Øielaag
Bedække mine Øine; som nu Tæppet
For evig dækker Olger for hans Fader!

(Han drager Forhænget for Billedet og gaaer; Alle følge.)

Hugo von Rheinberg.

(1813.)

Hugo v. Rheinberg, Borgridder.
Kunigunde, hans Hustru.
Ruprecht v. Thurn, hans Nabo.
Morits, Ruprechts Søn.
Philip Walther, } Korsriddere.
Harald, }
Bertha, Walthers Hustru.
Hortensa, hendes Kammerfrue.
Broder Augustin, en Munk.
Zoroaster, en Astrolog.
En Bygmester.
Treugott, en gammel,
Ditlev, en ung Jæger.
Dorothea, Treugotts Datter.
En Stiger.
Tre Biergmænd.
Værten i Dunkholderbrønd.
Didrik, Henrik, Skammel, Skialm og
Flere Riddersvende.
En Tiener hos Ruprecht.
Munke, Biergfolk o. s. v.

Handlingen foregaaer paa Hugos og Ruprechts Borge, samt i Omegnen.

Første Handling.

Skov.

En Kirkeklokke lyder fra det Fierne.

Kunigunde kommer med **Treugott.**

Kunigunde.

Jeg har en Nyhed at fortælle Dig,
Min gamle Treugott!

Treugott.

Er den god, saa hører
Jeg gierne, Frue!

Kunigunde.

Hugo tæres hen
Af Længsel og af Kiærlighed til Bertha.
Hvo seer ei det? Hans Öie vildt og mørkt
Betragter mig med skumle Sideblik,
Som om jeg var hans onde Skiæbnes Engel.
Hvad kan jeg for, min Husbonds Hierte brænder,
At han og Bertha elskede hinanden
For silde, da hun havde skienket alt
Den tappre Ridder Walther Tro og Love?

Hvad kan jeg for, at Hugo mig bedrog,
At han i sin Fortvivlelse tilsvor
Mig Kiærlighed og Troskab?

Treugott.

Stakkels Frue!

Kunigunde.

Jeg burde mærket det, — men jeg var blind.
Den skiønne Ridder vandt den unge Pige.
Fem Aar har sneget sig med Sneglegang;
Han stormer vildt — jeg søger Trøst hos Gud.
Hvad bliver der tilsidst af ham og mig?

Treugott.

Hvad Himlen vil. Fat Mod! I er uskyldig.

Kunigunde.

I eensom Stilhed kieder Bertha sig
I Franken paa sin tomme Ridderborg,
Mens hendes Herre følger Keiseren
Og søger Eventyr paa fierne Korstog.
Min Husbond tumler sig paa Jagt i Skoven;
Kun undertiden i Turneringen
Han Verden seer, naar Bertha kommer med,
For Kampens Løn at faae af hendes Haand.

Treugott.

Selv Helligdagen er ham lidet hellig.

Kunigunde.

Der smiler intet Solglimt i hans Bryst —
Vel! Det skal aabne sig for venlig Fryd.

Treugott.

Min gode Frue, hvad har I besluttet?

Kunigunde.

O Treugott! Han skal see sin Bertha her!

Treugott.

Her? Her paa Borgen? Her paa Rheinberg, Frue?

Kunigunde.

Du studser! Og hvorfor ei? Var ei Bertha
Min Ungdoms tro Veninde, før hun blev
Min Hugos Elskede? Hun er høimodig,
Hun er sin Husbond og sin Ære tro;
I hendes Haand jeg lægger trygt min Skiæbne.

Treugott.

Hvad giør I? Nærer Ilden I med Olie?

Kunigunde.

Ja, han skal see sin Bertha. Hvorfor skulde
Da Mænd og Qvinder skilles ad som Nonner
Og Munke, Treugott? Kan der ikke tænkes
En Mellemting af Kiærlighed og Venskab,
Af Afstand og for stor Fortrolighed?

Treugott.

O giør det ei, min Frue! Giør det ei!
I sætter Eders Husbond paa en Prøve,
Som — Giør det ei, min Frue!

Kunigunde.

Det er skeet.

Treugott.

Alt skeet? Ha ulyksalige Beslutning!

Kunigunde.

Hun har mit Brev derom.

Treugott.

Skriv atter Eet!
Send Afbud, ædle Frue! Tag Jert Ord
Tilbage!

Kunigunde.

Hun er alt paa Reisen hid.

Treugott.

Hvad har I giort?

Kunigunde.

Beviist min stakkels Hugo,
At jeg ham elsker, at jeg stoler paa ham.
For pinlig var mig denne stumme Sorg.
Han er ei min — saa maa jeg vinde ham.
Han er en Ridder; høi er Hugos Siæl,
Og Høimod, Treugott! er taknemmelig.

Treugott.

Ja — for den Renes Blik er Alting reent!

Kunigunde.

Han kommer. Forbered ham paa hans Fryd!
Din Ærlighed og dine sølvgraae Haar
Har vundet hans Fortrolighed, som min.
Jeg gaaer en liden Stund til Skovkapellet,
At knæle for Elisabeth min Helgen.
O mag det saa, naar jeg ham atter seer,
At milde Smil opklaret har hans Blik,
Og at han førstegang i mange Aar
Med Godhed kalder mig sin Kunigunde!

(Hun gaaer.)

Hugo kommer langsomt med et Pergament i Haand, hvoraf han læser:

Jeg hilser med Sang den hulde Qvinde,
Som aldrig jeg glemme kan eller vil.
Til atter Øiet hende skal finde —
Desværre der er lang Tid til!
Hvo som hende nu bringer min Sang,
Hun, som giør mig Tiden saa lang —
Det være sig Mand eller Viv, den tolke mit Hiertes Trang!

Mig tilhøre Riger og Land,
Naar jeg for den Huldsalige staaer;

Men min Magt og min Herlighed vige paa Stand,
Hvergang atter jeg fra hende gaaer.
Da er mit Eie kun Sorrigfuldhed!
Saa stiger min Glæde snart op, snart ned;
Og bringer mig med sin Uro paa Gravens Bred.

Da jeg nu hende saa inderligt minder,
Og giemmer hende trofast dybt udi mit Hierte;
Da ingen Dag eller Nat forsvinder,
Uden jeg føler min Længsel og min Smerte —
Hvormed forsøder da Elskov mine Plager?
Med bitter Spot den mit Hierte nager.
Før jeg forsager hende, min Krone jeg forsager!

Den synded svart, som derom kunde tviste,
Om jeg heller, for evig i mit Liv,
Af mit Hoved Guldkronen vilde miste,
End jeg vilde miste den vene Viv.
Vorder hun ei min — hvad er mig da mit Land?
Da er jeg til Fryd hverken Qvind' eller Mand!
Da er min Trøst og mit Haab landsforviist og i Band.

Treugott (afsides).

En Minnesang! Han tænker ei paa andet.

Hugo

(efter et Ophold, hvori han opdager Treugott).

Den Vise, Treugott! har en Keiser digtet*),
En Fyrste, som sad mægtig paa sin Throne,
Ung, stærk, elskværdig; — men han elskte, Treugott!
Og var ulykkelig.

Treugott.

Hvis Kiærlighed
Er noget Godt — hvor kan det Gode kaldes
Ulykkeligt?

---

*) Keiser Henrik den Siette. See de tydske Minnesange.

Hugo.

Du skielner fiint, min Gubbe!

Treugott.

Tilgiv mig, strenge Herre! Men hvi river
I Saaret voldsomt op til nye Qval?
Jeg glædte mig! I har et halvt Aars Tid
Behersket Eder, som en Mand, en Helt;
Nu er det lige nær!

Hugo.

Det brænder, Treugott!
I Ætnas dybe Grund, om end det synes
Ved Krateret, som Alt var vel forvart.

Treugott.

Der har I Eders Bue, gode Herre!
I vilde jo til Ulvejagt idag.

Hugo.

Til Ulvejagt? Saa kom! Hvad giør vi her
I disse muntre folkerige Dale?
Følg mig i Klippekløfterne! Til Dybet,
Hvor Fyrremørket brækker Dagens Straale.
Her lyder fredelige Kirkeklokke
Saa helligt; og de fromme Siæle vandre
Til Skovkapellet. Siig mig — jeg har glemt det —
Hvad Høitidsfest man feirer her idag?

Treugott.

Elisabeths, den Helliges!

Hugo (bitter).

Ha rigtig!
Elisabeth af Hessen, Landgrevinde.
Det Mønster for sit Kiøn! Hun læged Syge,
Hun vasked dem og pleied dem, bespiste
De Fattige, hun spandt med sine Tærner,
Foragted dybt sin fyrstelige Krone,

Lod hendes Husbond kiede sig, sang Psalmer
Og læste hele Natten Paternostre. —
Man siger, at det ærgred ham, den gode
Landgreve. Hvilken Giæk! Hvad skulde han
Vel med en Brud, naar Kirken kun fik Een?

Treugott.

Der kommer Ridder Ruprecht, Eders Nabo.
(Afsides)
Som han var kaldet! Med sit vilde Væsen
Han bedre vil adsprede ham, end jeg,
Med al min Beden og min Forestilling.

Ridder Ruprecht kommer.

Tilgiv, Herr Hugo! at jeg uden Varsel
Saa dristig vover mig paa Eders Grund!
Vi er jo gamle Venner. Hele Følget
Er tvende Riddersvende, som paa Borgen
Har bundet deres Gangere ved Ring.

Hugo.

Guds Fred, Herr Ruprecht! Vil I gaae med mig
Paa Ulvejagt, saa kommer I tilpas.

Ruprecht.

Nei! Ingen Ulvejagt. Der bliver andet
At tænke paa. Lad Ulven gaae i Fred,
Saalænge vi har Mennesker at tvinge.

Hugo.

Hvis I er træt og ei vil gaae paa Jagt,
Stig op med mig i Borgestuen, Ridder!
At tømme Sølverbægret.

Ruprecht.

Ikke heller!
Nu er jeg ikke opsat til at drikke.

Hugo.

Ei til at jage, heller ei til Drik?
Hvad er da Ridder Ruprecht opsat til?

Ruprecht.

Og er det Alt vel, hvad en Ridder kan?
Troer I det er for Spøg, at ved min Lænd
Jeg bærer denne lange Dyrendal?

Hugo.

Ha hiælp Sanct Jakob! Vil I slaaes med mig?

Ruprecht.

Slaaes vil jeg. Slaaes med Jer? Det kommer an
Paa Eder selv, Herr Ridder, om vi to
Skal kæmpe sammen, eller mod hinanden.

Hugo.

Røgt Eders Ærind!

Ruprecht.

Jeg og mange fleer
Borgriddere ved Rhinens stolte Bred
Er slet tilfreds med Eder, Ridder Hugo!

Hugo.

Det kan man ikke kiende paa mit Viinfad.

Ruprecht.

Jer Viin er god; thi Ret bør være Ret, —
I er en høflig Mand, det kan ei nægtes,
En prægtig Vært — men ingen rigtig Ridder.

Hugo

(lægger Haanden paa sit Sværd).

Det siger I mig?

Ruprecht.

Lad mig tale først,
Saa kan vi siden slaaes, ifald Jer lyster.

Hugo.

Hvad vil I mig?

Ruprecht.

Belægge mine Ord
Kan ikke jeg, det vil jeg heller ei;
En Ridder skal belægge blot sit Ord
Med Sværdet, med sin Arm. Ei være skal han
En Irisk eller Nattergal, der synger.
Af Minnesangeri kan man faae nok;
Men det har ingen Art, det svækker kun
Den gamle Tapperhed og det giør feig.

Hugo.

Her er en Vise! Vil I læse den,
Skal I dog see, den vidner om en Mand.

Ruprecht.

Jeg kan ei læse. Put den kun i Lommen!

Hugo.

Saa hør mig læse den!

Ruprecht.

Jeg kan ei høre.

Hugo.

Forstaae mig ret —

Ruprecht (utaalmodig).

Og jeg kan ei forstaae!
Er jeg en Munk?

Hugo.

Hvad kan I da?

Ruprecht.

Slaaes kan jeg,
Og hævde mine Ridderrettigheder.

Hugo.

Og det kan ikke jeg?

Ruprecht.

Det vil vi see;
Det lader ei dertil. Hver Riddersmand
Optændes bør af billig Harm imod
Forvovne Borgere, som alt begynde
Sig at forskandse trindt i alle Stæder,
Og trodse Ridderskabet og dets Magt.
Hvad ere disse Borgere? Kun Udskud
Af Almustanden, kun frigivne Trælle!
Og de vil hæve sig paa vor Bekostning?
Foragte vore Vaaben? Nægte trodsig
Os Told og Overherskab? — Herske selv,
Ja svinge sig til en selvstændig Stand?
Men vi skal lære Jer! Ja lære skal I,
At binde Skoene med Bast igien.

Hugo.

Tal ud, saa vil jeg svare.

Ruprecht.

Ridder Hugo!
Vort Ridderskab bekriger dem som Fiender,
Vi lure paa dem, snappe deres Varer,
Og tvinge dem at skiælve for vor Borg;
Men hvad giør I? I laer dem gaae i Fred,
Besøger dem vel selv imellemstunder,
I deres Huse, holder Børn til Daaben,
Og drikker med den tykke Borgermester
Af samme Kruus —

Hugo.

Som med den tykke Ridder!
Hvorfor ei det, naar Kruset først er skylt?

Ruprecht.

Hamborg og Lybek har forenet sig.
Man taler om en Hanse, der skal sluttes
Imellem alle tydske Handelstæder.

Hugo.

Det veed jeg.

Ruprecht.

Og I sidder stille dog
Med Hænder kun i Skiød og taaler det?

Hugo.

Misunder Du Skildpadden da sin Skal?

Ruprecht.

I Skal og Plader skal en Ridder gaae.

Hugo.

Den Ære deler han med Krebs og Hummer.

Ruprecht.

Utidig er Jer Spøg! At ei til Korstog
I væbned Jer med Keiseren, det kan
Man ei fortryde paa; den hellige Fader
Bandsatte Keiseren, og ingen Christen
Kan være dette Tog bekiendt, endskiøndt
Endeel gik med, og skiøndt maaskee det lykkes;
Men det er uanstændigt, at I taaler
En Slange næres dybt i Landets Barm.
Vi os udruste vil mod disse Stæder,
Især mod Boppardt, som er nærmest her.
Vil I gaae med, med Eders Riddersvende?
Det er mit Ærind.

Hugo.

Nei. — Det er mit Svar!

Ruprecht.

I vil ei? Og hvorfor ei?

Hugo.

Kan I høre?
Kan I forstaae?

Ruprecht.

Saa meget jeg behøver.

Hugo.

Jeg føler mig en Riddersmand, som I;
Men Riddersmandens Pligt, saa vidt jeg veed,
Er Selvopoffrelse paa Ærens Vei,
Ei Aagren med sin Rettighed, som Høkrens
Med Sølv og Guld. Hvis vi har store Fædre,
Saa bør vi gaae i vore Fædres Spor.
Ifald vi har dem! — ikke Alle har dem.
Jeg rører ei mit Sværd mod denne Hanse.
Kun lidt bekymrer Verden mig desuden!
Ifald Mongolen kommer, skal jeg stride.
Men hvis I ei er blinde, maae I see,
At denne Strid er Fædrelandets Grav;
Og om end Fredrik kommer lykkelig
Hiem fra Jerusalem, og trodser Paven, —
Jeg forudseer det alt — han løber sønder
Sin stolte Pande dog mod Mailands Ringmuur.

Ruprecht.

Nu har jeg Intet meer at sige Jer.

Hugo.

Saa bring mit Svar! — Og kom, naar I har Tid,
At prøve, hvo af os er bedste Ridder.

Ruprecht
(drager sit Sværd).

Det kan vi prøve strax.

Hugo
(stiller sig til Forsvar).

Som I befaler.

(De fægte. Ruprecht saares i sin Arm og taber Sværdet; han tager det op med venstre Haand.)

Ruprecht.

Fordømt! Det var et Lykketræf! Giv Tid!
Vi tales ved igien, naar jeg er lægt.

Hugo.

Saa tit, I vil. Jeg er til Tieneste.
Følg med ham, Treugott! Han forbløder sig.

Ruprecht.

Et Myggestik! Bliv der! Jeg vil ei hiælpes.
Men ved min Dyrendal, det skal I angre!

(Han gaaer.)

Treugott

(der under det foregaaende Optrin har holdt sig i Baggrunden, kommer glad frem).

Det var en Ulvejagt, min ædle Herre!

(Kysser hans Haand.)

Jeg takker Jer paa Borgerskabets Vegne.
Det kalder jeg at bruge Sværd og Tunge!

Hugo

(stikker sit Sværd i Skeden).

Det er en Nar.

Treugott.

Og Narre maa man tugte
Med Køller; ganske rigtig!

Hugo.

Nu paa Jagt!

Treugott.

O bi! Der venter Jer en bedre Løn.
Nu er jeg glad derved, at jeg kan bringe
Den trøstelige Tidende. Jeg frygter
Nu ikke nær saa meget. Eders Frue
Fortiener Eders inderligste Venskab;
Er I en Helt, — ved Gud! Hun er Heltinde.

Hugo.

Heltinde! Hvad betyder denne Varme?

Treugott.

Fru Kunigunde har indbudt Fru Bertha

Til Eders Borg? Her skal hun blive hos os,
Til Walther kommer fra Jerusalem.

Hugo.

Hvad drømmer Du?

Treugott.

Jeg taler Sandhed, Herre!
I skulde seet — O gid I havde staaet
Nys i en Krog, og hørt den ædle Hustru,
Hvor yndigt, hvor beskedent, hvor forstandigt —
Forstandigt siger jeg? Ja ja, jeg haaber
Det var forstandigt; efter denne Tvekamp,
Jeg vover haabe det.

Hugo.

Hvad? Bertha kommer?

Treugott.

„Ja! Han skal see sin Bertha. Hvorfor skulde
Da Mænd og Qvinder skilles ad som Nonner
Og Munke, Treugott?" Det var hendes Ord.

Hugo.

Jeg troer Dig ei.

Treugott.

Saa tro Jert eget Øre.

Kunigunde kommer.

(Forlegen og kiærlig).

Jeg — kommer jeg maaskee for tidligt? Har
Den gamle Treugott underrettet Dig,
Min Ven?

(Treugott nikker og gaaer.)

Hugo.

Du vil i Sandhed — Du har indbudt
Fru Bertha Walther til vor Borg?

Kunigunde.

Tilgiv
Mig, kiære Husbond! Selv jeg burde bragt,
Jeg føler det, — min Efterretning strax;
Jeg var undseelig, jeg vilde nødig,
Du skulde troe, jeg satte megen Priis
Paa dette Indfald.

Hugo.

Til Herr Walther kommer
Fra Jorsal?

Kunigunde.

Bertha lieder sig i Franken,
Du sidder stille paa din Ridderborg;
En Mand er vant til Liv, Bevægelse,
Eensformighed er ham forhadt; saa falder
Man let til Griller og Tungsindighed.
Hun er jo min Veninde, hun er din;
Hun er elskværdig, som en Fredens Engel
Vil Bertha staae imellem os; ved hende
Forenes vi, naar venligt hun udfylder
Den Tomhed, som har adskilt vore Hierter.

Hugo.

Er det dit Alvor?

Kunigunde.

Snart vil denne Borg
Da skinne som et Lys paa Rhinens Klippe.
Du er jo rig! Hvi sparer Du? Du troer,
Jeg ynder Eensomhed? Jeg ynder den;
Men er jeg derfor ikke skabt til Glæden?
Er Bertha her, vil snart forsamle sig
I broget Vrimmel Egnens Ridderskab;
Hun sidder da som Kredsens Dronning; mens
Din Kunigunde, mere huslig stille,
For sine Giæster sørger som Vertinde.
Hvi skulde vi forbittre Livet os?

Dit Hierte trænger til Adspredelse.
Jeg veed, at Bertha Dig er evig kiær;
Hvorfor ei det? Er helligt Venskab da
Forbuden mellem Mand og mellem Qvinde?
Du slaaer dit Øie ned? O hæv det op!
Skiænk mig et Bifaldsmil! Ræk mig din Haand!

Hugo.

Hvad har Du giort! Og hvad har Bertha svaret?

Kunigunde.

Med Glæde tog hun mod Indbydelsen.

Hugo.

Naar kan hun ventes?

Kunigunde.

Udentvivl idag.

Hugo

(omfavner henrykt Kunigunde).

O Kunigunde, føl mit Hiertes Slag!
En Steen er falden fra min Barm, den fæle
Mistanke fra min Siæl; nu smiler mig
Den grønne Vaar som Gud med sine Blomster.
Stol paa din Hugo! Den forbudne Frugt
Tillokker stedse; men en Mand foragter
At rane, hvad ham Tilliden betroer.
Din Spaadom skal opfyldes! Bertha skal
Os gienforene snart, min Kunigunde!

(De gaae.)

Fieldhvælvingen.

Paa den ene Side Opgangen til Borgen, paa den anden Side Gruber og Huler.

Bertha. Hortensa.

Bertha.

O min Hortensa! Kiender Du igien

Den dunkle Hal? Hvor jeg mig vender hen,
Til disse Gruber og til Klippens Høie,
Bekiendte Gienstand møder strax mit Øie.
Her var det, her, hvor først jeg Hugo saae
Paa denne Trappe! Her i denne Vraa
Min Haand han førstegang til Læben trykte,
Mig med en Klipperose Barmen smykte. —

Hortensa.

Min ædle Frue, kom! End er det Tid —
Lad Pligten vinde kiæk i Dydens Strid!
Bov Dig ei did! Fælt gabe disse Huler,
De forekomme mig som Røverkuler.
Vend om igien tilbage til dit Slot,
Sæt ei for Fristelsen dit Hierte blot!
Kun lidet passe disse muntre Glæder
Til Enkestanden og de sorte Klæder.
Den ædle Husbond, som dig Himlen gav,
Faldt, som en trofast Helt, paa Christi Grav.
Først nys Du fik det Bud, at Walther døde —
O alt af Længsel dine Kinder gløde?

Bertha.

Han fandt sit Maal, han Martyrkronen vandt;
Men ei hvad Bertha søgte, Bertha fandt.
Misunder Du hans efterladte Mage,
Sin sidste Tilflugt til en Ven at tage?

Hortensa.

Ak! Venskab er et Ord, som Hiertet veed
At bruge, naar det mener Kiærlighed.

Bertha.

Du sværmer gamle Kone. Ha men rolig!
Hvo stiger der af Gravens mørke Bolig?

(En Skare sortklædte Bjergfolk stiger ud af Gruben, med Lygter i Hænderne.)

Hortensa (forfærdet).

Jesu Maria! Frels os i vor Nød!
Den hemmelige Ret af Jordens Skiød
Med røde Blus og sorte Klæder stiger,
At straffe Den, som efter Synden higer.

Bertha.

Her lurer ingen Hævner. Ængst Dig ei!
Af Gruben kun, — jeg kiender denne Vei, —
En Skare Biergfolk frem for Lyset træder,
Med Lygter og i sorte Søndagsklæder.
Den fierne Klokke kalder dem af Jord,
Til Kirkens Hvælving og til Herrens Bord.

(Biergmændene, som nu alle ere stegne ud, slukke deres Lygter. Da de see Bertha og Hortensa tale de hemmeligt sammen. Spillemændene stille sig i Baggrunden med deres Instrumenter. Tre Biergmænd, med Værktøi paa Skuldrene, træde frem i Midten af Skuepladsen. Stigeren nærmer sig beskedent med blottet Hoved.)

Stigeren.

Velkommen, ædle Frue! I kommer udentvivl, at besøge vort Herskab? Vi ere fattige Biergfolk, som gaae med Hakkebræt og Sækkepiber, for at giøre Musik paa St. Elisabeths Dag. Tillader I os at synge Eder en Sang? Det vil maaskee more Eder, og vi takke Eders Gavmildhed for en glad Dag.

Bertha.

O det er herligt! Jeg elsker disse Sange. Der hersker i dem en vis Tungsind, en Phantasie, en Begeistring; som altid hos Folk, der ere fortrolige med Dødens Rædsler, og øve et faa besynderligt Haandværk. Jeg længes inderligt efter denne Sang.

Første Biergmand.

En Grube staaer i Biergets Indre,
Den har en mægtig Sølvergreen.
De lyse Lag saa rige tindre,
Gedigent fra den haarde Steen;
Men som et Spøgelse fremtræder
Fru Kobold i de hvide Klæder,
Med Septeret af Dødningbeen.

Anden Biergmand.

Gak ei derind, før Luften renses!
Den visse Død bag Skatten boer.
Men ei det fromme Varsel ændses,
Den gridske Hugger ei det troer.
Med Lampen tændt, i sorten Trøie,
Han undersøger Gruben nøie;
Nedgleden af sin Knudesnor.

Tredie Biergmand.

Men neppe har mod Schachtens Side
Det skarpe Huggejern han sat,
Før hisset alt han seer den Hvide,
Mens Lyset blier i Lygten mat.
Til Jorden sig den Bange kaster;
Men fæle Spøgels hurtig haster,
Og qvæler Dragen paa sin Skat.

Alle Tre.

Gak ei paa de forbudne Veie,
Indtræder Du til Biergets Aand!
Et ærligt Hierte maa Du eie,
Skal Skatten løses fra sit Baand.
Thi Haabet er med Gru forbundet,
Og Mangen har kun Døden fundet,
Som greb med en vanhellig Haand.

(Under Slutningen af denne Sang er Hugo kommen. Han standser og betragter Bertha med taus Inderlighed. Naar Sangen er tilende, hæver hun, som har staaet opmærksom og hørt derpaa, sit Hoved og bliver ham vaer.)

Hugo
(strækker sine Arme mod hende).

Min Bertha!

Bertha
(lægger beklemt Haanden paa Brystet).

Hugo! — Himmel, hvad betyder
Den fæle, frygtelige Varselsang?

(Tæppet falder.)

Anden Handling.

Hauge ved Slottet.

Kunigunde. Hortensa.

Kunigunde.

Du bringer mig en daarlig Trøst, Hortensa!

Hortensa.

Det bringer liden Fordeel at bestrøe
Sig Tornebusken selv med falske Roser.
Uoverlagt I har indbudet os
Til denne Borg, min Frue! Det var farligt.
Fraværelsen begyndt alt havde næsten
At læge Saaret i Fru Berthas Hierte;
Herr Walthers Død kom som et Tordenslag
Og stemte hendes altfor lette Sind
Til Alvor og til Ruelse. — Nu virker
Hans Død vel modsat.

Kunigunde.

Modsat? Og hvordan?

Hortensa.

Een Muur har Skiæbnen sprængt imellem dem;

Men saa er ogsaa Døden kun en Skygge,
Fortvivlelse kun Lidenskab. Jeg stoler
Paa Hugos og paa Berthas Dyd; det kan
Ei være Synd; men syndigt var det, om
Jeg ængsted mig endnu med feige Tvivl.
Hvad jeg har giort, er skeet i Kiærlighed.
(De gaae.)

Et andet Sted i Haugen.

Bertha kommer stirrende til Jorden. **Hugo** følger.

Hugo.

Hun gaaer, som var hun ikke her tilstæde,
Som blev hun ængstet af en hæslig Drøm.
Er dette Bertha, Rudolfs muntre Datter?
Af sorgfuld Eensomhed har overtrukket
Den lyse Himmel med sin vaade Sky.
Min Bertha! —

Bertha.

Walther!

Hugo.

Walther er i Graven;
Vi leve, Bertha! Lad os nyde Livet.

Bertha.

„Thi Haabet er med Gru forbundet;
Og Mangen har kun Døden fundet,
Som greb med en vanhellig Haand!"

Hugo.

En Biergmandsang! Enfoldig, sværmerisk!

Bertha.

Den lyder mig bestandig for mit Øre;

Den svæver som en kulsort Grif i Skyen,
Hvorhen jeg gaaer, og truer med sin Vinge.

Hugo.

Musikens Kraft er stor, behersker Hiertet,
Og stemmer Følelsen hvorhen den vil;
Tilfældig har en Melodie forstemt Dig, —
En Melodie skal muntre Dig paany!

Bertha.

Ak ingen overgivne Glædestoner!
De ængste mig.

Hugo.

Nei Bertha, frygt kun ei!
En venlig Lyd indvugge skal din Kummer.
O Bertha! Kiender Du det Sted igien?
See denne Stamme! Her skar jeg dit Navn
Den sidste Dag, da Skiæbnen undte mig
Dit Selskab, stakket før din Bryllupsfest.
Da var Du en Viol i Hugos Vaar,
En Rose nu Du dufter i min Sommer.
O glem det fæle, tomme Mellemrum,
Glem hver en Hindring, som har skilt os ad,
Erindre Dig den Salighed, vi nød,
Og føl, vi atter leve for hinanden!

Bertha.

Ak Gud mit Navn, og i en broget Krands!

Hugo.

Hver Knup, hvert Blad Dig vidner om en Fryd,
Som blomstred her — og visned.

Bertha.

Hugo! Hugo!
Kom! Lad os atter søge Kunigunde.
For farlig er os Eensomheden her.

(En sagte Musik lyder bag Hækken.)

Bertha.

O søde Toner!

Hugo.

Sæt Dig ved min Side!
En Sangfugl er os sendt fra Ginistan,
Som huldt forstaaer at synge svundne Glæder.
Kom, sænk din Siæl i din Erindrings Sø!
Et klart af Toner sammensat Krystalslot
Staaer dybt paa Bunden. Lad os sværme der!
I Haugen plukke Roser med hinanden!
Ha, tidsnok kommer Havuhyret — Skiæbne, —
Og knuser snøftende det skiøre Glas.

Bertha (kiærlig).

Du er dog end den gamle Sværmer, Hugo!
(En Violoncel-Adagio spilles.)

Hugo,
(naar den er ophørt).

Du tier, søde Stemme? Paa din Vinge
Bortfierne sig de lykkelige Minder.
Erindrer Du Dig Bertha, hvad vi svor?
En evig Kiærlighed, skiøndt Skiæbnen skilte
Dig fra din Ven.

Bertha.

Jeg mindes det. Ak Hugo!
Du brød din Eed.

Hugo.

Tie, tie!

Bertha.

En Anden gav Du
Din Haand.

Hugo.

Fortvivlet! I det svage Haab,
Maaskee at faae et Barn, jeg elske kunde,
Som Arving til min Borg og til mit Navn.

Bertha.

Hun skiænkte Dig ei Børn.

Hugo (mørk).

Ei det engang!
Mit Navn skal døe med mig, min Borg skal Luften
Hentære til en sørgelig Ruin,
Naar den har staaet ud sin Tid paa Klippen;
Et Opholdsted for Ravne — Flaggermuus —
Og — ja — maaskee mit blege Spøgelse
Vil slaae med Døren der ved Midnatstide.

Bertha.

Fy, hvilke fæle Forestillinger!

Hugo.

Ja, ulyksalig er jeg, skabt til Sorg.
Han stod — en Vredesengel for mit Eden —
Nu er han borte med sit svovlblaa Sværd;
Du lever, blomstrer i en dobbelt Skiønhed —
Jeg lever, jeg er ung og sund og henrykt —
Vi elske! Men en svælgende Befæstning
Adskiller os paany. Og hvad? En Fordom,
En Drøm. Hvad er hun? Ha, lad denne Nonne
Gaae i sit Kloster og tilbede Himlen,
Men ei forstyrre Kiærlighed paa Jorden.

Bertha.

Glem ei, vi takke hende for den Fryd
At sees igien.

Hugo
(med stigende Heftighed).

Ha, Bertha, sværmer Du?
Jeg takke? O jeg tilstaaer Dig den Svaghed,
Jeg sank til hendes Bryst. Det var beregnet!
Den første Glæde giorde mig som drukken;
Gud veed hvad jeg har talt. Men takke? Hende?
Fordi jeg seer Dig? Hvo forbyder mig

At see Dig, tale med Dig? Ingen Keiser,
Ei Paven mægter det. Og det vil hun?

Bertha.

Hun vil det ei! Skiøn paa en venlig Handling.

Hugo
(bittert smilende).

En venlig Handling? Bertha, Bertha! Lad
Dig blændes ei! Jeg tvivler om dens Ægthed.
Thi klog, forsigtig er min Kunigunde.
Umuligt! Denne Selvopoffrelse
Var unaturlig — mere, den var feig.
Jeg kunde hade hende; men foragte —
Nei, hun er stolt og snild; og for at lede
Den Ild, hun ei kan dæmpe, bad hun Dig
At komme her; thi skal vi sees imellem,
Det bedre sagtens er for Kunigunde,
Naar Bertha stundom her besøger Hugo,
Hvor Alting speides af den Frommes Blik,
End om i Franken Hugo kom til Bertha.

Bertha.

Mistænkelige!

Hugo.

O jeg kiender hende!
Meer er mig ingen Siæl modbydelig.
For kold til at forløbe sig, for tom
Til at indtages inderligt af Noget,
Staaer hun saa stiv og rolig som en Støtte.
Afholdenhed er hendes bedste Dyd,
Natur og Liv er hende ligegyldig;
Hun overseer sin Skaber i hans Værk,
Og sætter det foragtende tilbage,
For hvad hun i sin syge Phantasie
Sig drømmer om et Hisset.

Bertha.

Hugo! Hugo!
Bland ikke Vanvid ind i din Fornuft.
Indgyder Dig ei Alt, selv Kiærlighed,
En Længsel, som ei her kan tilfredsstilles?

Hugo.

Skiænk mig din hele, søde Kiærlighed,
Saa er jeg salig.

Bertha.

Ak, min Ven! Du sværmer.

Hugo.

Den sværmer ei, som veed hvad han attraaer.
(Knæler for hende.)
Skiænk mig din Kiærlighed, tilbedte Bertha!
Saa er jeg salig.

Bertha.

Hugo!
(Hun hæver ham i sine Arme, han trykker et Kys paa hendes Læber.)

Kunigunde kommer i dette Dieblik; da hun seer dem saaledes, raaber hun fortvivlet:

Ha Utaknemlige! Det er min Løn?
(Hun gaaer hurtig bort.)

Bertha.

O hellige Jomfru!

Hugo
(med en vild Latter).

Saae hun det? Ha ha!
Ret saa! Hun saae det? Rigtig! Og Du tvivler
Endnu om denne fine Plan? Ha, Trædske!
Har Du os snedig fulgt i Hælene?
Du blegner Bertha? Fy, hvo vilde blegne?
Hun trodser? Godt! Saa vil vi ogsaa trodse.

Nu er jeg glad, Signalet er alt givet.
Har jeg min Fiende, — vel! Saa er jeg sikker;
Men saare farlig er den falske Ven.
Frygt ei min Elskte meer! I Aften glæder
Sig denne Borg med os ved Spil og Dands;
I Morgen kalder Solen mig til Kamp;
Og Du skal laurbærkrone Heltens Isse,
Naar han med Seir hiemiler i din Favn.

Bertha.

O Gud! Opfyldes alt hin Biergmandsang?

Hugo.

Frygt ei! Frygt ei! Det var en Bryllupsklang.

(De gaae.)

Et Værelse paa Ruprechts Borg.

Ruprecht med Haanden indbunden i et Klæde.
En Tiener.

Ruprecht.

Saa jeg maa ingen Viin drikke, Wolfram?

Tieneren.

Nei, strenge Ridder! Den har Lægen forbudet Jer.

Ruprecht.

Hvorfor?

Tieneren.

Det hidser Blodet og hindrer Saaret i at læges.

Ruprecht.

Og min Haand bliver stiv, og jeg kommer ikke til at røre Fingrene derpaa?

Tieneren.

Det har han sagt, desværre. Senerne ere overskaarne.

Ruprecht.

Altsaa, paa den Maade hverken slaaes eller drikke!

Tieneren.

I faaer at have Taalmodighed.

Ruprecht.

Hverken slaaes, drikke eller jage!

Tieneren

(trækker paa Skuldrene).

Ruprecht.

Levende begravet paa min gamle tomme Borg — Tak Hugo! (Han gaaer heftig op og ned ad Gulvet og grunder i Harme) Wolfram!

Tieneren.

Herr Ridder!

Ruprecht.

Siig Borgkapellanen, at han kommer til mig i Eftermiddag med sin Hostie.

Tieneren.

Hiælp Sancte Christoffer, Herr Ridder! Vil I lægge Eder til at døe?

Ruprecht.

Døe, Taabe? Hvo tænker paa Døden?

Tieneren.

Man maa dog itide skille Klinten fra Hveden.

Ruprecht.

Jeg vil heller være Klint end Hvede. Ukrud forgaaer aldrig.

Tieneren.

I forlanger Præsten?

Ruprecht.

Jeg har giort en Eed, jeg har svoret Blod=

hævn; — det vil jeg tage Sakramentet paa inden jeg betænker mig.

Tieneren.

Jeg skal kalde Broder Augustin.

Ruprecht.

Og hent mig saa Markolfus, min Nar, med det samme.

Tieneren.

Han fryser under Dynen. Han fik Kolden igien iaftes, da han saa silde gik over Slotsgaarden.

Ruprecht.

Lad da Dvergen Klaus Klumpe komme ned.

Tieneren.

Han kan ikke forlade Taarnet. Vi have jo Feide! Naar han ikke blæser rigtig i Hornet, hvordan skal vi da bære os ad med Vindebroen?

Ruprecht.

Hvad skal jeg elendige Menneske da fordrive Tiden med?

Tieneren.

Jeg skal hente Jer Pasop og Roland, Herr Ridder! Det er dog Jeres kiæreste Selskab.

Ruprecht.

Er Du gal? Skal Hundene rive mig Bindet op om Haandledet?

Tieneren.

Det er sandt! Ja saa veed jeg intet Raad.

Ruprecht.

En Krig! En ordenlig Krig! Og jeg er ikke med.

Tieneren.

Der bliver nok tiere Krig i Verden, Herr Ridder! Saa kan I være med.

Ruprecht.

Niding! Du er vel bange for dit Skind? Du er vel glad over, at Du skal blive hjemme? Men trøst Dig ikke! I skal alle til Hest, alle snøres i Harnisk. Jeg venter min Søn, min Morits; han gaaer i mit Sted til Boppardt.

Tieneren (vil gaae).

Ruprecht.

Wolfram!

Tieneren.

Herr Ridder!

Ruprecht
(i en mildere Tone).

Og fyld mig saa for Løiers Skyld den elfenbeens Pokal med gammel Hochheimer.

Tieneren.

Vil I dog handle mod Lægens Forskrift?

Ruprecht.

Ei hvad! Haanden bliver jo stiv alligevel.

Tieneren.

Men Heden — Feberen —

Ruprecht.

Snak! Jeg kan taale baade Hede og Kuld.

Tieneren.

Hvad skal jeg —

Ruprecht (opbragt).

Betænker Du Dig? Himmel og Jord! Selv mine Tienestefolk giøre sig opsætsige imod mig. Troer Du alt, jeg er en værkbrudden Mand? (Han griber med Keiten sit Sværd der hænger paa Væggen, men farer strax hen med den over den Høire, som smerter ham ved Bevægelsen.) Hugo! Hugo! (Han stamper i Gulvet.)

Tieneren.

Taarnvægteren blæser, Vindebroen gaaer ned. Det er Ridder Morits, Eders Søn.

Ruprecht.

Gud være lovet! Seer jeg ham igien efter tre Aars Forløb? Morits, Morits! Du kommer i en lykkelig Stund, Du redder din Fader fra Fortvivlelse.

Morits kommer i en overdreven prægtig Dragt; med Falk paa Haand, langsnablede Skoe med Bjælder, o. s. v. I det han seer sin Fader, flyer han Falken til en Tiener, som følger ham.

Min Fader!

(Til Tieneren)

Tag min Falk! — Omfavn mig, Fader!

(Han omfavner ham.)

Ruprecht.

Fordømte Dreng! Au! Plager Fanden Dig?

(Han støder ham for Brystet tilbage.)

Morits.

Hiælp Himmel! Har I saaret Eders Haand?

Ruprecht.

Kan Du ei see? Hvor har Du dine Øine?

Morits

(synker paa et Knæ).

Tilgiv mig, kiære Fader! Glæden over
At see Jer frisk igien, forblindte mig.

Ruprecht.

Seer Du mig frisk igien? Jeg troer den Dreng
Er fra Forstanden. Du har deilig lært
Dit Ridderskab hos Greven af Provence.

Morits.

Forlad mig det, min Fader! Uden Selvroes,
Jeg troer at have lært, hvad jeg behøver.
Den altfor heftige, den høie Lyst
Henrev mig. Har I saaret Eders Haand?

Ruprecht.

Nei, Fiante!

Morits.

Hvordan skal jeg da forstaae
Slig høiststforblommet Tale?

Ruprecht.

Kan en Ridder
Ei faae et Saar, med mindre han som Trugses
Maa give sig det selv med Forskiærkniven?

Morits.

Ifald en Ridder har fornærmet Eder,
Af ægte Adel, af en Byrd og Rang,
Der giør ham værd at staae mod mine Vaaben —
Jeg sværger Eder ved mit Hiertes Dame
Marie Marguerithe de la Brodouse,
At jeg skal hævne Jer som ægte Ridder.

Ruprecht.

Hvad? Du vil hævne mig? Det kan jeg lide.
Stat op! Hvad skal den Knælen til?

Morits (reiser sig).

Min Fader!

Ruprecht
(betragter ham).

Hvor Du er pyntet! Er det saadan Brug
Hos Raimond af Toulouse?

Morits.

Ikke ganske;
Adskilligt er min Selvopfindelse.

Ved Grevens corte d'amore blev jeg Digter,
Min Fader. Eders Søn er Troubadour!

Ruprecht.

Pandur? En Mohr, en Hedning? Er Du gal?

Morits.

En Troubadour: Opfinder, Minnesanger!

Ruprecht
(synker paa en Stol).

Gud hiælpe mig! Det var det sidste Stød.

Morits.

En ægte Ridder maa med Kunst forbinde
Sin Tapperhed med sandt Galanteri.

Ruprecht.

Da har jeg aldrig vidst hvad det betød,
Og bilder mig dog ind, jeg er en Ridder,
Fra den Tid jeg kan bruge Sværd og ride.

Morits.

Min Fader! Der maa gjøres Forskiæl paa
En Ridder og en Rytter.

Ruprecht.

Jeg er Adel.

Morits.

Det er en sand Lyksalighed. Men see —
Vor Tid er bleven sær med det: man mener
Nu i Provence, hvor der dyrkes Kunst,
Det er ei nok at være stærk og fornem,
Det er jo Jernet med, og er i Bierget
Af gammel Slægt; men er dog ikke Guld,
Fordi det mangler Smidighed og Glands.

Ruprecht.

Det klinger artigt! Hvo har sagt Dig det?

Morits.

Det har min Mester Ludvig i Provence.

Ruprecht.

Har Du nu ogsaa lært det Provensalske?

Morits.

Ak, hele Viser kan jeg udenad.

Ruprecht.

Aa lad mig høre dog, hvordan det klinger!

Morits.

Saaledes sang en høflig Troubadour
Til Fredrik Barbarossa i Turino:

Plas my Cavallier Francés,
E la donna Catellana,
E l'onrar del Cynoés,
E la Cour de Kastellana;
Lou Kantar Provensallés,
E la Dansa Trinyzana.
E lou Corps Aragonnés
E la Perla Juliana;
Las Mans e Kara d'Anglés,
E lou Donzel de Tuscana.

Ruprecht.

Det klinger smukt; det var vel ikke muligt
At faae saa smuk en Klang i vore Sprog?

Morits.

Det skulde jeg dog mene. Vil I høre
Den Minnesang, jeg selv har digtet?

Ruprecht.

Ja!

Kun ingen Følelser og Grillenfængen,
Og melankolske Tanker, hvad det hedder;
Det kan jeg ikke lide for min Død.

Morits.

Frygt ei! Der er slet ingen Tanker i;

Det er kun Hiertets tryllende Musik,
Som jeg i Riim har siunget for min Dame.
„Søde Mø! Døe — maa mit Hiertes Blomst foruden Solens Skin.
Nattergal — Skralb — lyder dog født i Skoven ind.
Ak saa bold; men saa kold est Du Vene, Hulde!
Fuglesang, — Klang, — rører ei og smelter ei din Kulde."
Min Fader! See det var det første Vers.

Ruprecht
(med en stolt Forundring).

Det klinger bedre, naar jeg selv skal sig'et,
End Provensalsken; skiøndt Du est min Søn! — —
Ha Ridder Hugo! Vi kun end et Korn.
Men har Du ogsaa rigtig lært at slaaes?

Morits.

Der holdtes ingen ridderlig Turnering,
Hvor jeg var ikke med. Hvad seer I her?

Ruprecht.

En gylden Kiæde! — Det er ægte Guld?

Morits.

Den har, til Tak, jeg vundet af min Dame.
Her seer I dette Baand! Det bærer jeg
Bestandig hos mig, som en Amulet,
En Talisman i Nød. Det Baand sig vandt
Om hendes bløde lysegule Lokker.

Ruprecht.

Har Du forlovet Dig paa egen Haand?

Morits.

Forlovet mig? Ak kiære Fader! Der
Vil mange Landser brydes, mangen Ridder
Af Sadlen stikkes, før det kommer saavidt.

Ruprecht.

Hvad har Du ladet male paa dit Skiold?

Morits.

Et Vaabenmærke, for at være kiendt,
Naar Jern mig dækker i Turneringen.

Ruprecht.

En kroget Bielke?

Morits.

Det er Sigfrid Thurns
Vor Stammefaders Arm; med kroget Arm
Holdt han sit Sværd, da denne Borg han vandt.

Ruprecht.

Fortræfligt! Det skal være Stammens Mærke.

Morits.

Det lod jeg male, da mit Hiertes Dame,
Ved en Turnering paa Sanct Thomas Dag,
Mig ind i Skranken førte, ved en Flætning
Af hendes Haar, til Tegn paa, jeg var Slave.

Ruprecht.

Hør Morits! Vi har Krig med Staden Boppardt.

Morits.

Det hører jeg.

Ruprecht.

Jeg kan ei selv gaae med;
Thi Ridder Hugo skaaret har i Tvekamp
Mig alle Sener over paa min Haand.

Morits.

Ved Sanct Sebastian og ved min Dame,
Det hævner jeg!

Ruprecht.

Vel, det var just min Mening.
Du finder ham, den feige Pøbelven,
Imellem Borgerne, som deres Hiælper.

Morits.

Mit Hug skal gaae fornemmelig mod ham.

Ruprecht.

En dygtig Skare harniskklædte Mænd
Dig venter, hvormed Du endnu i Morgen
Kan støde til den anden Hær.

Morits.

Heel vel!

Ruprecht.

Og Levnetsmidler skal I ikke mangle.

Morits.

Hvad Levnetsmidler? Vi har Krat og Vildt!
Man skyder sig i Skoven en Kanin,
Udtrykker Blodet, flaaer saa Huden af,
Den saltes og den spises ganske raa.
Det kalder man chevreul de presse, min Fader!
Den sande nouriture des héraux.

Ruprecht
(folder sine Hænder).

Nu gaaer jeg glad og rolig i min Grav.
See der, der kommer Wolfram alt med Vinen.
Drik med din gamle Fa'er i Aften, Morits!
I Morgen skal Du hævne ham.

Morits.

Det skal jeg,
Ved Sanct Sebastian og ved min Dame,
Marie Marguerithe de la Brodouse!

(De gaae.)

Dunkholder Brønd.

Et Bord og Bænk udenfor Værtshuset.

Værten. Tvende Riddersvende.

Værten
(med en Flaske Viin og Glas).

Sætter Jer, I gode Herrer! For Korsfarere

der ere vant til Cyperviin og andre delikate Sager, er det vel ingen Herlighed; men I forsmaaer dog ei et Glas gammel Viin, voxet paa Fædrelandets Grund? (Afsides) Kunde jeg bare lokke ud af dem, hvem den fremmede Korsridder er.

Henrik.

Af de hede Vine, Herr Vært! kan man ikke drikke meget i de varme Lande, for Sundhedens Skyld.

Værten.

Ja der maa være forfærdelig varmt. Derfor har vel ogsaa denne Apollo eller Mahomed, hvad han hedder, forbudet Hedningerne Vinen? (Klinker). Altsaa — Fædrelandet har I ikke glemt. I ere vel Rhinlændere?

Henrik.

Vinens Skaal, Herr Vært! Den voxer hvor der er Sol, og hvor der er Bierge.

Værten.

Hvor det fornøier mig, at see de røde Kors paa Eders Kaaber! Det maa dog være herligt, at stride saadan for Guds Skyld. Skade, det just skulde falde Paven ind, at sætte Keiseren i Band, ligesom han var ifærd med at tvinge Kirkens Fiender.

Didrik.

Ha! Paven blev vred, fordi Keiseren ikke førstegang kunde kæmpe mod Pest og Uveir. Men hvad bryder han sig om det? Det andet Tog gik desto heldigere. Vi landede lykkeligt ved Acre; Johanniter- og Tempelherrerne kom os venligt imøde, indtil de fik Bandbullen at høre. —

Værten.

Saa var det forbi!

Didrik.

Gud velsigne den brave Herman von Salza!

Han fik dem til at vende om igien; og Alting blev bilagt saaledes, at Feltskriget ikke skulde skee i Keiserens, men i Guds Navn.

Værten.

I glemmer at skiænke i Eders Glas.

Didrik.

Midt i November kom vi til Gaza —

Henrik.

Til Joppe, vil Du sige.

Didrik.

Det er sandt! Ved Gaza stod Sultanen af Ægypten, dengang Herre af Jerusalem, imod Sichem hans Fiende, Sultanen af Damaskus.

Værten.

Det maa være deiligt med alle disse Palmetræer, som der er i de hede Lænder; de have saadanne brede nedhængende Blade; det maa svale prægtigt i Middagsheden.

Didrik.

Fredrik foretrak den Førstes Venskab —

Værten.

Bliv ikke vred, jeg falder Jer i Talen: Er nu disse Mahomedanere virkelig Morianner, eller ere de kun blakkede i Huden?

Henrik.

De ere ligesaa hvide som I, Herr Vært!

Didrik.

Kort at fortælle: Fredrik foretrak den Førstes Venskab, og ved kloge Underhandlinger bragte han det dertil uden Sværdslag, hvorhen hans Formænd ikke kunde bringe det ved de største Blodsudgydelser.

Værten.

I kan troe, her er ogsaa rart i dette Land.

Her er saamange deilige Suurbrønde, saa det er en Gru; og længer henne mod Rhense, staaer den berømte Kongestol, muret i en Ottekant med syv Spidsbuer eller Spidsbuber af store Qvaderstene, paa en grøn Plads mellem høie Valdnøddetræer.

Didrik.

Kort og godt: Fredrik vinder Jerusalem, gaaer ind i Kirken, og da ingen Præst vil messe, sætter han selv Kronen paa sit Hoved, og Herman von Salza holder en Tale til Folket.

Værten (afsides).

Han fortæller mig alting, undtagen hvad jeg vil vide. — (Høit) Det maa være en Glæde for Eders gode Herre, efter lang Tids Forløb, at vende tilbage til Slægt og Venner.

Henrik.

Det kan I troe!

Værten.

Men han seer mig dog saa bedrøvet ud!

Henrik.

Det lader kun saa.

Værten.

Har I langt hiem, med Forlov?

Didrik.

Kort at fortælle Herr Vært! Tempelherrerne —

Værten.

Glem ikke hvad I vilde sige! Der er en fremmed Herre med Eders Husbond; man siger det er en Danske. Er det sandt?

Henrik.

Ja det er sandt.

Værten.

Herregud! Saa kan der dog trives Mennesker i disse nordlige Enemærker? Jeg meente der var ikke andet, end lutter Hvalrosser og Sælhunde, der snorkede saadan omkring paa Iisstumperne.

Henrik.

Jo, der gives ogsaa enkelte Mennesker hist og her, men de ere sieldne.

Værten.

Hvor nu saadan Een kan taale Heden i de sydlige Lænder.

Henrik.

Han kan taale hvad det skal være.

Værten.

Ak, der komme de sammen! De lade til at være fortrolige Venner.

Henrik.

Herr Vært! Jeg mærker hvad I ønsker at vide, og jeg kunde nok løse Jer Gaaden. Kan I tie?

Værten (nysgierrig).

Ja jeg kan, min Ven!

Henrik
(slaaer ham paa Skuldren).

Det kan jeg med.

(Han gaaer.)

Didrik.

Han er nu altid saa treven. Jeg er mere snaksom, Herr Vært! Det har I nok mærket. Jeg vil fortælle Jer Alting, hvis I giver mig et godt Ord.

Værten.

Ti for eet, min Ven!

Didrik.

Om Kongen af Jerusalem, om Sultanen af Damaskus, om Keiser Fredrik, om Ludvig den Hellige —

Værten.

Og om Eders Herre.

Didrik.

Ja vist! om hans Bedrifter, Heltegierninger, Udholdenhed til Lands og Vands —

Værten.

Samt hans Navn og Stand, Fødestad, Forældre, Hustru og Børn.

Didrik.

Det er Viting. (Tager ham under Hagen) Fy Herr Vært! Hvem vilde være saa nysgierrig?

(Han gaaer.)

Værten.

Har I ikke lært andet i det hellige Land, end at holde Folk for Nar, saa kunde I lige saa gierne blevet hiemme.

(Gaaer ind.)

Walther. Harald.

Harald.

Min Broder! Og Du bliver ved dit Forsæt?

Walther.

Ja, Harald!

Harald.

Tag mig med!

Walther.

Nei, nei, min Ven!
Jeg gaaer alene.

Harald.

Men Du sætter Dig
I øiensynlig Fare.

Walther.

Lad saa være!
Jeg fandt min Borg — tom, som en Storkerede,
Naar Fuglen fløiet er til Indien.
Den kom tilbage, men den finder ei
Sin elskte Hun, — saa maa jeg søge hende.
Hun er paa Hugos Borg.

Harald.

Hos sin —

Walther.

Ti, Harald!
Fornærm ei med et ubetænksomt Ord!
Hun er hos Kunigunde, sin Veninde.

Harald.

Hvad vil Du da?

Walther.

Mit skrøbelige Fartøi
Staaer mellem frygteligt Koral; jeg speider
Med Lodbet i min Haand.

Harald.

Hun troer Dig død.

Walther.

Det falske Budskab har forjaget hende
Fra Franken, hvor hun eier ingen Ven.
Det er begribeligt.

Harald.

Men denne Hugo?
Han elskte hende jo, hun ham igien.

Walther.

Forelsket var den uerfarne Mø;

Et Ægteskab har hende skiælne lært
Imellem Kiærlighed og flygtig Elskov.
Ved Gud, hun fældte Taarer, da jeg reiste,
Jeg maatte vriste mig af hendes Arm.

Harald.

Men Qvindfolk, Ven, er et letsindigt Folk,
Og tit — som ud af Øiet, ud af Hiertet.

Walther.

Man hører, Du har aldrig elsket, Harald!

Harald.

At Du vil skynde Dig til Hugos Borg,
For der at undersøge Fiendens Stilling,
Det finder jeg begribeligt; men glem
Saa heller ei Forposterne, min Broder!

Walther.

Hvis Bertha var mig troe, behøver jeg
Ei Nogens Hiælp; er hun mig utro, Harald!
Da hialp mig ikke Keiser Fredriks Hær.

Harald.

Og hvis — thi Walther! thi det veed Du dog,
Man maa belave sig paa hvad der kommer —
Og hvis Du finder din Forventning skuffet?

Walther.

Saa — Christ Maria! Harald — hvis — O Gud —
Du aabner mig et Svælg hvorfor jeg svimler!

Harald.

Hvor ofte stod vi sammen, tappre Walther!
Og skued rolig ned i Dødens Svælg.

Walther.

Mit Hierte hænger altfor fast ved hende.
Den friske Vedbend trives frodigt paa
Sin magre Klippevæg; men løsner Du

Den fine Trevl, som binder den til Stammen —
Da visner den.

Harald.

Tillad mig blot at følge
Dig med en Skare Mænd!

Walther.

Nei, Harald, nei!
Forklædt som Kapuziner kommer jeg —
Ukiendt hun seer mig, ukiendt gaaer jeg atter,
Ifald hun har forglemt sin Ægtemand.

Harald.

Men har hun glemt ham — vil Du ile da
Tilbage til min Arm, til Venskabs Arm?
Og finde der din Trøst? Din Støttestav?

Walther.

Det vil jeg, Harald!

Harald.

Det er gaaet os
Forskielligt: Du, med stærk Indbildningskraft,
Drog til det hellige Land, som til et Rige
Hvor Feer leved; som et Land, hvor end
Mirakler af det gamle Testament
Tildroge sig i Ørken. Jeg gik med
Som Kriger, for at øve, hærde mig.
Det Virkelige aabnede Dig Øiet,
Og da Du ikke fandt dit Drømmebilled,
Saa kiøltes Du. Jeg lærte kiende Verden,
Den stærke Sol og Mennesker. Det modned
Mit haarde Bryst, og gav mig Følelser
Og Mildhed, som jeg før ei kiendte til.

Walther.

Hun var mit sidste skiønne Drømmebilled;

Hvis det forsvinder, har jeg intet meer
At leve paa en Jord, som er mig fremmed.

Harald.

Ha stolte Walter! Venskab var Dig Intet?

Walther
(omfavner ham).

Jo, jo, ved Gud!

Harald.

Vil Du da love mig,
At Du vil tye tilbage til din Ven;
Og ikke foretage noget Skridt
Af Vigtighed, før Du har talt med Harald?

Walther.

Jeg lover det, min Broder! Og hvis Skiæbnen
Mig vinker bort; — thi tunge Anelser
Betynge dette Bryst — saa skal jeg give
Dig vist et Varsel!

Harald.

Sværmer! Walther! Mand!
Du døe? Nei vi skal leve med hinanden.
Jeg er nu engang bleven vant til Dig;
Mig tykkes, Du Endeel er af mit Væsen.
Bekymringen, Du deelte, var mig let,
Og Glæden er mig fattig uden Dig.
Forlad mig ei! Jeg er ei kiælen, øm,
Men — Livet blier en Ørk mig, uden Dig.
Farvel! Guds Fred! Kom lykkelig tilbage!

(De omfavne hinanden og skilles ad.)

Tredie Handling.

Skov.

Hugo kommer med **Treugott** og **Ditlev**,
(Alle bevæbnede.)

Treugott.

Det var en Klapjagt, strenge Herre!

Hugo.

Gubbe!
Det glæder mig, Du svigted ikke Kampen
Med dine sølvgraae Haar.

Treugott.

Naar man kan staae sig
Mod vilde Dyr, kan man vel ogsaa stride
Mod vilde Mennesker.

Hugo (til Ditlev).

Og Du, min Søn!
Du tegner ogsaa brav. (Affides) Nu har jeg Tid til
At læse hendes Brev.

(Han aabner et Brev og læser)

„I det uvisse Haab, Hugo! om jeg nogensinde seer Dig igien, er min eneste Lindring at skrive disse Linier, og i dem at tilstaae, hvad jeg ellers vilde skiule. Ja Bertha elsker Dig; og hvis Du er falden, da er hendes eneste Trøst, snart ogsaa at forlade den glædeløse Jord. I bange Forventning svæver jeg som en urolig Aand, omkring paa din stille Borg. Kunigunde har indsluttet sig paa sit Kammer; hun vil ikke see mig. Uden Dig er jeg forladt og ulykkelig. Kommer Du hiem med Seier? O hvilken Tanke! Men jeg skiælver; thi ikke blot Døden, ogsaa Livet skiller Dig evig fra din

Bertha."

(Han trykker Brevet til sine Læber.)

Din Hugo lever, og for Dig, min Bertha!

Ditlev

(som imidlertid har talet med Treugott og stirret ind i Skoven).

Vist er det ham.

Treugott.

Det er umuligt, Ditlev!
Dog — Du har ganske Ret! — Ak strenge Herre!
Der kommer Ridder Morits i Galop,
Fulgt af en Riddersvend.

Hugo.

Hvad vil han mig?

Ditlev.

Jeg maatte lee, han kaldte paa sin Dame
Midt i Skiærmydselen, imens han hug
Saa vildt omkring.

Hugo.

Ham mangler ikke Kiækhed.

Treugott.

Nei, men jeg troer, han har en Skrue løs.

Han stiger af; nu stryger han sin Hest.
Hvad vil han her? Han er vor Fiende; vover
Han sig paa Eders Grund?

Ditlev.

Der kommer Svenden,
Og tager imod Hesten af sin Herre.

Hugo.

Han nærmer sig med ædel Gravitet.

Treugott.

Jeg gad dog vide hvad han har isinde.

Morits kommer i Harnisk med Landsen i Haand; han lader den synke for Hugo og hilser ham.

Ridder Hugo, stærke Helt!
Men hovmodig dog tillige,
Undres I maaskee derved,
Hvad en Ungersvend tør sige,
Som i Kundskab og Bedrift
Eders Dygtighed maa vige,
Men i Tapperhed og Mod
Vel kan kaldes Eders Lige?
Eders Rygte bredtes ud
Af den hundredtunged Pige,
Af den høie Famas Mund,
Lige til Provences Rige,
Ja til Rom og Lateran —

Treugott (afsides).

Det var mange Riim paa Ige.

Morits.

Tit jeg ønskte mig en Dyst
Med saa drabelig en Ridder,
I den dunkle Bøgeskov
Mellem Duft og Fugleqvidder.

I skal see at ogsaa jeg
Tapperhed og Mod besidder.

Treugott (afsides).

Mon det ingen Ende faaer,
Med den lange Sladderslidder?

Hugo.

Vil I slaaes med mig, Ridder Morits?

Morits.

Ridder Hugo! Er I Helt,
Nu saa vil I ikke nægte,
Først med Landse, saa med Sværd,
Med en Riddersmand at fægte.
Lad en Kreds i Græsset slaae,
Kald paa Eders Prygelknægte!
Vi vil see, i Sadlen fast,
Om vi Heltene beslægte.
Saaret I min Fader har;
Men, hvad jeg formaaer at mægte,
Vil jeg hævne ham igien,
Med min Landses tunge Lægte!

Treugott (afsides).

Det maa hver en Christensiæl
Tilstaae ham, de Riim var ægte!

Hugo.

Jeg har saaret Eders Fader, Ridder! i en Tvekamp, som han uden Grund opfordrede mig til. Jeg har forresten altid søgt at vise ham Høflighed, som min Nabo.

Morits.

Forsagte Riddersmand! I vil undskylde,
Med Høflighed forgylde
Den sorteste Bedrift? Troer I at dæmpe
Med fagert Ord en Kæmpe?

I dobbelt er min Fiende;
Men dobbelt derfor Eders Blod skal rinde,
Forvovne Helt! som vover
En franskisk Ridders Viv at sætte over
Provences Perle, mine Tankers Muse:
Marie Marguerithe de la Brodouse!

Hugo.

O Treugott! Hent min Landse!
Bring mig min Ganger!

Morits.

Den skal Fama krandse,
Som vinder denne Kamp.

Hugo.

Med blegen Mine
Du skal hos Pluto kysse Proserpine,
Hvis ei Du i en anden Tone taler,
Og rømmer strax min Grund, barnagtige Praler!

Morits.

Du døer, naar Morits om sin Landse fatter!

Hugo.

Ja Du har Ret, jeg døer! Jeg døer af Latter.

(De gaae.)

Huulveien ved Hugos Borg.

Dorothea mødes af **Walther**, der kommer forklædt som Kapuziner.

Velsignet være Christ!

Dorothea.

I Evighed!

Walther.

Min smukke Pige! Kan Du sige mig —
Jeg har ei været her i mangt et Aar —
Er dette Veien op til Slottet Rheinberg?

Dorothea.

Ja, ganske rigtig.

Walther.

Boer ei der en Frue,
Fru Bertha Walther?

Dorothea.

Jo! Hvis I vil tale
Med hende, kommer I tilpas, min Fader!
Thi hisset seer jeg hende just. Hun gaaer
En Aftenvandring.

Walther.

Virkelig? Hun kommer?
Farvel, mit Barn!

Dorothea.

Guds Fred, min fromme Fader!
(Hun gaaer.)

Walther.

Hvi falder det mig tungt, som Bly, paa Brystet?

Bertha (hurtig).

Min Gubbe! Du er Fremmed, kommer Du —

Walther.

Jeg kommer langt herfra, min Frue!

Bertha.

Kunde
Du ei maaskee da sige mig Beskeed —

Walther.

Jo, jeg kan sige Jer Beskeed om Meget.

Bertha.

Ha kommer Du fra Boppardt?

Walther.

Nei, min Frue!
Jeg kommer fra Jerusalem.

Bertha (adspredt).

Saa langt fra?
Da est Du mødig vel?

Walther.

Hvis ei mig rækkes
Et Lædskebæger snart, maa jeg forsmægte.

Bertha.

Det vil ei mangle Dig paa Hugos Borg,
Thi han er Giæstfriheden selv; kun Skade,
Han er fraværende — han er — o Gud!

Walther.

I ængstes Frue?

Bertha.

Gamle Mand! Veed Du,
Har nogentid Du i dit Liv forsøgt
At miste, hvad der var Dig kiært som Livet?

Walther.

Jeg frygter, jeg har mistet hvad der var
Mig kiærere.

Bertha.

Han er i Kampen end,
Den Ædle! Stærk og kiæk er Hugos Arm;
Men Lykken er foranderlig og troløs —

Walther.

Ja jeg har prøvet den! Jeg selv har været
I Dødens Farer med en udsøgt Flok
Af Tydsklands og af Frankrigs bedste Sønner,
Modstaaet Storm og Uveir, Pest og Hunger,

Og Solens Ild, og vilde Sabelhug;
Men aldrig skialv jeg, som jeg skiælver nu,
I dette stille Ly paa Rhinens Klippe.

Bertha.

Ak, Alderen giør skrøbelig.

Walther.

Jeg kommer
Fra Jorsal — og I spørger ei et Ord,
Om jeg har kiendt Herr Walther — Eders Husbond?

Bertha (forskrækket).

Min Gud — er han ei død?

Walther (smertelig).

Jo, han er død.

Bertha.

Hist finder han sin Løn!

Walther.

Er I bedrøvet?

Bertha.

Hans Salighed kan ei bedrøve mig;
Han fandt jo hvad han søgte: Martyrdøden.

Walther.

I farer vild! Han elskte Jer, min Frue!
Han vilde kæmpe for sin Tro som Helt,
Og vende hiem igien med Fredens Palmer,
Til Kiærlighedens Arm og til sin Arne.

Bertha.

Den Døde har jeg offret mine Taarer;
Han trænger ikke til min Sorg.

Walther.

I sørger
For Ridder Hugo?

Bertha
(rækker ham en Pung).

Gamle, fromme Munk!
Tag denne Skiærv af et bedrøvet Hierte,
Gak i din Celle, knæl og beed en Bøn
For Hugos Liv, det ædelste, det bedste!
For din Skyld vil mig Himmelen bønhøre.

Walther.

I elsker ham?

Bertha.

Til Alderdommens Nat
Kan Kiærligheden vel betroe sin Flamme.

Walther.

I elsker ham?

Bertha.

Ja ja! Jeg elsker ham.

Walther.

Farvel, Fru Bertha!

Bertha.

Bliv og hviil Dig ud!
Jeg gaaer.

Walther
(med undertrykt Bevægelse).

Maa jeg udbede mig en Godhed
Af Eder?

Bertha.

Hvad?

Walther.

Herr Walther var min Ven,
Han blegned i min Arm; jeg ønskte mig
Et Mindetegn af ham, men eier intet;
Jeg seer, I har hans Ring paa Eders Finger,
Saa er den mig beskrevet; i sin Dødsstund
Gav han mig Eders, som det Kiæreste

Han eiede. — See Frue! Denne Ring
Er kostbar; men som Ridder Walthers Ven
Maa jeg dog foretrække Walthers egen.
Giv mig hans Ring!

(Trækker hendes Ring af sin Finger, med næsten udbrydende Smerte.)

See der! Der har I Eders!

Bertha
(bestandig abspredt).

I Sandhed det er min.

Walther.

Ja, jeg er sanddru!

Bertha (sagte).

Er det en venlig Styrelse fra Himlen?
Vil den mig dermed sige: Du er fri!
Faaer jeg min Ring tilbage, for at kunne
Den atter skiænke til min Hiertenskiær?
Og kommer der en Dag, hvor denne Ring
Skal glimre paa min Hugos Haand?

Walther.

Betænker
I Eder Frue?

Bertha
(giver ham sin Ring).

Der!

Walther.

Og der er Eders!

Bertha.

Du skiælver?

Walther (bitter).

Det er Svaghed.

Bertha.

Vil Du bede
For Bertha?

(lytter.)

Stille! Stille! Hører Du
Trompeten? Glade Toner fra det Fierne?
O Himmel! Kommer han med Seir tilbage?
Jeg maa bestige Taarnet, for at have
Fri Udsigt. Nu, farvel min gamle Ven! —

(Hun gaaer.)

Walther

(Afkaster fortvivlet sin Kaabe.)

Opslug mig Jord! Bedrageriske Qvinde!
Er dette Troskab? Svor Du saa din Eed
For Herrens Alter, for det gamle Billed
I Domkapellet? Er det Lønnen for
Min Kiærlighed, naar fiernt paa nøgne Strand
Jeg stod om Natten, støttet til mit Sværd,
Og drømte mig i Franken? —

Ha Forræder!

Du har forført — Forbandede! Du har
Med Elskovsdrik, med en fordiævlet Trolddom
Har Du forført min Hustru. Hun var reen
Som Morgenduggen før hun kiendte Dig.
Hvad giør jeg? Hvad har Jorden meer for mig?
Bort, bort, — med Harald! Til det kolde Nord,
Hvor Løsletlysten døer, hvor gammel Troskab
Har reddet sig endnu for Lastens Syndflod
I en afsides Kløft. —

Hvo kommer der?

Ha — det er ham, min Skiæbnes onde Engel!

Hugo kommer; idet han seer Walther, farer han forfærdet tilbage.

Hvad seer jeg? Hvilken rædsom Skikkelse
Staaer hist ved Hulens Afgrund?

Walther.

Philip Walther.

Hugo.

Hvad søger Du paa Jorden, Philip Walther?

Walther.

Jeg er en daarlig, en afsindig Aand.
Et Skyggebilled søger jeg.

Hugo.

Hvad?

Walther.

Troskab!

Hugo
(som har fattet sig).

Du lever, Walther?

Walther.

Nei, jeg gaaer igien.

Hugo.

Ved alle Helgne — hvordan kom Du her?

Walther.

Jeg sneg mig som en Pilegrim herhid,
At speide Skiæbnen.

Hugo.

Veed da Bertha vel,
At Du er her?

Walther.

Nei.

Hugo.

Og hvor er dit Følge?

Walther.

Jeg kommer ene til Dig. Alt mit Følge
Var denne hvide Stav.

Hugo.

Hvad vil Du speide?

Walther.

Nu veed jeg Nok.

Hugo.

Og hvad, hvad veed Du da?

Walther (kold).

At Du er en afskyelig Bedrager!

Hugo (opbragt).

Det lyver Du, Forræder! i din Hals.

Walther.

At Du est den elendigste Forfører!

Hugo
(drager sit Sværd).

Forsvar Dig! Eller, ved min Ridderære!
Jeg dræber Dig.

Walther
(udstrækker Staven rolig imod ham).

Med denne hvide Stav,
Som David imod Goliath, gientager
Jeg sanddru, tryg i min Samvittighed:
Du est en Niding!

Hugo
(støder ham rasende for Brystet, saa han styrter ned i Gruben).

Far til Helved, Satan!

(Han bliver nogle Øieblikke staaende i den Stilling, hvori han nedstødte ham; derpaa drager han sin Aande dybt.)

Han foer til Helved! — Ha — det var en Diævel!
Tag dine Taager med!

(Han kaster hans Kaabe ned efter ham.)

Er det en Drøm?
Hvor er jeg?

(Han holder Hænderne for sit Ansigt, derpaa siger han)

Ganske ret! — Hvad har jeg giort? —
Faldt han?

(Han raaber ned).

Hør Walther! Svar mig Philip Walther
Ræk mig din Haand og lad mig hiælpe Dig!
Saa svar dog! Har Du saaret Dig? Jeg henter
Et Reb, og drager Dig igien af Dybet.
Du har afskyelig fornærmet mig,
Men troer Du, jeg vil derfor være Morder?

(Han stirrer ned.)

Der svarer Ingen fra det mørke Hul.
Jeg aldrig havde troet, der var saa dybt.
Fælt gaber dette skumle Helvedsvælg
Og faaer mig til at svimle. — Alle Helgne!
Hvo vel i Vreden kan beregne Sligt?

(Forfærdet, i det han bliver Kunigunde vaer i Baggrunden)

Hvo staaer i Hulens Baggrund? — Kunigunde!
Hvis hun har seet —

Kunigunde kommer, venligt.

Min Ven!

Hugo (afsides).

Ja, hun er bleg!
Forfærdelsen har rystet hende. (Høit) Saae Du —

Kunigunde.

Jeg saae Dig, og jeg ilte Dig imøde.
Velkommen fra det hæderlige Slag,
Min Mand, min Husbond! Lad mig tørre Sveden
Dig af Din Pande! Ak, den staaer endnu
I tunge Draaber.

Hugo
(støder hendes Haand bort).

Skiuler Du mit Ansigt
Med Svededugen? — Hvorfor est Du bleg?

Kunigunde.

Ak, jeg har været syg, men Glæden giør
Mig atter karsk, min Hugo!

Hugo.

Ei! Saa snart?
Mig tykkes dog, at dine Öine true,
Som Maanen imod Uveir, med en Dunstkreds.

Kunigunde
(tager hans Haand).

Gud! Du har Feber!

Hugo.

Ja, jeg har lidt Feber;
Men tro ei derfor, at jeg ikke mærker
Hvad foregaaer; — og dersom Du har seet —

Kunigunde.

Hvad seet?

Hugo
(drager sit Sværd).

Sværg paa mit Sværd en evig Taushed,
Hvis ikke Du vil vorde Sværdets Brud.

Kunigunde.

Hvad skal jeg sværge?

Hugo.

Ei at røbe, hvad
Du veed.

Kunigunde.

Hvad veed jeg? Ved Guds hellige Blod,
Min Husbond! Jeg forstaaer Dig ei. Hvad veed jeg?

Hugo.

Mod har Du!

Kunigunde.

Ak Gud hiælpe mig, jeg Arme,
For Mod, jeg har. Hvi stirrer Du saa vildt?

Hugo.

Kan sligt et Ansigt lyve, Gud i Himlen?

Kunigunde.

Hvad siger Du?

Hugo.

Jeg siger: gult er ei
Blot Falskheds Farve, blide Liliekinder
Og Diets blaa Viol kan og bedrage.

Kunigunde.

Troer Du, jeg lyver?

Hugo.

Ja, Forræderske!

Kunigunde.

Tilgiv mig, Gud i Himlen! Ormen krymper
Sig, naar man træder den. Det gaaer for vidt!
(Hun gaaer.)

Hugo
(seer efter hende).

Din Ryg er mig meer ærlig end dit Ansigt.
O gid jeg aldrig saae dit Aasyn meer!
Tag Dig iagt, tag Dig iagt, min Hustru!
Min Vægtskaal hænger til den ene Side;
Een Draabe Blod meer eller mindre, bringer
Ei Skaalen til at synke dybere.
(Han gaaer.)

Et Værelse i Værtshuset Dunkholderbrønd.

(Walthers Rustning hænger paa Væggen. Et Bord med Lys og et Timeglas.)

Værten med en Foliant. **Harald.**

Værten.

Ja, denne Bog har saamænd tilhørt en Dansk

som studerede i Cøln, og som paa sine Smaareiser ned ad Rhinen adskillige Gange var i mit Huus. Den skal være skrevet af en Islænder, med saadan et snorrigt Navn. — Hvad var det nu han heed? — Ja rigtig! Sture Snorlesen, troer jeg, det var.

Harald.

Snorro Sturlesen.

Værten.

Ja det er nok endnu rigtigere.

Harald.

Har den Danske foræret Jer denne Bog?

Værten.

Ikke han; en Cartheuser, Benedikt Krause, har ved en Leilighed faaet en Afskrift deraf. Gud maa vide, hvordan den er kommen til at ligge her. Børnene bruge den som Skammel, til at lege med og sidde paa. Der er Ingen, der forstaaer sig paa dette Skrift, uden I, Herr Ridder!

Harald.

Jeg læser gierne en Times Tid, før jeg gaaer tilsengs. Jeg har begyndt paa Bogen, og den morer mig særdeles.

Værten.

Hvad handler den egentlig om?

Harald.

Det er mit Fædrelands Historie.

Værten.

Jeg vil ikke være til Uleilighed. Der staaer et Timeglas paa Bordet; nu kan I selv see hvad Tiden er, for at indrette Læsningen derefter.

Harald.

Mine Svende ere dog gangne ordenlig tilsengs?

Værten.

De sidde endnu og spille Tærninger. Tydskerne drikke Viin; men de Danske fik Øl. De raabte Hurra, og sige: Nu ere vi igien i vort Element! Sort Brød har jeg ogsaa maattet skaffe tilveie.

Harald.

De ere dog ordenlige?

Værten.

Meget ordentlige. Man skulde aldrig troe, der var et halvhundrede Mand.

Harald.

Beed dem lægge sig! Det er silde.

Værten.

Den anden Herre kommer vel ikke hiem i Aften?

Harald.

Neppe.

Værten.

Saa ønsker jeg da en god rolig Nat.

(Han gaaer.)

Harald.

Midnatten nærmer sig, saa tyk og sort.
Han kommer ikke? Nu, det var at vente! —
Min gode Walther! Sidder Du fornøiet
Hos Hugo, hos din Bertha, ved et Bæger?
Hvad eller klavrer Du, forvirret, bleg,
Paa Klippen? Speider Du fra Granekløften,
Med bange Blik, det Lys, som sig bevæger
I Fløien fra den taarnehøie Borg?
Her efterlod han Alt: Sin Ven, sit Folk,
Sit Harnisk. —
Der hænger det paa Knagen! Ha hvor tit
Stod Du i dette Pandser ved min Side,
Og svang dit Sværd mod Saracenens Sværd.
Nu hænger det, — tomt, — som en gammel Rustning

Paa Heltens Grav. — Ha jeg er mod i Hu; —
Mig bæres for, jeg seer ham aldrig meer.
Hvi lod jeg ham forlade mig? Som David
Og Jonathan vi fulgtes hidindtil
Saa troligt ad. — Og dog — dog blev jeg her!

(Efter en kort Taushed)

Han loved mig et Varsel! — Fast han trykte
Min Haand til Afskeed, og det tyktes mig,
Som Dødens Kulde stivnede mit Blod.
Nok! — Jeg vil læse! — Jeg vil glemme Tiden,
Jeg lever i, og trylle mig tilbage.

(Han sætter sig ved Bordet, slaaer Bogen op og bladrer deri.)

Her er det: Fiirogtyvende Kapitel
Om Alf og Yngve. Ja, det vil jeg læse.

„Kong Alfr havde en Kone, heed Bera, den fagreste Qvinde, meget skiøn, myndig og lystig af Sindet. Yngvi Alfreksøn var da en Høst kommen fra Viking til Upsal, og var navnkundig. Han sad længe oppe til Driks paa Qvelden. Alfr Konge gik ofte betids at sove. Bera Drotning sad ud paa Natten og talde med Yngve. Alfr raadte hende, ei at sidde saa længe; bad hende gaae før at sove; sagde, han vilde ikke vaage efter hende. Hun siger, den Kone være sæl, som heller skulde eie Yngve end Alf. Han harmtes da meget, thi hun sagde det tit. Een Qveld gik Alfr ind i Hallen, da Yngvi og Bera sadde i Høisædet og taldes ved. Havde Yngvi da paa sit Knæ et stakket Sværd. Mænd vare heel drukne og gave ei Agt paa, at Kongen kom ind. Alfr Konge gik til Høisædet, tog et draget Sværd frem af Kiortelen, og stak det giennem Yngve, sin Broder —

(Walthers Rustning falder med Gny ned af Knagen paa Gulvet.)

Harald
(springer forfærdet op).

Jesu Maria!

(Han staaer længe og lytter.)

Intet rører sig! —
Kun Rustningen, — Og Timeglasset staaer,
Har pludselig hørt op at rinde. — Walther!
Er alt dit Timeglas udrundet, Walther?
Ja ja! Det var et Varsel. — Det er Midnat,
Nu lege Spøgelser; Gienfærdene
Gaaer om i Klostrets Gange, skride haanligt
Hen over Borgegravens Dyb, og banke
Paa Sovekamret. Varsle vilde han, —
Hans Harnisk styrter raslende til Jorden,
Just som jeg læser om Kong Yngves Død! —
Et venligt Varsel af en venlig Aand.
Op, — op med mine Mænd til Hugos Borg!
Igiennem Natten, hurtig og forsigtig!
Hvis I har dræbt ham, —

(Drager sit Sværd)

nu ved dette Sværd,
I skal giengiælde det. Men lever han,
Da skal jeg vriste ham af Eders Vold,
Om I var tusind Nidinger.

(Han raaber)

Op Kæmper!
Til Vaaben og til Hævn! Den sorte Nat
Har spyet en Hemmelighed af sit Svælg,
Som Nidingen betroede den. Op Danske!
Med Skiold og Spyd, til Redning eller Hævn.

(Han iler ud.)

Fierde Handling.

Ruprechts Borg.

En Dør staaer aaben; man seer en Liigkiste i det andet Værelse. **Ruprecht** kommer ud af et Sidekammer med **Borgkapellanen**, der har en Monstrans i Haand. **En Bygmester.**

Ruprecht (mørk nedslaaet).

Hvem er I?

Bygmesteren.

Jeg er Hans Henning Bygmester, strenge Herre! I har havt Bud efter mig, for at aftale, hvorledes I vil have Ridder Morits's Gravsted indrettet i Sancte Cathrine Kirke.

Ruprecht.

Nu! Er I Bygmesteren? — Det var vel. — Jeg vil have det ordenligt og net, saa at Intet mangler.

Bygmesteren.

Det skal skee.

Ruprecht.

Han skal ligge for det lille Alter paa høire Haand,

naar man kommer ind i Kirken. Ved Siden af det brogede Vindue, som forestiller Cain og Abel.

Bygmesteren.

Godt, strenge Herre!

Ruprecht.

Gravstedet skal I bygge af den røde Steen, hvoraf dette Field bestaaer.

Bygmesteren.

Meget vel!

Ruprecht.

Det betyder, at Borgen har mistet sin Grund. Det Røde betyder Blod.

Bygmesteren.

Hvor det er tungt, at saa haabefuld en Junker skulde falde for Fiendehaand.

Ruprecht
(med et kælt Smil).

Ha! Ha! Det skal vi nok hævne, Mester! — I maae see at faae en stor Messingplade; — saadan een, som den paa min salig Kones Grav. Der skal han ridses af, i fuld Rustning, med Skiold og Landse. Den krogede Bielke maa ikke glemmes paa Skioldet. Falken skal han have paa sin Haand.

Bygmesteren.

Det skal altsammen efterkommes.

Ruprecht.

Har I taget Maal af ham?

Bygmesteren.

Endnu ei, Herr Ridder!

Ruprecht
(tørrer sine Øine).

Han var just ikke meget lang.

Bygmesteren.

Det kommer ikke altid an paa Længden. Han var behiertet og stærk.

Ruprecht.

Gaa ind og maal ham, Mester! Naar man er død, strækker man sig. (Lægger sin Haand paa hans Skulder.) I maae jo giøre Graven, saa den passer ham.

Bygmesteren.

Han skal ligge saa mageligt deri, som om han laae i sin Seng; det lover jeg for.

Ruprecht
(ryster hans Haand).

Tak skal I have, Mester! I under ham godt.

(Bygmesteren gaaer.)

Ruprecht (til Munken).

Og I skal gaae til Braubach, Broder Augustin! — kiøbe fin Røgelse og hvide Vorlys.

Augustin (affides).

Saa from har jeg aldrig seet ham før. (Høit) Ak, strenge Ridder! Det smerter mig, at I har mistet Eders Søn og eneste Arving; men det glæder mig dog igien, at I er bleven saa sagtmodig. I Nøden vender man sig til Gud.

Ruprecht.

Augustin! Veed I, hvad jeg har taget Sacramentet paa?

Augustin.

Nu, for at styrke Eder.

Ruprecht.

Ja, for at styrke min venstre Haand. (Han river en Dolk ud af Barmen) Seer I, Augustin? (falder ud.) Jeg har vænt mig til at træffe sikkert og dybt med venstre Haand.

Augustin.

Hvad vil I?

Ruprecht.

Hugo har berøvet mig min Førlighed, — dræbt min Søn! Jeg duer til intet meer; mit Navn døer med mig. Troer Du ikke, jeg hævner det?

Augustin.

Hvad har I besluttet?

Ruprecht.

Jeg vil dræbe Hugo med min venstre Haand!

Augustin.

Gud i Himlen! — I troer —

Ruprecht.

Spild ikke forgiæves Eders Tale! Det er urokkeligt. Jeg har svoret det! Jeg har taget Sacramentet derpaa.

Augustin.

Hellige Jomfru Maria! Derfor var det, at I —

Ruprecht
(med vild Glæde).

Ha ha! Jeg skal lære ham hvad det er, at berøve Ørnen sine Æg og Løven sine Unger.

Augustin.

Strenge Herr Ridder! For Eders evige Saligheds Skyld anraaber jeg Eder —

Ruprecht.

Ingen Snak! Der ligger han inde. Mine Dørre ere lukkede, mine Værelser lugte af Liig! — Ingen Glæde meer! Han skal stødes ned.

Augustin
(efter en Taushed).

Og hvad vil I saa?

Ruprecht.

Saa vil jeg intet meer. Saa skal Mester Henning bygge mig et Gravsted af sort Marmor, lige over for Morits ved Siden af Cathrine; — og saa kan Du synge Siælemesser for min Salighed!

(De gaae.)

Huulveien ved Hugos Borg.

Zoroaster. Kunigunde.

Zoroaster

(med en Ønskeqvist i Haand, sort Kiortel, blottet Skaldehoved og langt hvidt Skiæg).

Lyksalig er blandt Mennesker den Mand,
Som eier sligt et Field! Hans Taarne kneise
Mod Himlen; Klippens Væg beskytter ham,
Og Biergets Indvold skiænker ham sin Skat.

Kunigunde.

Det glæder mig, at I er kommen hid;
Thi fuldeligt forstaaer I Eders Kunst.
Min Husbond er ei ganske vel, jeg haaber
I vil adsprede ham med Eders Lærdom,
Og give mangt et nyttigt Raad.

Zoroaster.

Maaskee.

(Seer ned i Gruben.)

Jeg seer, I har forladt den gamle Mand
I Gruben?

Kunigunde (forundret).

Kiære, hvilken gammel Mand?

Zoroaster.

Det er en Talemaade blandt os Biergmænd;

Vi ellers ogsaa gierne kunde sige:
Hvorfor har I forladt den unge Mand.
Vi mene dermed: det forfaldne Værk.

Kunigunde.

Ja det staaer øde vist i hundred Aar.
Man troer det er ufrugtbart.

Zoroaster.

Mørkets Frugt
Bør hæves op for Lyset. Her er Bloderts,
Det Tegn er godt.
(Han strækker sin Green over Hulen, saaledes at han holder den i begge Ender.)
Min Ønskeqvist sig bøier
Med Vælde ned. Her maa I grave, Frue!
I Aftenschichten. Seer I, her er Blydsteen.

Kunigunde (forandret).

Hvad Aftenschichte? Blodsteen?

Zoroaster.

Aftenschichten
Er den, hvor sig Arbeiderne maae vende
Mod mørke Midnat; Blodsteen tyder Qvægsølv,
Og hvor der findes Qvægsølv, kommer Sølv. —
Det gaaer Metallerne som Jordens Frugter,
De modnes efterhaanden. Jern og Kobber
Er kun umodent Guld, som Tin og Bly
Umodent Sølv. Den flygtige Merkur
Kan vorde begge; det beroer alene
Paa Tidens Leilighed, om da maaskee
Den varme Sol, hvad heller Luna hersker. —
Her maae I grave!

Kunigunde.

Jeg vil tale med
Min Husbond. Troer I virkelig —

Zoroaster.

Jeg veed.

Kunigunde.

Velan! Maaskee det kan adsprede ham.
Nu vil vi eftersee de andre Gruber.

Zoroaster
(peger paa den øde Hule).

Glem ikke den, den er af Vigtighed.

(De gaae.)

Hugos Værelse.

Hugo; han staaer hensiunken for Berthas Billed, som hænger paa Væggen.

Hvor Mennesket dog tit behiælper sig!
Det Billed var mig kiært, jeg havde før
Ei byttet det for nogen Ridderborg.
Jeg leved ingen Dag, hvor ei jeg stod
En Stund, og stirred paa det døde Lærred,
Og tænkte hende leve, glædte mig!
Hvor dog Erindringen kan være blind.
Det Bertha, dette stive Contrafei?
Ha hvilken Tanke, Hugo! Hun er her!
Her virkelig, tre Værelser fra Dig.
Dig skiller ingen Ringmuur, ingen Vei,
Og ingen favnedyb Umulighed
Fra Bertha! — Men hvo kommer der? Min Bertha!
Hun selv — i Morgendragt — forstyrret, bleg.

Bertha kommer hurtig, og giør en ængstelig Bevægelse med Armen mod den Dør, hun kom ind af, som om hun flygtede for Nogen.

Hugo.

Hvad fattes Dig, min Elskte?

Bertha.

Frels mig, Hugo!

Hugo.

Min Bertha, Du er syg?

Bertha.

Ja, sjælesyg!

Hugo.

Hvad er der hændet Dig?

Bertha.

Her er jeg sikker,
Her tør han ei forfølge mig!

Hugo.

Hvo?

Bertha.

Han!
Jeg tør ei nævne ham. — Jesu Maria!

(Hun vrider sine Hænder.)

O græsseligt! Høist rædsomt! Hugo, Hugo!
Vi maae for evig skilles ad igien,
Jeg maa forlade denne fæle Borg,
Jeg maa til Franken.

Hugo.

Hvad?

Bertha.

Der sov jeg trygt;
Her spøger det, her har man ingen Ro.

Hugo.

En Drøm har skrækket Dig?

Bertha.

Aarvaagen laa
Jeg hen ad Morgenstunden; Morgenkulden
Indbydsed mig som i en Feberdrøm,
Da —

(Hun seer sig frygtsom om.)

Er der Nogen?

Hugo.

Ingen uden vi.

Bertha
(hemmelighedsfuld).

Da forekom det mig, som hørte jeg
En rædsom Knagen i det hule Bierg,
Men stærkest fra den længstforfaldne Grube
Mod Vesten, naar man stiger op til Borgen.

Hugo (forfærdet).

Hvad drømte Du?

Bertha.

Og ud af Hulen steeg
I Munkedragt med blodigt Hovedhaar,
Bleg som et Liig — og Minen sørgelig —
Jeg overlever ikke denne Dag!

(Hun skiuler sit Ansigt i sine Hænder.)

Hugo.

Hvo? Talde han da til Dig?

Bertha.

Nei, han taug,
Og trued mig kun med sin hvide Stav.

Hugo
(med dæmpet Skræk).

En Drøm, et Blendværk, Bertha! Tænk Dig om,
Om ei maaskee en heel naturlig Grund —
Her er lidt qvalmt — bi, lad mig aabne Vinduet.

(Han gaaer hen og lukker Vinduet op.)

Bertha.

Tak Hugo! Ha den friske Luft, den letter.

(Efter et libet Ophold)

Eet falder der mig ind, som trøster mig!

Hugo.

Og hvad?

Bertha.

I Aftes, da jeg vented Dig,
Kom der en gammel Munk fra Palæstina,
Der havde været Walthers Ven. Han bad
Om Philips Ring — og gav mig atter min,
Som selv min Husbond havde skiænket ham.
Det lod til at den Gamle blev fortørnet,
Fordi jeg ikke følte meer mit Savn.
Du var i Fare, Hugo! Jeg forlod
Ham snart og ligegyldig. Ak — nu veed jeg —
Thi Spøgelset bar samme Munkedragt!

Hugo
(med et tungt Aandedrag).

Saaledes er det Hele let forklart.
Fat Dig, min Elskte!

Bertha.

Det har rystet mig.
Du skulde seet! Han foer af Gruben, sprang
Ad Trappen op, og svæved giennem Slottet.
Hver Laas, hver Dør sprang op for ham. Jeg laae
I Feberkuld, indhyllet i mit Lagen,
Med Øiet fæstet paa den lukte Dør; —
Da knærked op, bag Sengen ved mit Hoved,
En Blenddør i den røde Damastvæg —
Der stod han! Viste mig med vild Triumph
Sin egen Ring; greb med sin Dødninghaand,
Som med en iiskold Jerntang om min Finger,
Og klemte den. Da vaagned jeg med Skrig.

(Hun betragter Fingeren.)

O hellige Guds Moder! Den er blaa.

Hugo
(gyser, men fatter sig og betragter hendes Haand).

Bertha! Hvad er vi Mennesker? En Puls,

For hurtig fremskyndt eller standset, bringer
Os Hiertet til at skiælve. Gives der
Et stærkere Beviis paa Siæls og Legems
Udeelbarhed? Betragt din Finger! Adspredt
Har Du sat Ringen paa din høire Haand
Paa Mellemfingren; det har trykket Dig.
Fat Dig, min Elskte! Med lidt Rosenolie
Vil den afglide let igien.

(Han henter en lille Olieflaske, bestryger hendes Finger og tager Ringen af.)

Her er den!

Bertha.

Det lettede!

Hugo
(sætter den paa sin Finger).

Den skal ei meer forstyrre
Din søde Søvn.

Bertha (forskrækket).

Hvad giør Du?

Hugo.

Jeg trolover
Mig med min hulde Brud.

Bertha.

Forvovne Hugo!
Og veed Du ei, at denne Haand, hvorpaa
Du sætter Ringen, ei tilhører Dig?

Hugo.

Saa lad da hende, lad Giengangerne
Borthugge den med deres Bøddelsværd!
Min Siæl er fri, den skal man ei forkue.

Bertha.

Din Kiærlighed giør Dig ulykkelig;
O Gud forbyde meer!

Hugo.

Kom! Du har Ret,
Hvad skal vi her paa denne skumle Borg?
Jeg gierne skienker Alt til Kunigunde,
Kun ei mig selv og Dig. Kom, min Veninde!

Bertha.

Tal ei saa vildt! Den arme Kunigunde
Befinder sig ei vel; det vilde dog
Bedrøve Dig, at volde hendes Død.

Hugo (mørk).

Jeg har befordret Manges Død igaar,
Hvis Liv for deres Hustruer og Børn
Var af langt mere Værd end Kunigundes.

Bertha.

Det var paa Ærens Vei.

Hugo
(med et bittert Smiil).

Hvor er den Haand,
Udstrakt med Fingrene paa Korsveisbiælken,
Der viser mig den rette Livets Vei?

Bertha.

Har en korsfæstet giennemboret Haand
Ei vist Dig den fra Korsets Biælke, Hugo?

Hugo
(kysser hendes Haand).

Du skiønne Sværmerinde! Lover Du,
Ifald hun døer, at Du vil vorde min?

Bertha.

Ak syndigt er det Menneske, som grunder
Sin Lykke paa sin Næstes Undergang.

Hugo
(altid heftigere).

Lov mig, at vorde min for Herrens Alter,
Naar ingen Lænke binder Hugo meer!

Bertha.

Du ængster mig.

Hugo
(støder hende fra sig).

Vel, heller ikke det?
Saa reis herfra, forførerisfke Slange!
Som lokker uden Tilfredsstillelse.

Bertha (med Taarer).

Ha Grumme! Tvivler Du i Sandhed om,
At jeg Dig elsker?

Hugo
(omfavner hende).

Det var en sød Musik. —
Gak paa dit Kammer! Fat Dig! Lad dem kogle,
Fornærme, hidse, skynde frækt til Synd,
Belure mig, forraade mig og spøge!
Men ved mit god Damascenersværd,
Jeg sætter Kraft mod Kraft, og vi vil see,
Om Mennesket kan staae sig mod en Skygge.
Gak paa dit Kammer!

Bertha.

O min Ven!

Hugo.

Farvel!

(Hun gaaer.)

Hugo
(fatter sig).

Hvad vil han? Giække mig? Fornærme først,
Afslaae en Kamp, og siden true, naar
Man opbragt støder ham for feige Bryst?
Saa er han kun et Spøgelse fra Helved.
Jeg skammer mig ved dette Sværmeri.

(Han seer paa Jorden.)

Hvad ligger der? Ak hun har tabt sin Handske.

(Tager den op.)

Hvor nydeligt man seer de skiønne Former
I eftergivne Skind! Den har modtaget
Hvert yndigt Indtryk af den lille Haand.

(Han kysser den.)

O søde Duft! Dig kiender jeg, din Ambra
Modtog mig strax i gamle Dage, naar
Jeg treen i hendes Værelse.

(Han giemmer den paa sit Bryst.)

Vær mig
En Amulet mod Farer. — Du har kastet
Din Handske til mig, Bertha? Det betyder,
At Du opfordrer mig til Kamp for Dig.
Vel, Bertha! Jeg skal kæmpe som din Ridder.

Kunigunde kommer.

Min Ven!

Hugo.

Ha det er hende!

Kunigunde (venlig).

Kiære Hugo!
Hvorledes gaaer det?

Hugo
(koldt afbrydende).

Godt.

Kunigunde.

Du var i Aftes
Ei vel, min Ven!

Hugo.

Lidt Feber!

Kunigunde.

Efter slig
En Strid kan Blodet vel ophidses. Føler
Du nu Dig bedre?

Hugo.

Ja, fuldkommen vel.

Kunigunde.

Tilgiv mig, hvis min Utaalmodighed
Igaar mig bragte, for et Dieblik,
Til at forlade Dig i Vrede.

Hugo.

Hm!

Kunigunde.

Tilgiv mig, kiære Husbond!

Hugo.

Alt forladt.

Kunigunde
(i en muntrere Tone).

Du trænger til Adspredelse, min Ven!
Den bedste Læge mod Tungsindighed.
Hvad siger Du, ifald vi bød engang
Vort Naboskab til Giæstebud?

Hugo.

Maaskee —
Det var ei ilde.

Kunigunde.

Til imorgen Middag?

Hugo.

Giør som Du vil, mig er det ligegyldigt.

Kunigunde.

Det vil opmuntre Dig, og Bertha med.
Et Anker Viin af bedste Slags fra Mosel
Har mig min Fætter Arnold sendt; den vil
Vi prøve.

Hugo.

Som Du vil.

Kunigunde
(efter et lidet Ophold).
Her var en Biergmand;
Jeg gaaet har en Morgenvandring med ham;
Han foreslog os Noget, som maaskee
Iſær vil muntre Dig.

Hugo.
Og hvad?

Kunigunde.
Du ynder
Jo Biergværksvidenskaben, dine Gruber
Er Dig af Vigtighed.

Hugo.
Nu da?

Kunigunde.
Du veed
Den store Grube vester imod Trappen,
Den øde, den forladte —

Hugo (opmærksom).
Nu, hvad den?

Kunigunde.
Som staaer forfalden vist i hundred Aar.

Hugo.
Jeg kiender den, spar mig Beskrivelsen!

Kunigunde.
Din Moder har fortalt mig, at den blev
Forladt heel pludselig; thi der er skeet
Et Mord i gamle Dage.

Hugo
(træder studsende tilbage).
Kunigunde!

Kunigunde
(rolig, uden at mærke noget).
Den gamle Biergmand foreslog, at lade

Den atter undersøge; vist han meente
Der var en sielden Skat, hvis Kostbarhed
Dig undre vilde.

Hugo
(med et skarpt Blik).

Saa? En sielden Skat?

Kunigunde.

Ifald Du nu tillader det, min Ven!
Saa vil jeg give din Befaling strax
Til Folket, at befare den i Aften,
Og undersøge det forladte Værk.
Imorgen — hvis man finder Tingen giørlig —
Kan mellem vore Venner vi da holde
Den rige Grubes Høitid, ved et Bæger
Af Arnolds gamle Viin.

Hugo
(stirrer paa hende; derpaa fatter han sig hurtig, og siger med tilsyneladende Rolighed)

Ifald Dig synes,
Saa vil vi dog opsætte det til Søndag,
Saavel med Gruben som med Giæsterne;
Og Vinen vil vi spare med til den Tid.

Kunigunde
(omfindtlig, i en bedende Tone).

Viis mig den Godhed, lad det skee imorgen!
Jeg har — oprigtigt talt — alt budet dem.

Hugo.

Alt budet dem?

Kunigunde.

De lovet har at komme.
Hvor kunde jeg da troe, Du var imod det?
Ifald der sendes Afbud — kiære Husbond,
Du veed, hvor snart Bagtalelsen er færdig
At gribe hver en Leilighed —

Hugo.

Din Slægt!

Kunigunde.

Hvad fattes Dig igien?

Hugo
(fatter en hemmelig Beslutning, rolig).

Vel! Lad dem komme;
Jeg skal beværte dem.

Kunigunde.

Din bittre Kuld
Er dræbende; men jeg vil ei fortvivle;
Skee Himlens Villie! Jeg har intet, veed jeg,
Af Vigtighed at forekaste mig.

Hugo.

Men jeg?

Kunigunde.

Jeg vil ei gaae i Rette med Dig;
Men nægt mig ei den Trøst at see min Slægt!
Nærværelsen af mine bedste Venner
Vil styrke mig. — Som Blomsterne til Solen,
Saa trænger dette Bryst til Kiærlighed.

(Hun gaaer.)

Hugo
(efter nogen Taushed).

Er hun min Diævel? Nei, jeg troer det ei.
Eenfoldigt Phlegma, sødligt Føleri,
Forfængelighed, klædt i Nonnedragt,
Tilsløret Nidkiærhed — alt hvad man vil —
Kun Ondskab ei. — Nei, Diævlen bruger hende
Til Larve, for at ængste mig, og stirrer
Igiennem hende paa mig, med de store,
De matblaae Øine. — Men det siger intet!
Nødværge maa jeg sætte mod min Fare;
Thi komme Giæster, findes Walthers Liig,

Da styrter Bertha sig i Raseri
Fra Klippen; — hun forbander mig i Døden,
Og Hugo staaer for Verden brændemærkt
Som lumske Morder. Kunigunde nei!
Saa drag Du heller i din Evighed
Med Fred! Du længtes daglig dog derefter.
Und dem, som elske Livet, Livets Fryd,
Og røv ei os, hvad Du kan ikke bruge.

(Han gaaer.)

Femte Handling.

Aften. Huulveien ved Rheinberg.

Harald med flere **Riddersvende**, bevæbnede.

Harald.

Saavidt kom vi lykkeligt uden Modstand. Men denne Borg har Naturen befæstet! — Det vil falde vanskeligt at overrumple dem. Desuden maae vi være forsigtige, hvis Walther endnu er i Fare. Jeg vil selv gaae op til Borgen for at speide. I Andre, lægger Eder i Bagholb i Kløfterne! To kan holde Vagt ved Indgangen.

Riddersvendene.

Godt, Herr Ridder!

Harald.

Klaus og Skammel! Stiger saa høit op paa Klippen, som I kan, for at see, om vi ere sikkre. (De gaae). I Andre, fordeler Eder rundt omkring! Her i Nærheden paa venstre Haand af Trappen har jeg ladet mig sige, skal være en forfalden Grube, forladt af Mennesker. Har I Stigen med?

Svendene.

Den er her!

Harald.

Saa maa Leiligheden undersøges; maaskee man der træffer et godt Baghold.

(Medens Svendene slaae Ild, tænde Lygten, hidse Stigen ned og undersøge Hulen, træder Harald hen i Forgrunden og støtter sig til sit Sværd.)

En herlig Aften! Luften er saa blaa,
Ned blinker alt de klare Stierner smaa!
Det stille Field, som Dagens Lyst har seet,
Optaarner sig i rolig Majestæt.
Igiennem høie Hvælvings Klipperift
Nedblinker Evighedens Stierneskrift.
Den store Karlsvogn gaaer sin vante Gang,
Skiøndt den af Ælde bøiet har sin Stang.
Skiøn Freya styrter, med sin Demantgiord,
Som Lucifer fra Himlen imod Jord.

O Walther! — Stiernen hist saa sært nedseer,
Som sagde den: Du seer ham aldrig meer!
Hvor er Du ædle, bolde Riddersmand? —
Har David mistet alt sin Jonathan?
Din Bue, som kun klang paa Herrens Vei,
Er blodbestænkt vendt hiem fra Slaget ei?
Hvad bliver der da vel igien for mig?
At savne, længes — og at hævne Dig!

(Han drager sit Sværd.)

Henrik kommer tilbage.

Gud, Herr Ridder!

Harald.

Hvad er der?

Henrik.

Vi have været i Graven, som I befalede.

Harald.

I Gruben? Nu vel?

Henrik.

Vi have fundet et Liig.

Harald.

Hvilket Liig?

Henrik.

See selv! Jeg kan ikke bringe det over mine Læber.

(Man bringer Walthers Liig tildækket paa Stigen.)

Harald

(blotter hans Ansigt og stirrer længe maalløs paa ham).

Ja, det er ham! Din blege Dødningmaske
Giør ikke Dig ukiendelig for Harald.
Kom, mine Venner! Seer I dette Liig?
Det tomme faldne Harnisk havde Ret!
Her ligger han, vor Broder og vor Helt!
Men hævne skal jeg Dig, min elskte Ven!
Fred med dit Støv!

(Han kysser ham, trykker hans Haand, betragter den, og siger, i det han springer op)

O hellige Georg!
Jeg kiender dine Vink! Et sikkert Tegn!
See — han har talt med hende. Han har givet
Den utro falske Viv sin Ring tilbage.

(Tager Ringen af Ligets Finger.)

Tilgiv mig dette Ran! Paa Dommedag
Skal Harald bringe Dig din Ring igien,
Og giøre Regnskab for den. — Nu Farvel!

(Han reiser sig.)

Naar mandeligt jeg hævnet har din Død,
Da kommer jeg for at begrave Dig.

(Svendene gaae, paa hans Vink, med Liget ind i Krattet.)

Ruprecht træder frem af Busken med en Flok Mænd, og raaber med tordnende Røst:

Hvem der?

Harald
(drager sit Sværd).

Her? Hugos Fiender!

Ruprecht.

Hvad vil I?

Harald.

Hævn!

Ruprecht.

Den vil ogsaa jeg.

Harald.

Og hvo er I?

Ruprecht.

Mit Navn er Ridder Ruprecht Thurn; han slog
Min Søn, det vil jeg straffe.

Harald.

Han har dræbt
Min Ven, det skal han bøde.

Ruprecht.

Herligt, herligt.
Ræk mig din Haand!

Harald.

Hvad staaer mig inde for,
I taler Sandhed Ridder?

Ruprecht.

Dette Saar,
Som han har hugget i mit høire Haandled.

Harald.

Men hvis —

Ruprecht.

Saa gaa da Du ad dine Veie,
Ifald Du ikke troer mig. Jeg gaaer min.

Harald.

Saafremt vi stunde til det samme Maal,
Maae vi jo mødes.

Ruprecht.

Stig Du op til Borgen,
Og jag Vildsvinet ud af sit Morads!
Her skal vi stoppe ham.

Harald.

Skee hvad der vil;
Jeg er belavet paa min Sikkerhed.

Ruprecht.

Ei, est Du bange?

Harald.

Nei, kun lidt forsigtig.

Ruprecht
(mistænkelig).

Det skader ei, det vil jeg ogsaa være.
(Til sine Folk)
Han seer mig ud til allehaande. Kom!
Halv troer jeg, der er Ugler alt i Mosen.
(De trække sig tilbage.)

Harald
(til sit Følge).

Nu fælder Eders Spyd! Afsted til Borgen.
Men sagte! Veien er besværlig lang,
Her fordres ud en taus Bersærkegang.
(De gaae.)

Kunigundes Sovekammer.

En Alkove i Baggrunden. Et Natbord. Paa Væggen oplyses den hellige Elisabeths Billed svagt af en Lampe. Maanen skinner fra Vinduet ind i Værelset.

Hugo kommer langsomt, med en sønderrevet Seddel, hvoraf han læser:

„Min elskte Broder Rudolf! Hvad der meer
Igaar tildrog sig mellem mig og Hugo
I Klippehvælvingen, skal jeg betroe
Dit tause Venskab, ei det sorte Bogstav."

(Tager en Giftflaske af sin Lomme.)

Det være nu Tilfældet eller Trædskhed,
Her er en Talisman, som bringer Taushed
Paa dine Læber, i dit Hierte Ro. —
Den kolde Luna staaer derude bleg
Og kiger ind ad Vindvet. Tidens Dronning!
Fortryd ei paa, jeg forekommer Dig.
En Time før, en Time senere,
Kan intet skade hende; hun er din;
Thi Ormen gnaver alt i hendes Bryst;
En kraftig Saft bevinger syge Længsel,
Og bringer hende did, hvor hun vil hen.

(Gyder Giften i Bægeret.)

Jeg følger efter, naar jeg først har drukket
Af Glædens Bæger. Hvorfor skulde Hugo
Slet ingen Glæde nyde? Hun var glad
Ved mig; jeg var det ingentid ved hende. —
Og Hemmeligheds-Hulen maa forseigles.
Hvor Daniel blev stødt til Løverne.

(Han gaaer.)

Hortensia kommer med et Lys, fulgt af **Kunigunde.**

Kunigunde (venlig).

Tak, min Hortensia! Jeg behøver ei

Din Hiælp. Jeg klæder selv mig af og paa.
Gak til din Frue!

Hortensa.

Lad mig hiælpe Jer!

Kunigunde.

Det vilde kun forstyrre mig. Jeg sysler
Hver Aften gierne først en Timestid.
Gak til Fru Bertha!

Hortensa.

Hun er ikke her,
Hun sværmer end derude vildt omkring
I Haven, i den maaneklare Nat.

Kunigunde.

Hent hende dog! Hun kan forkiøle sig;
Saa varm end Dagen er, saa kold er Natten
Paa disse Klipper.

Hortensa.

Gud forlade mig,
Jeg troer hun frygter for at gaae tilsengs.

Kunigunde.

Hvi saa?

Hortensa.

Hun plages hardt af fæle Drømme.

Kunigunde.

Saa maa Du sætte Dig ved hendes Side,
Maa bede høit, til hun er slumret ind.
God Nat!

Hortensa.

I ønsker ei min Hiælp?

Kunigunde.

Min Moder!
Jeg bruger ingen. Skynd Dig til dit Herskab!

Hortensa.
I er dog ikke vred paa mig?

Kunigunde.
Hvi skulde
Jeg være vred paa Dig?

Hortensa.
Jeg frygter for,
Min Tale har fortørnet Jer igaar.

Kunigunde (sukker).
O gid jeg havde lyttet til dit Raad!

Hortensa
(opdager Billedet).
Hvo hænger der?

Kunigunde.
Elisabeth, min Helgen.

Hortensa.
I ligner Eders Helgen.

Kunigunde.
Tro det ei!
Jeg er, trods al min Stræben undertiden,
Et Verdensbarn og fuld af Lidenskab.

Hortensa.
I lidenskabelig?

Kunigunde.
Hævngierrig er jeg!
(Hun leder.)
Hvor er dog den ulykkelige Seddel?
O Gud skee Lov, jeg sønderrev den atter! —
Jeg kan ei finde den. — Ifald han seer den,
Hvad troer han?

Hortensa.
Hvilken Seddel, ædle Frue?

Kunigunde
(folder sine Hænder).

Tilgiv mig, Sanct Elisabeth! og lær
Mig Taalmod og Standhaftighed herefter.

Hortensa.

Maa jeg vel vide, hvad der ængster Eder?

Kunigunde.

Hortensa! See — jeg mødte ham i Aftes
Ved Klippetrappen, træt og vild af Kamp.
Han sværmed — Gud maa vide hvad han meente;
Men udentvivl har jeg igien forstyrret
Et kiærligt Stevne mellem ham og Bertha;
Thi kort tilforn jeg skued hende, vild
Forfærdet ile bort. — Han drog sit Sværd,
Aftvang mig Taushed'om sin Lidenskab.
Jeg gik forbittret hiem; hævngierrig greb
Jeg Pennen, satte mig til Skriverbordet,
Og — tænk Hortensa — jeg forklaged ham,
Min Ægtemand, min Husbond — for min Broder.

Hortensa.

Det var ei ret. Imellem Ægtefolk
Bør Himlen mægle Fred, ei nogen Fremmed.

Kunigunde.

Tak, min Elisabeth! Min fromme Helgen!
Ja ja, Hortensa! Det var hendes Haand.
Jeg sad forbittret skrivende, da steg
Hun fra sit Billed, rørte ved min Skulder,
Og som jeg hæved Blikket, saae hun himmelsk
Paa mig med sine store blide Øine,
Drog med en sneehvid Haand Papiret bort
Med venlig Trudsel, rev en Rift deri —
Og kasted det i Støvet.

Hortensa.

Det var Evers
Samvittighed, Jert eget gode Hierte.

Kunigunde.

Med Skræk maa jeg tilstaae Dig det, Hortensa!
Hugo er inderlig fordærvet. Jeg
Vil gaae i Kloster — jeg vil bede for ham.
Gud vil bønhøre mig. — Endnu maaskee
Kan Hugos Hierte reddes.

Hortensa.

Ak, min Frue!

Kunigunde.

Gak nu til Bertha!

Hortensa
(kysser hendes Haand).

Himlen styrke Jer!

(Hun gaaer.)

Kunigunde
(knæler, naar hun er alene, for Helgenbilledet).

Du, som saa venligt forestillet,
Du, som smiler til mig fra dit Billed,
I et himmelfarvet Klædebond;
Styrk det svage Hierte, hæv min Aand,
Lær mig med Taalmodighed at tage
Al den Malurt, Livet har tilbage!

(Hun reiser sig.)

Ja hellige Maria, jeg er din!
Han trænger til et heftigt jordisk Bryst,
Som ganske banker kun for ham; det kan
Jeg aldrig skiænke ham. Men jeg vil tvinge
Den skrøbelige Qvindes Nidkiærhed.
Jeg gaaer til Dig — og han beholder hende.
Dit er det Eneste, som end maaskee

Kan frelse hans oprørte Siæl. Ham fattes
Ei Følelse. Min Frelser! Du opoffred
Dig huldt for mig; og kan da ikke jeg
Udholde sligt et bittert Dieblik?
O den Beslutning giør mig let om Hiertet.
Nu vil jeg gaae tilsengs. Skee Himlens Villie!
Hvis Skibet sønderslaaes paa Verdens Hav,
Saa veed jeg dog en Havn, hvor jeg kan reddes.

(Hun tager Bægeret, som staaer paa Bordet.)

Først en Drik Vand! Du kiøle Klippekilde,
Hvor ofte har Du qvæget den Beklemte!

(I det hun vil drikke, banker det paa Døren. Hun sætter Bægeret atter paa Bordet.)

Kom ind! — Hvo vil besøge mig saa silde?

Bertha kommer forvirret og ængstelig.

Kunigunde.

Ak Bertha! Det er Dig?

Bertha.

Tilgiv mig kiære
Veninde, dersom jeg forstyrrer Dig.

Kunigunde.

Vil Du ei gaae tilsengs?

Bertha.

Det er saa lyst!
Den fulde Maane skinner klart derude.
Man kunde gierne gaae den hele Nat
Imellem Blomsterne; det er som Dag.

Kunigunde.

Du trænger vist til Hvile.

Bertha.

Tvertimod!
Og Natten har i dette blege Skin

En Skiønhed, som man savner reent om Dagen —
De brede Skygger og den stærke Duft!
Saa svalt, saa svalt! — Og saa paa Klippen hist
Udsigten over Dalene. Mig tyktes,
Som saae jeg i det klare Maaneskin
Min Borg i Franken.

Kunigunde.

Det er plat umuligt.

Bertha.

Jeg troer det gierne, men det tyktes mig,
Som saae jeg den, og som den stod i Lue.

Kunigunde.

Om Natten ligne Klipperne hverandre;
Et fugtigt Blus har Du vel seet fra Mosen.

Bertha.

Ja udentvivl. — Hvor langt er herfra til
Jerusalem?

Kunigunde.

Ak det er meget langt!

Bertha.

Du maa ei lee mig ud; men som jeg stod
Og stirred høit fra Klippen over Sletten,
Da var det mig, som laa den store Stad
Klart for mit Øie med sit Oliebierg;
Og Golgatha med tre kulsorte Kors.

Kunigunde.

Hvad Du har seet er Braubach; hvor paa Bakken
Retfærdigheden strækker med sit Mærke.
Tre sorte Steiler staae paa Retterstedet.

Bertha.

Ja seer Du: Det er just det Herlige!
Den mørke Nat forædler hver en Gienstand.

Jeg havde gierne staaet til imorgen,
Men Duggen faldt tilsidst dog altfor klam,
Og Natviolen dufted mig for stærkt.

Kunigunde
(tager medlidende hendes Haand).

Gaa i din Seng, min stakkels Bertha!

Bertha.

Hvi
Beklager Du mig da?

Kunigunde.

Du est saa kold.

Bertha
(seer ind i Alkoven).

Din Seng er bred; der er vel Plads til To?
Jeg faaer et Indfald, — Du maa ikke lee; —
Erindrer Du, at vi som Piger tit
Sov sammen mangen Nat, naar ei vi kunde
Tilendebringe, hvad vi havde havt
At tale med hinanden?

Kunigunde.

Vil Du blive
Hos mig i Nat?

Bertha.

Ak ja, det vil jeg gierne.

Kunigunde (kysser hende).

Kan Du tilgive mig, at overilet
Jeg bød Dig hid? Jeg meente Dig det vel.

Bertha.

Det veed jeg. — Hvad er Tiden?

Kunigunde.

Det er Midnat.

Bertha (gyser).

Kunigunde.

Du skiælver?

Bertha.

Ak, jeg har forkiølet mig
I Haven, Maanelyset var for koldt.

Kunigunde.

Saa klæd Dig af og gaa tilsengs.

Bertha.

Den Seng
Er mig for bred. — Hvad er det for en Helgen,
Som hænger der?

Kunigunde.

Sancta Elisabeth!

Bertha
(kaster sig paa Knæe).

Ora pro me, sancta Elisabeth!

Kunigunde.

Sat Dig, mit Barn! Du er ei vel.

Bertha (staaer op).

Ak nei!
Det trykker mig for Hiertet. Har Du ei
En kold Drik Vand i Nærheden?

Kunigunde.

Jo der!
Der staaer paa Bordet eet, som nys er hentet
Fra Klippekilden, det er ganske friskt.

Bertha (drikker).

Kunigunde.

Drik ei formeget Vand! En Draabe Viin
Var maaskee mere tienlig.

Bertha
(sætter Bægeret hen).
Det husvaler.

Kunigunde.
Vil Du da blive her hos mig i Nat?

Bertha.
Kunigunde! Kiender Du den gamle Psalme!
„Dagen viger og gaaer bort,
Natten bliver tyk og sort?"

Kunigunde.
Vel giør jeg det; det er en Aftenpsalme.

Bertha.
Der er et Vers deri, som altid har
Behaget mig saa meget i min Barndom:
„Fire Fiæle blier min Pragt,
Hvorudi jeg vorder lagt,
Med et Lagen og lidt meer,
Eier ikke saa en Fiær!"

Kunigunde (urolig).
Nu vil jeg kalde paa din Kammerfrue.

Bertha
(stirrer ud af Vinduet).
Den er ei gaaet ned endnu, den straaler!
Jeg maa igien ud i den friske Luft,
Indsuge Lysets Glands endnu engang,
Jeg slumrer tidsnok uden Luft og Lys!

Kunigunde.
Hvor vil Du hen?

Bertha.
I Haven, ud i Haven!
I Maanskin mellem Malverne derude,
Der vil jeg stirre til Jerusalem.

Kunigunde.

Vi, Bertha! Jeg forlader Dig ei nu,
Jeg følger med. O den Ulykkelige!

(De vil gaae, Hugo møder dem i Døren.)

Hugo (studsende).

Bertha! Hvad giør Du her?

Bertha.

Luft Hugo! Luft!

Kunigunde
(trækker i Klokkestrængen).

Hun er ei vel. Læg Dig paa Sengen der!
Den kolde Natteluft giør det kun værre.

(Hortensa er imidlertid kommet ind, hun og Kunigunde lede Bertha til Alkoven.)

Hugo
(gaaer hen til Bordet og stirrer forfærdet i Bægeret).

Det er alt tømt til Bunden.

Kunigunde.

Hun faaer Kramper.

Hugo
(tager Bægeret og gaaer hen til Kunigunde, i en gyselig Spænding).

Har Bertha eller Du tømt dette Bæger?

Kunigunde.

Hun!

Hugo (skriger).

Bertha?

Kunigunde.

Ja.

(Han kaster Bægeret fra sig, og skiuler sit Ansigt i sine Hænder.)

Kunigunde.

Den Ulyksalige!

Hvad aner mig?

Hortensa (i Alkoven).

O Gud, min arme Frue!
Der staaer et rædsomt Skum for hendes Mund.

Hugo.

Hiælp! Bertha! Hiælp! Forgift! Hun er forgiftet!
(Han kaster sig fortvivlet ned ved Løibænken.)

Treugott kommer hurtig.

Ak ædle Herre! Vi ere om en Hals.
En Skare Fiender trængte sig med List
I Borgen, følger mig i Hælene.
Det er forsilde! Der er ingen Udflugt!

Harald med **en Skare Bevæbnede.**

Harald
(med draget Sværd i Døren).

Hvor er han? Ridder Hugo!

Hugo
(springer forbittret op og drager ogsaa sit Sværd).

Her, Forvovne!

Harald.

Svar! Est Du Walthers Morder?

Hugo.

Hvo har givet
Dig Ret til sligt et Spørgsmaal?

Harald.

Dette Sværd
Og et uskrømtet Venskab.

Hugo.

Denne Klinge
Skal svare Dig.
(De fægte, Harald falder.)

Harald.

O Philip Walther! Nu
Adskiller ingen Død vort Venskab meer.
(Han døer.)

Hugo
(raaber til ham).

Viid, før Du døer, at Philip Walther selv
Var Aarsag i sin Skiæbne. Havde Walther
Saa mandigt mødt mig med sit Sværd, som Du,
Da var han ikke styrtet ned i Hulen.

Ruprecht,
(som har trængt sig giennem Mængden, borer Hugo Dolken i Brystet med venstre Haand og raaber):

Tag der din Straf for Walther og for Morits!
Han faldt? Ha ha! Det kiølede min Hævn.
(Han kaster Dolken fra sig med en vild Glæde.)
Nu maae I gierne dræbe mig igien,
Hvo der har Lyst! Men hos min Morits skal
I jorde mig, i Sanct Catharinas Kirke
Bag Messingpladen, for de brogede Ruder;
Hvis ikke bliver jeg en frygtelig
Knægt Ruppert, som forfærder Jer om Natten,
Og viser Jer min blodbestænkte Dolk!
(Han gaaer.)

Skammel.

Han raser! Følger ham, I tydske Svende!
I Danske! Tager Eders Husbonds Liig
Og bærer ham forsigtigt ned fra Borgen.

Skialm.

Hvor skal vi jorde ham?

Skammel.

Hos Philip Walther.

(De gaae alle, uden Kunigunde og Treugott, som blive hos den døende Hugo.)

Kunigunde
(efter en kort Taushed med al Inderlighed).
Min elskte Husbond!

Hugo
(med brudt Stemme).
Kunigunde, kom!
Jeg har en hæslig Tvivl paa Hiertet, — end den!

Kunigunde.
O vend din Siæl til den Korsfæstede!

Hugo.
Sværg ved det dunkle Blod, som flyder her
Ud af mit Bryst — sværg! Est Du ikke skyldig?

Kunigunde.
Ak jo, min Ven! Jeg er en syndig Qvinde.

Hugo
(viser hende Brevet).
Siig! Har Du ikke skrevet denne Seddel?

Kunigunde.
Jo jo, det har jeg.

Hugo.
Skynd Dig, før jeg døer!
Hvad var din Hensigt med den?

Kunigunde.
Ak, jeg vilde
Beklage for min Broder Rudolf mig,
Fordi Du elskte Bertha og fordi
Du saared mig saa dybt med heftig Vrede.
Du seer den overstrøget, sønderrevet;
Jeg sværger høit Dig ved Guds hellige Blod:
Mit Forsæt var fortrudt, som det var fattet.

Hugo.
Faer hen i Luften, luftige Beviis!

Du brænder som et Vexelbrev paa Helved
Mig i min Haand.

(Han kaster Seddelen fra sig.)

En større Synd, min Hustru!
En større Synd, hvis jeg skal døe med Ro.

Kunigunde.

Min Synd var svar, jeg har et Øieblik
Forglemt min Pligt, nu Gud har straffet mig.

Hugo.

Mit Hoved svimler.

Kunigunde.

Læg det i mit Skiød!

Hugo

(lægger sit Hoved i hendes Skiød).

Beed for mig, Kunigunde, til din Gud!

Kunigunde.

Ja, jeg skal bede for min Hugo, naar
Jeg beder for mig selv.

Hugo.

Tak, gode Siæl! —
Ja ja! Der er en Evighed!

Kunigunde.

Tilvisse!

Hugo.

En straffende Retfærdighed.

Kunigunde.

En bundløs
Barmhiertighed. Vend Dig til Naadens Throne!

Hugo

(ængstet i Dødskampen).

Saa lad de blege Skygger først gaae bort,
Derhenne.

Kunigunde.

Hvor?

Hugo.

See hvor de vinke mig!
Ja ja, giv Tid min Bertha, — Philip Walther —
Et Dieblik! Jeg følger Jer — i Hulen.

Kunigunde.

O Jesus!

Hugo
(reiser sig overende med brustne Dine og siger hemmelighedsfuld):

Naar det rasler her i Borgen
Ved Midnat, og Du seer tre blege Skygger
Gaae giennem Salen hen: den Ene blodig
I Tindingen, den Anden blaa af Gift,
Den Tredie med en rusten Dolk i Brystet; —

(Med brudt Stemme)

Ængst — ængst Dig ei, om end de træde lige
Hen for din Seng! Fold dine fromme Hænder,
Og beed til Gud for deres Salighed;
Maaskee han hører Dig.

(Han synker tilbage med et Krampetræk og døer.)

Kunigunde
(stirrer længe dybt bedrøvet paa ham).

Beed Du for mig!
Du, som nu straffet med den bittre Død
For Synd paa Jorden, hisset hos din Skaber
Vil finde faderlig Barmhiertighed! —
Jeg var den sværmende Søvngiængerske,
Som gik med stive Blik paa Afgrundsranden,
Imens jeg læste mine Paternostre,
Og lagde Lunten under Taget til
Den Ildebrand, som Borgen har fortært.
Ja! Mordbrand har i Affind jeg begaaet!
I taaget Fromhed agted jeg kun slet

Fornuftens Stemme, Venskabs Varselsraad.
Thi røgfuld er vel Jordens Elskovsflamme
Mod Himlens klare Stiernelys; men stærk
Opliver den Guds blomstrende Natur; —
Og Hvo som lege vil med Elementet —
Nedstyrter svimmel sig i Krateret.

(Knæler.)

Tilgiv mig, Gud! min Blindhed og min Brøde!

Den lille Hyrdedreng.

(1818.)

Werner, Foged.
Karoline, hans Hustru.
Frits, deres Søn.
Babli, Hyrdinde.
Reinald, Vandrer.
Augustin, Præst.
Werners gamle Fader.
Hyrder og Hyrdinder.

Klippedal i Schweitz,
med en Fodsti og en Bænk.

Reinald, en ung Mand i Frakke og med Kasket. Han har en Blikkasse hængende ved Siden, paa hans Stok er en Jernhammer.

Hvad maner mig dog hid til denne Dal?
Jeg, der saalænge, flygtig som en Fugl,
Kun søgte Trøsten i Forandringer.
Og nu — nu fra den Stund, da Hændelsen
Forvildede mig i disse Klippekløfter,
Jeg springer, som en Steengeed, daglig over
Den dybe Revne, søger sieldne Værter,
Krystal og Ærts — og lyver for mig selv. —
Thi mens jeg propper Kassen fuld af Ting,
Af Iver for Naturens Videnskab,
Udgrunder sig Naturen selv i mig,
Og kræver atter taus sin gamle Ret.
Kan jeg vel nægte: hvad der drager mig
Til disse Steder, er ei Værter, Planter,
Ei Malm i Stene, selsomme Krystal; —
Men et Par Øine klare som Krystaller,
En yndig Stemme med en Klang som Sølv,
En Væxt, saa rank og svei som ingen Vaand,
Et Rosenpar, en Liliebægertrindhed,

Et Haar, som gyldne Neeg; og saa en Siæl,
Hvor Uerfarenhed med Klogskab leger,
Og Spøg og Ungdom med et følsomt Hierte. —
Maria! Har jeg nu forglemt dit Minde?
Min Rudolf, sørges meer ei over Dig?
Og Du min Videnskab, som var mig Alt!
Bort Reinald! Pilen sidder ei saa dybt,
End kan den uden Fare drages ud.
Ved Gud, der kommer hun igien, med Tenen,
Saa frisk som Knuppen, der sprang ud i Nat.
Hun taler med den lille vakkre Dreng.
Vil Venus spinde mig i sine Garn,
Og kommer hun ledsaget af Cupido?

(Han gaaer tilside.)

Babli kommer med **Frits.**

Babli.

Der gaaer han alt igien, den Fremmede.
Han søger Planter, Steen og Sommerfugle.

Frits.

Det er dog selsomt? Hvad vil han med dem?

Babli.

Han siger, at vort Field er rigt paa sligt.

Frits.

Ja Stene, Mos og Svampe har vi nok af.
Men vil han spise Svamp?

Babli.

Han giemmer den.

Frits.

At lege med? Han er jo intet Barn.
Og Børn tør heller ei; thi Moder siger
At jeg faaer Ædder ind i Fingrene,
Naar jeg formeget roder om i Gruset.

Babli.

Han roder ei, han stikker med sin Kniv,
Han hugger med sin Hammer.

Frits.

Og der fanger
Han Sommerfuglen med sin Flueklap.
Det vil jeg ogsaa gjøre! Seer Du, Babli!
Han stikker den med Naal paa sin Kasket.

Babli.

Nei lad det være, Fritsli, det er Synd.

Frits.

Ifald det er en Synd, hvi synder han da?
Maa man ei synde, før man bliver stor?

Babli.

Det er en anden Sag; han er en Lærd,
Han giør det for at kiende, siger han,
Guds Viisdom i det Smaa som i det Store.

Frits.

Hvor tør han dræbe da hvad Gud har skabt?

Babli.

Maae ei vi slagte vore Faar og Geder?

Frits.

Og spise dem — jo, ellers døe vi selv.
Men han vil dog ei spise Sommerfuglen?

Babli.

Spørg Du enandengang ham selv derom!
Men spild ei Tiden; gaa til Bedstefader,
Og kom igien til Middag! Moder længes.

Frits.

Det skal jeg nok. Farvel! Hils Fa'er og Mo'er.
Jeg bringer Blomster med af Farfars Hauge.
Dem kan man plukke dog, det giør ei ondt,
De bløder ei og døe, de visne kun.

Babli.

Gaa nu, og leeg! Men vær forsigtig, Fritsli!
Og kom ei Afgrundskanten alt for nær.

Frits.

Hvor tidt er jeg alt gaaet den forbi!

Babli.

Du er en vakker Gut, Du klavrer smidig.

Frits.

Som Steenbuk! Var jeg ellers Hyrdedreng?
Vi har ei Landeveie her som Bønder,
Saa maa man see sig for; det lærer man.
Om det er Æslet, saa forstaaer det alt
At gaae forsigtig ned ad Klippestien;
Og Æslet har dog ei Forstand som Hesten.

Babli
(kysser ham).

Farvel min lille flinke Pog! Du vorder
En Karl engang.

Frits.

O Babli! Seer Du Solen
Hvor smuk den stiger — men den skiuler sig.

Babli.

Den dækkes kun et Øieblik af Klippen,
Den kommer snart igien.

Frits.

Saa gaaer jeg nu,
Og synger høit min Morgensang paa Veien.
Gud hører mig, thi Gud er overalt
Hvor Solen skinner.

Babli.

Selv i Mørket, Fritsli!

Frits.

Der er han ogsaa; skinner som en Maane,
Som Stiernerne.

Reinald.
Maaskee han aldrig fik det; muligt Døden
Hans Hemmelighed tog i Graven med.

Karoline (henrykt).
Saa har da, uden menneskelig Hiælp,
Den gode Gud forenet os igien!

Reinald
(griber Vablis Haand).
Nu Vabli troer jeg Dig! Der gives Hytter,
Hvor Lynet ei slaaer ned, Uskyldigheden
Opstrækker Haanden imod Himlens Blaa,
Som Tordenleder. Søster, kiære Søster!
Jeg seer, jeg bringer ikke Sorgen meer.

En Pige kommer.
Herr Sognefoged! Pater Augustin
Staaer udenfor med tvende Mænd; de bringe
Paa Baar en Vidiekurv med lukket Laag.
Han siger han maa tale med Dig ene.

Werner.
Beed ham at komme. Reinald! Gaa i Haugen,
Og glæd Dig med din Søster! Eders Hierter
Behøve Luft; hvormeget har I begge
Nu at betroe, at tale med hinanden.
I slig en Sag er tredie Mand tilovers,
Om selv det var en Ægtemand og Svoger.

Karoline (bekymret).
Men Frits, min Ven! skal samme Vei tilbage.

Werner
(munter og tillidsfuld).
Ei kiære Hustru, kan Du frygte nu,
Da Gud uventet sender slig en Lykke?
Vær rolig! Frits staaer i Guds Varetægt.
Til Middag skal han spise med sin Morbro'er,

Og drikke Velkomst af det lille Bæger.
Gaaer nu, at jeg kan tage mod vor Præst.
Han være skal vor Giæst idag, den gode,
Retskafne Munk. Jeg aner hvad han vil:
Han bringer aarlig mig en Kurv med Frugt,
Som selv han plukker i sin Abildgaard.
Han boer paa Klippen som en Eremit,
Men har dog derfor ei forladt sit Sogn.
Han er vor Skriftefa'er, lidt mørk, lidt streng,
En ivrig Katholik, ei Pharisæer;
Et følsomt Hierte slaaer bag Munkekaaben.

Karoline.

Kom elskte Broder! Følg med mig i Haugen!

Reinald.

Ak Karoline! Mindes Du endnu
Vor Barndoms Hauge, hvor vi legte sammen?

Karoline.

Du finder den igien tildeels; thi meget
Jeg plantet har, som minder Dig om hin.

Reinald.

Ribshækken?

Karoline.

Det forstaaer sig, strækker sig
Med sine tykke Buske giennem Haugen.

Reinald.

Lysthuset?

Karoline.

Med sit lille Speil, sin Løibænk.

Reinald.

Og Bierne?

Karoline.

Ved Plankeværket trives.
Vi har alt tyve Stader.

Just i det Dieblik, den hulde Mø
Bortfierner min Erindring og min Længsel?

Babli
(ved sit Arbeid).

Den stakkels Mand, han lader ikke til
At være lykkelig.

Reinald
(nærmer sig hende).

God Morgen, Jomfru!
Saa flittig alt ved Tenen? Dobbelt flittig!
Opmærksomheden deelt: paa Traaden snart,
Og snart paa Klippegederne, som græsse.

Babli.

End I da, som saa tidligt alt igien
Har travlt i vor afsides Fieldekløft?

Reinald.

Du finder mit Besøg for hyppigt?

Babli.

Ei
Bevares vel! Men det er usædvanligt
Og sieldent, at en Fremmed sig forvilder
Paa Bøigdens utilgiængelige Field.

Reinald.

Vel sandt, jeg har forvildet mig herop,
Og blev den første Gang saa overrasket,
Som Albert Julius, da paa sin Flugt
Han fandt det underskiønne Klippeborg.

Babli.

Det var en anden Sag, Albertus kom
Paa Sandet først da Skibet var forliist.

Reinald.

Saa har Du ogsaa læst hans Eventyr?

Babli.
Hvad kan vi giøre bedre vel, end høre
Historier den lange Vinterqvæld?
Imens vi spinde, læser Fader for.

Reinald.
Du har en kiærlig Fader udentvivl?

Babli.
Min Fader og min Moder er hos Gud,
Han tog dem til sig, medens jeg var lille;
Jeg mindes ikke deres Aasyn meer,
Jeg kiender kun den tidtbesøgte Grav,
Og planter Blomster paa den Vaar og Høst.

Reinald.
Hvo er Du nu?

Babli.
Som fattig Slægtning hos
En Mand, der elsker mig som anden Fader.

Reinald.
O, kiære Barn, kan nogen Fremmed det?

Babli.
Jeg intet Bedre kiender, og jeg takker
Guds Godhed.

Reinald
(med mørk Grublen).
Ja saa er det! Ja saa gaaer det!
Jeg veed det nok. — Og hvor jeg vendte mig,
Der traf jeg Spor kun af Forstyrrelsen.
Ha naar man seer en saadan Hytte — trygt
Indsluttet af sin Skov — en Patriark —
En Moder, i den friske Børneflok! —
Og dog fortykker Morgenrødens Purpur
Sig ikke mere let til graalig Taage.

Min skiønne Pige, jeg var faderløs
Og moderløs som Du.

Babli.

Og fandt, som jeg,
En Trøst hos Venner?

Reinald.

Nei; — men i Naturen.
Alt tidligt kastet voldsomt over Bord,
Jeg lærte tidligt bruge mine Kræfter,
Og snart blev Kampen mig min bedste Trøst.
Nei, tænkte jeg, hvis Du vil Arne bygge,
Hvis Hiørnesteen og Grundvold ei skal rokkes,
Da vælg den axefaste hele Jord.
Der er Du sikker, ei et Støvgran falder
Til Spild fra den i Rummets Ocean.
Elsk Jorden! Ei dens Vaar, thi den forsvinder;
Ei Somren, ei dens Høst, selv ei dens Vinter;
Knap skuer Du et Syn, før det forgaaer.
Sku alt! — Da blev mig atter Livet kiært,
Da voxte Hiertet større. Chimborasso
Blev nu mit Fædreland; det hede Goa;
Selv Oronoko med sin Krokodil
Var mig saa vel bekiendt som Schweitzerkilden;
Den kobberrøde Vildmand med sit Fiærskiørt,
Saa vant et Syn, som Londons blonde Miss.
Jeg gik i Vinterpels med Zemblas Biørn,
Og sneg halv nøgen mig med Negeren
Paa Tigerjagt. Jeg undersøgte Luften
Med Barometeret paa Fieldets Aas,
Og gled med gustne Stiger ned ad Snoren
I Malmets Kielder. Intet Kryb i Bullen
Kan undersøge Bark og Mos og Blad
Omhyggeligt som jeg. Jeg spedded Fluen
Med tynde Naal; udstopped Kongeørnen,

Og spiled ud dens frygtelige Vinger. —
Saaledes kom jeg paa min flygtige Vandring
Til dette Field.

Babli.

Ak Gud, hvor høist forskielligt
Er da vort Liv: I svæver som en Trækfugl
Fra Land til Land; vor liden Hyrdeslægt
Har fæstet Rod til Klippen, som Korallen,
I mange Slægter. Fiernede fra Verden,
Vi kiende kun os selv, vor friske Luft,
Vort kiære Bierg og vore muntre Geder.
Og, som Naturen aarlig hyller Jorden
I samme Dragt — saa vore Slægter her
Sig klæde fra utænkelige Tider
I Barndoms Grønt, i Ungdoms Rødt, i Brunt
Og Sort, som Alderdommen. Moden svinger
Ei her de lette Sommerfuglevinger.

Reinald.

Det har forundret mig at finde denne
Smuktbygte lille By midt i den vilde,
Den menneskeforladte Steennatur.

Babli.

Dog ere vi ret lykkelige her.

Reinald (mørk).

Stol ei paa Lykken! Den bedrager Dig.

Babli.

O Tordenveiret svæver tidt forbi.
Jeg elsked Faer og Moer saa høit som I,
Men skulde jeg nu græde, kun forsage —
Nei, gode Herre! Saa fortiente jeg
Kun slet det skiønne Liv, de skiænkte mig.

Reinald (som før).

Af mange Saar maa Hiertet bløde, før

Det taber Modet; og Forældres Død,
Saa tung den er, er ene dog ei nok til
At drive Haabet i Landsflygtighed.

Babli.

Har I da lidt af mange flere Sorger?

Reinald.

Siig, — har Du Sødskende?

Babli.

Desværre nei;
Den Lykke nød jeg aldrig.

Reinald.

Tak Du Gud!
Saa græmmed det Dig ei at miste dem.

Babli.

Er alle Sødskende da døde fra Jer?

Reinald.

Jeg havde kun en Søster.

Babli.

Er hun død?

Reinald.

Ak værre, hvis hun lever, værr' end død.

Babli (sagte).

Den arme Mand!

Reinald.

Du kiender dog det Udskud
Blandt Mennesker — Zigeuner kaldes de —

Babli.

Som gaaer omkring og stiæle hvad de finde!

Reinald.

Selv undertiden Børn, — smaa, smukke Piger
Og Drenge.

Babli.

Gud!

Reinald.

En Nat — men jeg vil ei
Bedrøve Dig med mine gamle Sorger. —
Ja — man bør fatte sig! — Min Barndom svandt,
Min Ungdom kom og Kiærlighed med den.
Jeg elsked og var lykkelig. Min Hustru
Maria lignede sin hellige Navne
Ved Dyd og Skiønhed; men den lumske Vaar
Saae bleg misundelig paa hendes Fortrin;
Thi hvor Maria stod, der glemtes den.
Hevngierrig sendte den sin Alf, — en Feber
Bortvristede Maria fra min Favn,
Og strakte hende kold paa Dødens Baare.
(Efter et Øieblik, hvori Babli har viist ham sin Deeltagelse.)
Maria havde skiænket mig en Søn,
En Dreng saa deilig som en Rafaels Engel,
Og frisk og munter som en Fugl i Busken;
Men Alfen røved ogsaa denne Fryd — —
I Nattekulden visnede min Blomst.

Babli
(tier bedrøvet).

Reinald.

Kan Du fortænke nu det knuste Hierte,
Hvis det kun elsked Orme, Mos og Stene?

Babli.

Det Hierte maatte være selv en Steen,
Som ikke deeltog i en saadan Nød,
Og blødte med, hvis Saaret end var friskt.
Hvor lang Tid siden er det nu?

Reinald.

Sex Aar.

Babli.

Saa er det ikke længer Saar, men Arr!
Saa trænger Hiertet ei til Trøst, men til
Husvalelse. Tro mig, min gode Herre!
Ei hver en Hytte træffer Skiæbnens Lyn,
Det slaaer ei ned i hvert et lille Tag.
Hvis I vil kiende huuslig Fryd, saa kom!
Besøg min Pleiefader og hans Viv!
Der skal I see hvor landlig Glæde boer,
Og deres Munterhed vil muntre Jer.

Reinald.

Hvem er din Husbond?

Babli.

Byens Foged Werner,
En Mand, der elskes af det hele Sogn
Som Fader, skiøndt han kun er ung endnu;
Hans Viv, en Danneviv; den smukke Dreng,
I saae, hans Barn.

Reinald.

Og siig — hvad hedder Du?

Babli.

Jeg hedder Babli.

Reinald.

Og Du byder mig
Til Hvilen i din Hytte?

Babli.

Jeg har ingen,
Det er min Pleiefader Werners.

Reinald.

Snart
Har Du dog een. Du er vel sagtens Brud?

Babli
(slaaer undseelig Øinene ned).

Nei, gode Herre!

Reinald.

Hvad? Ei Fæstemø?

Babli.

Nei, Herre!

Reinald
(efter et lidet Ophold).

Jeg har paa min Vandring tidt
Besøgt den Lykkelige, — deelt den Fryd,
Som Øieblikket undte ham; — men oftest
Dog fandt jeg Sorg. Siig — er Du overtroisk?

Babli.

Jeg troer, at Gud er god, hvi skulde jeg
Da frygte?

Reinald.

See — jeg vil tilstaae Dig det —
Jeg har den Frygt, jeg bringer Sorgen med.
Mig tykkes, at en Skiæbne følger mig;
Thi der er hændet Vanheld, hvor jeg kom;
Tidt skued jeg et Uveir bryde løs,
Imens jeg dvælte ved en fremmed Tærskel.
Er Du ei bange? — Frygter Du ei Smitten?

Babli
(betænker sig et Øieblik).

Siig mig oprigtig een Ting!

Reinald.

Gierne. Tal!

Babli.

Er I en god og en uskyldig Mand?

Reinald.

Ved Gud, jeg er bevidst mig ingen Brøde;

Jeg flygter ei som Kain for mig selv,
Jeg lider kun og bløder som en Abel.

Babli
(rækker ham rask Haanden).

Saa følg mig kun til Hytten, gode Herre!
Jeg frygter ei, vi skal nok trøste Jer.
I trænger til det, I er sorrigfuld,
Og har, uagtet al Bevægelse,
Uagtet al Forstand og Videnskab,
Tykt Blod og megen Fordom. Her paa Jorden
Er mere Sorg end Fryd, det er vel sandt;
Og da I tumler meget om i Verden,
Er det naturligt, at I tiere træffer
Bedrøvelser end Lystighed. Men kom!
Bliv her en Maaneds Tid, brug Eders Kræfter!
Hiælp Werner med at bygge Laden op,
At tømre Biælker i den nære Skov.
Drik af vor Melk, hids Eder ei med Viin,
Indaand vor sunde Luft og spiis vort Brød,
Qvæg Jer i lykkelige Hyrders Sol;
Og I skal see, at Lystigheden kommer,
Før selv I veed det. Dræb ei længer Fluer,
Udstop ei Orne! — Lad det være nyttigt
Og godt, det er dog altid Drab og Død.
Lev med de Levende! — I stirrer paa mig?
(Undseelig)
Tilgiv en stakkels Pige, hvis maaskee
Hun krænker Jer med sin Oprigtighed.

Reinald.

O Sokrates! Erkiend her din Discipel,
Der lærte Viisdom af den samme Bog,
Som Du: Naturen, Livet og sit Hierte.
Og Du, som gik i Kornet med en Flok
Udvalgte Haandværksfolk og Fiskere,

Mens Pharisæer stred mod Saducæer
Derinde mellem Murene —
(rækker hende Haand)
Kom Babli!
Jeg følger Dig, Du est min gode Engel.

Babli.

Hver har en Engel i sit eget Hierte.

Reinald.

Jeg følger Dig.

Babli.

Det vil I ei fortryde.
(De gaae.)

Schweitzerbondestue.

Werner. En Hyrde.

Hyrden.

Saa mener I, vor Fa'er! at vi kan hugge
De Lægter, som vi bruge til vort Rækværk,
I Underskoven?

Werner.

Tynde Fyrrestammer,
Det er det bedste; thi med Enbærstave
Har det ei nogen Art, det holder ei.
Har I kun drevet Pælene dybt ned?

Hyrden.

De staae til Dommedag.

Werner.

Jeg troer det selv;
Thi jeg har mærket, alt det Ved som sættes

I Jorden der, sig holder stedse friskt.
Vogt Eder kun for Vanheld, kiære Børn!

Hyrden.

Herr Foged! Alt det Vanheld, der er mødt,
Var, at Klaus Ruodi tabte ned i Svælget
Sin nye Hat; og han maa takke Gud,
At han ei selv faldt med. Han svinglede
Paa Kanten skiødesløs. I kjender ham!
Og veed I hvad han nu giør?

Werner.

Nei?

Hyrden.

Han lader
Sig heise ned ved Snorene, som brugtes,
I Svælget, for at faae sin Hat igien.

Werner.

Jeg lider ikke slig Forvovenhed.
Smukt er det, at en Biergets Søn er kiæk;
Vi bør ei frygte Faren, vi som bygge
Vor aldrig sikkre Bolig ved Lavinen;
Men taabelig er al Dumdristighed.
Hvis Touget brast!

Hyrden.

Han vilde gierne vide
Lidt meer Beskeed om Kløfterne dernede.

Werner.

Ifald han styrter, ligger Ruodi paa
Sin egen Gierning. Men det giør mig ondt!
Det er en diærv, det er en vakker Knøs.

Hyrden.

Herr Foged, slaa I kun Jert Sind til Ro!
Den Strik har ingen Nød, han slipper fri;
Thi Fanden frier nok sine. Gud forlade

Min Synd, jeg skiemter. — Hvad jeg vilde sige:
Jeg troer, der var et høirødt Baand om Hatten,
Som Kätli har foræret og bundet om;
Det var nok egentlig det Baand som traf.

Werner.

Det er en anden Sag! Hvis det er Elskov,
Og ikke kold Forfængelighed, som drev ham,
Saa maa man tie; thi det ligger eengang
I Kiærligheds Natur at spøge kiækt
Med Farerne. Saa lad ham glide, Uhli!
Saa hytter han sig nok.

Hyrden.

Det tænker jeg med.
Farvel, Herr Fogd! Saa bliver det da ved —

Werner.

De unge Fyrretræer.

Hyrden.

Guds Fred, vor Faer!

(Gaaer.)

Karoline, der er gaaet til og fra, nærmer sig Werner, som tager sin Bøsse.

Hvad har I for i Dag?

Werner.

Vi sætte Rækværk
Ved Afgrundskanten, kiære Karoline!

(Seer sig om.)

Men hvor er Fritsli?

Karoline.

Du har ladet tage
De gamle Lægter bort?

Werner.

Ja, gode Kone!

De var for svage, brustne mange Steder.
Der er et hæsligt Hul; — hvis Een maaskee
Blev overfalden der af Svimmelhed, —
Og Faren var jo let at forebygge.
Men hvor er Frits? Jeg gaaer paa Jagt, og bringer
Dig Fugle til dit Kiøkken; men jeg maa
Dog kyssse Drengen først.

Karoline
(søger at skiule sin Bekymring).

Jeg tillod ham
At gaae til Bedstefa'er. Han kommer hiem
Til Middag.

Werner (hurtig).

Gik han op til Bedstefa'er?
(langsomt)
Ja saa!

Karoline.

Du mener?

Werner
(med paatagen Rolighed).

O — det siger intet.

Karoline.

Du mener, han skal Svælget nær forbi.

Werner.

Han ta'er sig nok iagt.

Karoline.

Ifald jeg havde
Vidst det —

Werner.

Ei nu — Han ta'er sig nok iagt.

Karoline.

Jeg skiælver.

Werner
(kysser hende kiærligt).

Giæk! Forkiæl mig ikke Drengen.
Est Du alt bange? Nu man seer dog strax,
Du est ei klippebaaren: Dalnaturen
Udstikker altfor frygtsom giennem Dig.

Karoline.

Du giør Dig stærk, dog mærker jeg ret godt,
Det er Dig heller ikke med.

Werner.

Ih nu
Besøget kunde være opsat til
Imorgen; men hvad siger det saa meer?
Der er jo Folk deroppe, Tømmermænd;
Og Drengen springer som den lette Steenbuk
Koldsindig over mere farlig Kløft;
Og Stien er beqvem og god at træde.

Karoline.

Men han er lille, vild og uforsigtig.

Werner.

Nu — Gud er med ham! Vær Du rolig Linli!
Jeg — gaaer paa Jagt.

Karoline.

Gaaer Du at møde ham?

Werner.

Nu ja — hvis det kan trøste Dig.

Karoline
(omfavner ham).

O Fader!
Jeg elsker Drengen ikke meer end Du.

Babli kommer med **Reinald.**

Babli.

Guds Fred, vor Fa'er! Her bringer jeg en Giæst!

Werner (venlig).

Ei Babli! Det var Ret! Hvor traf Du ham?

Babli.

I Klippedalen ved den lille Fos.

Karoline.

Hvor langt gik Du med Fritsli?

Babli.

Did, vor Moder!

(Mens Werner taler med den Fremmede, taler Babli sagte med Karoline, og søger at berolige hende.)

Werner
(rækker ham venligt Haand).

Velkommen, Herre! Det er Sieldenhed,
At see en Fremmed her,
(Betragter ham med Høiagtelse)
og allermindst
En Lærd, — en Doktor — en Botaniker.
Dog skeer det vel iblandt. Vær os velkommen!

Reinald.

Fortryd ei paa —

Werner (godhiertig).

Ei, vil I spøge med mig?
Hvad skulde jeg fortryde?

Reinald.

Giæstfriheden
Groer overalt blandt Klipperne, det veed jeg;
Den sieldne Blomst er traadt i Dalen ned.

Werner.

Ih nu, det er naturligt, gode Herre!
Hvor meget gaaes, der trædes meget ned.
Hvad Dyd er det at være giæstfri her,
Hvor sielden eller aldrig Nogen kommer?

Det er en Fest, en Morskab, en Forandring,
Et Afbræk af Eensformighedens Vaner,
Naar Vandringsmanden nærmer sig vor Hytte.
Hvad Skuespil, hvad Bal og Lystighed
Er hist for Kiøbstedsfolk, det er et Ophold
Her stundum af en Reisende for Hyrden.

Reinald.

Tie, tie, Herr Foged! Bli'er I saadan ved,
Beviser I mig vel endog tilsidst:
Mig bør betales til, fordi jeg kom.

Werner.

Ei Herre! Troer I da, jeg vil fornærme?
I skiænker os i Samqvem Glimt af Vid,
Guldkorn af Jer Forstand, forklarer os
Hvad I forstaaer og bedre veed, end vi;
Fortæller Hændelser; med venligt Sind
I tager Deel i vore jevne Glæder —
Kan man betale slige Ting med Penge?

(Karoline nærmer sig Werner med et betydende Blik, hvorpaa han griber Reinalds Haand og siger)

Nu ja! Saa ere da vi To bekiendte.
Med gode Venner giør man ingen Omsvøb.
Og at I strax skal see, vi regne Jer
Blandt vore Venner, — see saa gaaer jeg bort
Just som I kommer, lader Eder ene
Med mine Qvindfolk; om en føie Tid
Er jeg hos Jer igien. I taber Intet
Ved Byttet, tænker jeg.

Karoline
(til Reinald med venlig Undskyldning).

Vor lille Søn
Er gaaet til sin Bedstefa'er paa Klippen;
Nu frygte vi just ikke, — men man sætter
Et Rækværk ved den bratte Fieldekant,

Det gamle tages bort; — og da min Mand
Just gaaer den Vei, saa har jeg bedet ham
At skynde sig og hente mig den Lille.

Reinald (afsides).

Min Gud, hvad er dog dette for en Røst?
Det Ansigt er mig saare vel bekiendt,
Skiøndt jeg det aldrig saae saaledes før.
Og Barnets med —

(høit)

I frygte for Jer Søn?
O det er uden Grund! Jeg saae ham karsk
At vandre henad Klippen.

Karoline.

Afgrundssvælget
Forbi?

Reinald.

Ja sandelig!

Karoline
(med lettet Hierte).

Gud være lovet!
I bringer os et Evangelium.

(Sagte til Werner)

Den gode Mand! Han har et ærligt Ansigt,
Saa smukt og klogt; men dog lidt sorrigfuldt.
Vi maae beværte ham saa godt vi kan.

Werner
(trykker hendes Haand).

Nu est Du glad, fordi Du veed din Dreng
I Sikkerhed, ei sandt?

Reinald
(afsides med dyb Bevægelse).

Mig bæres for —
Det er min Søster Karoline — men

Jeg tør ei troe det end, jeg vil det ei;
Thi det bedrøver mig kun meer, ifald
Jeg feiler — og jeg feiler vist. Hun var
En bleg, en lille bitte spinkel Pige;
Hvor er det muligt, — slig en fyldig, stor
Rødmosset Kone? — Ak men hendes Ansigt —
Den Røst —

Karoline
(stirrer paa ham).
Min Gud jeg kiender disse Træk! —

Reinald (som før).
Jeg veed et lille Vers, et gammelt Riim,
Hvad vi som Børn istemte med hinanden:
Jeg siger nogle Linier — ifald
Hun kan det Øvrige — saa er det hende.

Werner.
Hvad sær Forundring river Eder hen?
Siig, gode Herre! Kiender I min Hustru?

Reinald
(griber Karolines Haand, seer hende stivt i Øinene og siger langsomt).
Naar den mørke Hyldebusk
Dufter over Graven,
Og naar Vind og Slud og Rusk
Falder tungt i Haven —

Karoline
(falder ham heftig rørt og glad speidende i Talen).
Ængstes derfor ei mit Bryst!
Skyen sig vil fierne —

Reinald.
Haabet atter mig til Trøst
Blinker som en Stierne!

(De omfavne hinanden.)

Karoline.

Reinald, min Broder!

Reinald.

Søster Karoline!

Werner.

Din Broder! Er det muligt?

Reinald
(stærkt bevæget).

Ja Du er
Min Søster! — ja jeg kiender disse Træk,
Skiøndt meget — meget nu forandrede,
Liig et udvoxet Navn, som Barnet skar
I Bøgens Bark, for tyve Somre siden, —
Er det dog tydeligt, — jeg kiender Dig!
Jeg seer min Faders Ansigt.

Karoline.

Jeg min Moders.

Werner.

O hvilken Glæde! Reinald! Det er Dig?
Min Svoger, Broder!

(Omfavner ham.)

Reinald.

O almægtige Forsyn!

Werner.

Og hvor — og ikke seet — og ikke skrevet —
Usynlig — bort — forsvundet — Hvilken Skiæbne —
Og nu, først nu erfaret, hvor hun leved?
Og nu først opsøgt —

Reinald.

Jeg har ikke søgt;
Et Lykketræf har bragt mig til din Klippe.

Karoline.

Ei vidste Du, at jeg var her, min Broder?

Reinald.

Nei, ved den Gud, som skiænker mig en himmelsk
Uventet Fryd.

Werner.

Har heller ikke hørt,
At Taterne for nitten Somre siden
Forvildede sig i disse Enemærker,
Med Byttet? At din Søster flygted, fandt
Min Faders Hytte?

Reinald.

Aldrig.

Werner.

At han skrev
Til Eders Fødested?

Reinald.

Da var jeg borte
Som Skibsdreng.

Werner
(griber hendes Haand med Ild).

At hun fandt en Fa'er i min,
Blev Hyttens Barn, min Søster og min Viv,
Og Moder til min Frits! Tre Gange skrev jeg.

Reinald.

Jeg aldrig saae min Barndoms Egn igien,
Jeg foer omkring i Verden alt som Dreng,
Til Sydhavs Kannibalen, Asiens Tiger,
Og da jeg vendte til Europa, da
Jeg sendte Bud til Hiemmet, fik jeg Svar:
„Min Pleiefa'er var død, min stakkels Søster
Ei siden fundet".

Werner.

Svaret til min Fader —

Babli.

Farvel!

Frits.

Jeg kommer snart.

(Babli sætter sig paa Bænken og spinder.)

Reinald møder **Frits**, som vil gaae.

Reinald.

Du lille Dreng! O bi et Øieblik,
Og lad mig see Dig i dit muntre Ansigt.

Frits.

God Morgen! Hvorfor er da Du bedrøvet?

Reinald,

(efterat have stirret paa ham og kysset ham).

Du minder mig om hvad der eengang var
Mig saare dyrebart.

Frits.

Og hvad?

Reinald.

Jeg har
Havt selv en lille Søn, — han lignte Dig.

Frits.

Hvor er han nu?

Reinald.

Hos Gud.

Frits.

Der finder Du
Ham vist igien. Er han saa tidlig død?

Reinald.

Tag denne Skuepenge! Giem den til
Erindring om den Vandringsmand, Du traf
Paa disse Klipper!

Frits.

Tak! O hvilken deilig
Medaille! Siig, hvad forestiller den?

Reinald.

Den forestiller Abraham og Isaak.
Du veed vel — offre skulde Fad'ren ham.

Frits.

Jeg kiender nok Historien. Og hist
Staaer Væbderen i Busken; og der svæver
Høit Englen i en Sky, og raaber: Holdt!
Og siger ham, at det kun var en Prøve.

Reinald.

Du kiære Dreng, farvel!

Frits.

Vi sees igien.

Reinald.

Ja, — hos min Rudolf.

Frits.

Gak ei bort endnu!
Jeg viser Bedstefa'er og Fa'er og Mo'er
Medaillen; de skal takke Dig derfor.

Reinald.

Farvel!

Frits,
(i det han gaaer, betragtende Sølvmynten).

Den stakkels Isaak, hvor han sidder
Fastbundet til sit Alter! Kniven blinker —
Den er alt draget — men Gud redder ham!

(Gaaer.)

Reinald
(stirrer efter ham).

Skal dette Barn opfriske mig mit Savn,

Reinald.

Almetræet

Med Navnene?

Karoline.

Beskygger Bænken, hvor

Vi læste Feehistorier med hinanden.

Reinald.

Alt tykkes mig et Eventyr idag
Af gode Feer. — Gaaer Babli med?

Babli (smilende).

Hun passer

Sit Kiokken, som den stakkels Askepot.

Reinald.

Og venter Prindsen?

Babli (leer).

Kan det være mindre?

(De gaae undtagen Werner.)

Augustin

(træder ind med dyb Alvor, Værdighed og Følelse).

Christ styrke Dig!

(Han gior Korsets Tegn.)

Werner

(trykker hans Haand).

Tak, Fader Augustin!

Hvor gaaer det? Du er mere bleg end ellers!
Du skiælver?

Augustin.

Det er Alderdommen, Werner!

Jeg staaer paa Gravens Bred. — Det er ei Frygt
For Døden, thi den elsker jeg som Ven;
Det er min Siæl, som skiælver, mens den ryster
Tungt Støv af sine Vinger.

Werner.

Tænk dog ei
Saa tidt paa Døden! Døden kommer tidsnok,
Skiøndt Du est gammel, graa — hvad siger det?
En sneehvid Vinterdag er ogsaa smuk.

Augustin.

O glem Letsindigheden! Væn dit Øie
Til i det hellige Dyb at stirre ned,
Hvor Roden groer; paa Fladen lefler Tant.
Beflit Dig paa at finde Lys i Mørket!
Stirr ned i Muldet, til Du har opdaget
Deri den klare Port til Evigheden.
Thi Fødslen er kun korte Drømmes Indgang,
Som leder til en Labyrint af Giøglen;
Men Graven Sandheds Dør, og Fromhed Nøglen.

Werner.

Jeg er ei ufrom.

Augustin.

Nei, det er Du ei,
God er Du; men Du er for sandselig,
Og sætter alt for megen Priis paa Livet.

Werner.

Min Gud har giort mig lykkelig; ifald
Jeg skiønte slet derpaa, — var jeg en Christen?

Augustin.

Den Glæde, Gud forunder os at nyde,
Det er en Prøve, for at vænne Hiertet
Til tillidsfuldt at taale sine Savn.
At ønske sig i Evigheden, naar
Os Smerten trykker her, er ingen Dyd;
Hvo ønsker sig befriet ei fra Qval?
Men sidde som en Job i Velmagt først,
Taalmodig uden Knurren see Guds Villie,

Berøves hvad der var Dig dyrebarest;
Og sige dog med taareqvalte Røst:
Gud gav, Gud tog, hans Navn høilovet være!
Det, Werner! det er christeligt.

Werner
(griber venligt hans Haand).

Men siig mig
Oprigtigt: er det ret — nu taler ogsaa
Jeg lidt i dine Billeder, — bestandig
At varsle Sorgen som en Nattens Ugle?
Selv ei at kunne see en liflig Blomst,
Før strax at spørge den: Hvi dufter Du?
Hvi hæver Du saa tillidsfuldt din Stilk?
Du skal dog visne, raadne, træbes ned.
Siig, Augustin! Er det da christeligt?

Augustin.

Ak hør mig og miskiend mig ei, min Ven!
Saae jeg Dig salig, Werner! i din Gud,
Saae jeg dit Huus paa Klippen grundet fast,
Saae jeg Dig slukke Tørsten efter Held
I Livets Kilde; — ha hvor munter, glad,
Da skulde jeg din Fryd ei dele med Dig;
Men naar Du glædes ved det falske Skum
Paa Tidens Flod, hvorunder Faren lurer, —
Kan jeg da glæde mig?

Werner (afbrydende).

Ei meer om det.
Du kommer og besøger os? — Hav Tak!
Din Viisdom og din Fromhed skatter jeg;
Ifald vi føle lidt forskielligt end, —
Find Dig deri! Tidt Vinteren er kold,
Og Sommerdagen undertiden lummer.
Varm Dig imellem i min lune Sol,
Jeg vil husvales ved din kiøle Maane,

Saa skiænke vi hinanden begge Noget.
I sligt et Bytte jo bestaaer kun Venskab.

Augustin.

Nu føler Du, nu finder Du Dig i
Din Lykke, Werner! som en Mand; men kunde
Med samme Rolighed Du taale Smerten?

Werner.

Den Tid den Sorg.

Augustin.

Som Sæbeboblen brister,
Saa svinder i sit Intet Døgnets Lyst.
Hvad om alt Tiden var der?

Werner.

Fromme Fader,
Hvad bringer Du? En Kurv med skiønne Frugt?
Vi takke Dig!

Augustin.

Ja ja, med skiønne Frugt.
Uskyldig nys den groede paa sin Stængel;
Nu er den plukt alt; men det lille Liig
End smiler sødt i Døden som en Engel.

Werner.

Det kalder jeg at see Naturen mørk,
Naar selv et Æble vorder os et Liig.

Augustin.

Hvad er det andet? Er det ikke brudt
Fra Moderqvisten?

Werner.

Sikkert; for at nyde
Saa sin Bestemmelse.

Augustin.

Og kan ei Hiertet,
Naar det er brustent, lignes ved en Frugt,

Som plukkes, ikke for at kildre Sandsen
Med Sødt; — for selv at nyde himmelsk Sødhed?

Werner.

O jo! Det er ret smukt, ret digterisk.

Augustin
(bestandig med stærkere Vægt).

Og kan især ei Barnet i sin Skiønhed,
Naar pludselig det falder spædt fra Stammen,
Vel sammenlignes med en himmelsk Frugt,
Som plukkes her, for hist i Paradis
At faae sin Kiærne, hvor ei Ormen gnaver
Dets Indre meer?

Werner
(pludselig angst).

Min Gud, hvad vil Du sige
Med dine Lignelser? Du ængster mig!

Augustin
(har givet Folkene et Vink; de have bragt Kurven ind og forføiet sig bort igien).

Ulykkelige Fader! Hvordan skal
Jeg forberede Dig, hvis lette Sind
Aldeles intet aner af sin Skiæbne?
Det kommer Dig som Slag fra Dommedag.
Min Trøst er Dig et Intet; thi jeg veed
Din Fryd er her, kun her, ei hist din Længsel.

Werner
(styrter hen, aabner Kurven og opdager sit Barn).

O Gud! Min Frits! Død, død! Nedstyrtet! Knust!
(Han kaster sig fortvivlet over Liget.)

Augustin
(betragter ham med inderlig Medlidenhed).

Ras, arme Hierte! Svulm, udtøm din Ild!
Storm! Kræv din Ret, Natur! Lyd, vilde Klage
Fra Læberne! Giv Hiertet Luft, at ei

Det sprænges af sin Stumhed. Flyd kun Graad,
Og udtøm dine salte Taarekilder!
Hyl, arme Fader! Thi din Søn er død;
Men, Smerte! — naar Du svækket har din Kraft,
Naar Du har raset ud, Fortvivlelse! —
O kom da søde Trøst fra Naadens Throne!
Skin som en Maane giennem Tordenskyen, —
Og lad ham see sit Barn, sin Frits igien,
Fra Himlen mellem Englene som smile.

Werner.

Mit Barn, min Søn, min Frits, min Eneste!

Reinald kommer hurtig.

Munk er det sandt?

Augustin.

Desværre!

Reinald.

Ganske vist?
Fra Klippen styrtet ned og sønderknust?

Augustin.

Og Liget her opdaget ved et Under:
En Yngling fandt det, som man hidsed ned
I Afgrundsvælget, hvor ei Mennesker
Har aandet i utænkelige Tider.

Reinald
(træder hen for Liget).

O vakkre Frits! Du lille kiære Liig!
Jeg kiender Dig igien i disse Træk,
Skiøndt Dødens Rædsler har forstyrret dem. —
Nu er da Isaak offret! — Ingen Engel
Har aabenbaret sig i Skyen, Frits!
Og raabt sit Holdt. Grumt blødte Du paa Stenen.
Saa er nu ogsaa denne Glæde spildt!

For evig! Her, hvor jeg i Havn mig troede,
Her Havblik laa paa Dybet allerlumskest,
Og skiulte blinde Skiær. — Min stakkels Søster,
Jeg vil ei see Dig meer. Farvel, farvel!
Een Dag forbinder og adskiller os.

(Han gaaer.)

Werner
(staaer fortvivlet op og stirrer paa Liget).

Nu Alt er tomt for mig, som da Guds Aand
Endnu ei svæved over Vandene.
Min Glædesjord er æltet til et Chaos!
Det skiønne Bierg med sine friske Kilder,
Sin stolte Fos, sit Græs og sine Hyrder —
En ussel Skueplads ved Dagens Lys,
Naar Trylleriets falske Lamper slukkes.
Alt staaer der — men kun han, min Frits er borte!
Sletintet mangler — kun det Allerbedste.

(Han knæler ved Kurven.)

O Frits, mit Barn! Hvor ofte vil jeg nu
Paa dine Veie giøre Pilgrimsreiser,
Og græde sønderknust, som Vandringsmanden
Ved Jordan, naar han stirrer i den Flod,
Hvis flygtige Bove drak det hellige Billed.
O Frits, mit Barn!

(Opdager hans lille Hat og Trøie paa Væggen, springer op, brister i Graad og vrider sine Hænder.)

O Gud, o Gud, o Gud!
Der hænge dine Klæder, — Søndagshatten
Og Søndagstrøien. — Nu behøver Du
Ei længer dem, — nu er Du klædt i Straaler, —
Som Engel krandset med de hvide Lilier. —
Mig efterlod Du kun de smaa, de kiære
Reliquier. —

Augustin.

Ulykkelige Fader!
Forsynd Dig ei.

Werner.

Tie stille, Munk! Du kiender
Ei Faderhiertet. Veed Du i din Celle,
Med dine Duer, med dit Crucifix,
Mat i din sørgelige Eensomhed,
Hvad Livet er? Og kan Du skatte Gaven,
Som Du ei kiender? Takke Gud derfor?
Siig, veed Du hvad det er at være Fader?
Du stirrer paa dit drøvelige Kors,
Og tænker kun paa Død, paa Synd, paa Smerte,
Tilintetgiørelse; med Angstens Sveed
Du beder i Getsemane, Du bløder
Paa Golgatha; for Dig er Livet kun
En taagefuld og sørgelig Langfredag. —
Hvor der er Børn, der er en evig Juul!
Der blomstrer stedś Uskyldighedens Fest,
Der smiler Mod'ren med sit Barn paa Skiødet,
Mens Stiernen funkler saligt over Hytten;
Der siunger Engelen bestandig henrykt
For Hyrderne paa Marken sit Hosianna!
Thi Barnet giør sin Fa'er til Barn igien,
Og kun et Barn kan atter see Guds Rige.

(Han synker ned over Liget.)

Karoline

(kommer langsomt ind med Fatning, fulgt og understøttet af nogle Qvinder).

Forholder mig det ei, at see mit Barn!

Augustin

(gaaer hende imøde).

Retskafne Karoline!

Karoline.

Jeg har siunget
I Aftes Psalmer med ham, og han læste
Saa fromt sin Aftenbøn. Han er hos Gud,
Det veed jeg vist, hvi skulde jeg da klage?

Werner
(springer op og omfavner hende).

O Moder, Moder!

Karoline.

Han er ikke knust,
Ei faldet ned fra Klippen, har ei slaaet
Sit lille Hoved blodigt imod Stenen;
Guds hellige Engle greb ham, da han faldt,
Og bragte ham høitjublende til Himlen.

Augustin
(holder Qvinderne tilbage, som ville trøste hende).

Karoline.

Og der er skiønt og glædeligt, — det veed jeg, —
Det troer jeg vist.

Augustin.

O ædle Karoline!
Hil Dig, Du fromme, vise Qvinde! Hil Dig!
Dig styrker Troen.

Karoline.

Ofte spurgte han:
Er ei den lille Engel her paa Jorden?
Jo, svared jeg, usynlig. Og naar kan
Jeg see ham? spurgte han. Da trykte jeg
Den lille Spørger græbende til Hiertet
Og svared: Som en sølverhaaret Gubbe
Seer Du ham først. — Men Englen elskte Dig,
Min søde Frits! Han ikke vilde bie

Til Du var sølvgraa. — Aabner mig kun Kurven,
Og lad mig see hans Liig!

Augustin.

Men har Du Kraft?

Karoline
(med et fortvivlet Smil).

Hvad Kraft behøver jeg til det, min Fader?
Ifald han leved, hvis jeg bar ham paa
Min Moderarm, og trykte ham til Hiertet,
Og klædte, heged ham, og skar ham Brødet,
Da kunde der behøves Kræfter; men
Til bleg at stirre paa det blege Liig,
Behøves ingen.

(Da hun seer Liget, brister hun i Graad og vrider sine Hænder. Faderen knæler ved Baaren, rækker hende sin Haand og siger):

Moder, elskte Moder!
Fortvivl ei! Lad os række vore Hænder
Til Himlen over vores Engels Liig,
Og bede Gud om Bistand.

Karoline
(knæler og beder, derpaa staaer hun op og siger i huldt Sværmeri):

O hvi skeer der
Ei meer Mirakler? — Det var dog saa skiønt!
Det trøstede de stakkels Mennesker,
Og styrked dem til Haab, til Tro og Tillid.
Vort Liv er mørkt, — høit trænge vi til Trøst. —
Sorg nedslaaer Sindet, Lykken hæver Modet,
Og hvad der hændes Een, kan hændes Fleer.

(Til Augustin)

Erindrer Du Dig, fromme Herrens Mand!
Vi var i Kirken med vor Frits i Søndags,
Just da Du læste Evangeliet
Om Enkens Søn af Nain? O hvor herligt

Fremstilte Du Guds Godhed, og den stakkels
Fortvivlte Moders Fryd. Det var dog skiønt,
Hvis Sligt var muligt end.

Augustin.

Ak Karoline!
Der skeer ei meer Mirakler.

Karoline.

Jo der giør!
Dog skee de tidt! — Hver Gave fra vor Gud
Er et Mirakel. Var det ei Mirakel,
At han mig gav min Frits? Og naar et Barn
Er syg og blusser tørt i Feberhede,
Naar Lægen tier, trækker taus paa Skuldren,
Mens Modren græder, Fadren stirrer bleg;
Er det ei et Mirakel, naar den Evige
Dog frelser det, og skiænker Fa'er og Mo'er
Der' Barn igien?

Werner.

Hist skiænkes han os atter.

Karoline.

Min Frits engang var syg, og alle tvivlte.
Med dunkelhede Kinder, matte Blik
Drog han sin Aande, ralled i min Arm;
Min bittre Taare væded ham den hede,
Glødrøde Kind!

(med stigende Følelse)

Han kom sig og blev karsk!
Gud gav mig ham tilbage. — Hvad der eengang
Er skeet, kan tiere skee.

Augustin.

Du sværmer, Qvinde!
Men mildt og yndigt er dit Sværmeri;
Og, som en høi Ruin paa Fieldet, viser
Dit knuste Bryst end Skiønhed i sit Gruus.

Karoline.

Af Smerten er for ung, jeg kan endnu
Ei finde mig i min Fortvivlelse.
Det tykkes mig, som var min Sorg en Drøm.
Jeg saae ham frisk og sund og blomstrende
Nys — for en Time siden; og nu ligger
Han kold og bleg og sønderknust paa Baaren.

(Med en besynderlig høi Tillid)

Det tykkes mig, som om vor Hyttedør
Sig aabned sagte for den hulde Frelser,
Som om han kom, og lagde smilende
Sin Haand paa Ligets Jöse, vendte sig
Til mig med Trøst, og raabte: Græd ei, Qvinde!
Din Dreng er ikke død.

(I dette Dieblik gaaer Døren op; **Frits**, fulgt af **Babli, Reinald**, den gamle **Bedstefader** og endeel **Hyrder** og **Hyrdinder**, iler, med en stor Blomsterkost i Haand, i sin Moders Arme.)

Frits.

Nei Moder, Moder!
Din Dreng er ikke død. Her er din Frits!
Han lever, han er frisk, ham fattes Intet.

Augustin.

Ha — hvad er dette?

Karoline.

Himmelske Forbarmer!

Werner.

Mit Barn! min Frits, min Søn! Du lever? Frits!

(Forældrene omfavne Barnet henrykte; alle Tilstedeværende udtrykke deres Fryd og Forbauselse.)

Frits.

Ja kiære Faer, hvi skulde jeg da døe?
Jeg er saa lille, det er altfor tidligt.
Min Bedstefa'er er jo en rørig Mand

Paa firsindstyve Aar, hvi skulde Frits
Da ikke være det, som kun er sex?
Jeg bringer Bedstefader med; og Blomster
Til Moder. Her er Roser og Lavendler,
Levkøier, Gyldenlakker, Negliker.
Men Natviolerne, men Lilierne
Har jeg paa Veien kastet ned i Svælget
I Klippekløften, ved det nye Rækværk.
De dufte mig for stærkt, det giør mig ør.

Karoline.

Algode Gud!

Werner.

Der skeer endnu Mirakler!

Augustin.

Jeg er en Olding, — mange Jordens Syner
Foer mine Blik forbi, og bragte sielden
Min Siæl til Studsen, men her studser jeg;
Thi Barnet ligger blegt paa Dødens Baar,
Og Barnet smiler friskt med Blomsterne!
Sanct Peder! Rør mit Øie med din Finger,
Og lær mig kiende Sandhed.

Babli.

Reinald iled
Fortvivlet bort; — jeg fulgte ham. — Gud veed —
Et Blik — et Ord, uoverlagt i Sorgen,
Fløi mig fra Læben. Da han løb til Bierget,
Da løb jeg med — men hented ham ei ind.
Men da jeg kom til Svælget, stod han der
Med Frits i Armen, trykte ham til Hiertet,
Og raabte: Babli, see vor lille Skytsaand!

Reinald.

Ja — Glæden her forsvandt, og Overtro
Indbildte mig, at jeg var Sorgens Bringer.
Jeg løb til Fieldet, svimled over Kanten —

Da sendte Gud sin Engel — raabte holdt!
En lille Haand trak mig ved Kiortelfligen. —
Jeg vendte mig — et Barn saa skiønt som Vaaren
Stod hos en Gubbe, frisk som Høstens Aften;
To Billeder af Livets skiønne Poler:
Barndom og Alderdom. Hvad fattes Dig?
Adspurgte mig den Lille smilende.
Jeg trykte salig Vaaren til mit Bryst,
Jeg skued henrykt paa min Vintergubbe;
Og da, som Somren deilig, Babli kom
Med Taareduggen paa sin Rosenkind,
Da tvivlte jeg ei længer om min Høst.

Augustin.

Forunderlige Dag! Med selsom Giøglen
Afbryder Du vort Livs Eensformighed.
Hvo kiender dette Liig? Det ligger friskt!
Hvo tvivled om, at det var Werners Barn,
Hvis ikke Barnet leved, var tilstede.
Hvo misted dette Barn? Hvo savner det?

En Hyrde.

Jeg har mit Barn.

En Anden.

Jeg mit.

(Udenfor Hytten flere Stemmer)

Der savnes intet.

Reinald

(som har betragtet Liget).

Forunderlighed paa Forunderlighed!
Det er en lille Mumie; dets Legem
Er giennemtrukket af et selsomt Biergsalt.
Naturen har beskyttet disse Lemmer
Mod Undergang og mod Forraadnelse.
Men denne Liighed! — Ubegribeligt.

Den gamle Bedstefader.

Henbringer mig til Baaren! Lad mig see!

(Betragter Liget nøie, derpaa siger han grædende)

Ja ja! Min Anelse bedrog mig ei:
Det er min ældre Broder Adolf Seppi,
Jeg kiender ham endnu!

Werner.

Din Broder, Fader?

Karoline.

Din Broder, Bedstefa'er?

Flere.

Hvad? Drømmer Gubben?

Bedstefaderen (til Ruodi).

Har Du ei draget dette Liig af Kløften
Ved Bundløs?

Ruodi.

Jo, vor Fa'er!

Bedstefaderen.

Der leged jeg
Som Barn med Seppi for halvfierdsindstyve
Og sex Aar siden. — Seppi faldt i Svælget, —
Vor Fader holdt det hemmeligt, — forbød
At sige det til Nogen, — thi vor Moder
Ei maatte vide det; — det heed, at han
Var død af Sygdom, hos vor Morbro'er, — jordet
Paa Kirkegaarden.

(Folder sine Hænder.)

Ak Du gode Gud!
Skal jeg endnu opleve sligt et Jertegn?
Jeg var den Yngste, jeg som staaer og skiælver
Ved Staven, som en sølverhaaret Gubbe;
Den Ældre ligger som et lille Barn.
See, Frits, din Farfars Bro'er; han lignte Dig!

Nu lever han igien i Dig. — Gud være
Ham naadig i sin Himmel.

Augustin.

Amen! Amen!
Selsom er Herrens underlige Vei.
En kulsort Sky har løst sig venligt op
I Veemodsdug.

Werner.

En høist lyksalig Dag!
Vi fandt vort Barn igien.

Karoline.

Vi fandt en Broder!

Reinald.

Og han en Søster og en huld Veninde,
En Rudolf i sin Frits, — og i sin Frits
En Skytsaand, der har reddet ham fra Døden
Her — maaskee hisset!

Augustin.

Gode, kiære Werner!
Jeg ønsker Dig til Lykke med din Juul,
Din Glædesfest! Gid silde, silde først
Den ende med en haabefuld Langfredag.
Din Nød har aabnet mig dit hele Hierte.
Før elskte jeg Dig, Werner! som en god,
Retskaffen Mand; men Du est ogsaa from,
From, skiøndt paa din Viis. Tilgiv da en Gubbe,
Hvis han har krænket Dig.

Werner
(trykker hans Haand).

Ei, fromme Fader!
Du meente mig det ærligt. Jeg har talt
Langt haardere til Dig, end Du til mig.
Saa deel vor Fryd, som Du har deelt vor Sorg!

Jeg har min Dreng igien, og er saa glad
Som een af Himlens Engle. — Kom min Frits!
Læg dine Blomster paa din Farfarbroders
Bevarte Liig! — Saa. — Gud velsigne ham!
Han lignte Dig i Træk, Du ikke ham
I Skiæbne. — Speil Dig i hans sølvgraa Broder!
Bliv Gubbe som den Yngre, Barn ei som
Den Ældre, Frits! Hop altid Farens Svælg
Saa let forbi, uskyldig som idag;
Og skiænk engang vor Dal igien en Søn,
Som ligner hiin i Træk og Dig i Held!

LM